Νέα Αυγή

Μυθιστόρημα Φαντασίας

Τάνια Φέρρη

ISBN-13: 978-1536881912 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Κεφάλαιο 1: Αρνητικές σκέψεις

Αυτή τη φορά ο Άλαν ήταν κατηγορηματικός: “Αγαπητή μου Σύνθια, κατανοώ την οργή σου μα ο δεσμός μου με την Τάμμυ δεν θα 'πρεπε να σε ξαφνιάσει! Ξέρω ότι ποτέ δεν τη συμπαθούσες, όμως η Τάμμυ είναι ένα καταπληκτικό κορίτσι, από εκείνα που κάθε άνδρας εύχεται να γνωρίσει, η παρουσία της και μόνο είναι ένας ύμνος στη θηλυκότητα! Αλήθεια, παρατήρησες ποτέ πόσο σαγηνευτικά κινείται, μιλά, ντύνεται; Αντί να θυμώνεις, ίσως θα 'πρεπε να πάρεις μερικά μαθήματα απ' αυτήν!”

Μην παίρνοντας καμία απόκριση στην επίθεσή του, η φωνή του Άλαν δυνάμωσε και πήρε έναν χλευαστικό τόνο: “Τέλος πάντων, δεν το σκέφτομαι να κυκλοφορώ μαζί της -σε αντίθεση με σένα! Όλοι οι φίλοι μου πιστεύουν ότι είσαι ελαφρόμυαλη και πολύ βαρετή! Μερικές φορές, μάλιστα, με κοροϊδεύουν εξαιτίας σου! Άλλωστε, εγώ θέλω δίπλα μου ένα πραγματικό θηλυκό, όχι μια γυναίκα καριέρας! Μα φυσικά, η καριέρα σου! Είναι το νόημα της ζωής σου, αλλά τι έχεις καταφέρει μέχρι σήμερα; Εδώ και πολλά χρόνια δουλεύεις για το ίδιο περιθωριακό περιοδικό, εφόσον τα υπόλοιπα δεν ανέχονται τις περίφημες επαναστατικές ιδέες σου! Και κάτι ακόμη: Σου έχω ζητήσει χίλιες φορές να μην πηγαίνεις σ' εκείνο το ηλίθιο Κέντρο Ψυχικών Ερευνών, εσύ όμως δεν μου έδωσες ποτέ σημασία! Νομίζεις ότι είσαι σπουδαία, Σύνθια, όμως δεν είσαι παρά μια αποτυχημένη! Σε βαρέθηκα, επιτέλους, και δεν θέλω να σε ξαναδώ στα

μάτια μου! Ως εδώ ήταν, τελειώσαμε!”

Ύστερα γύρισε κι έφυγε μια για πάντα, όπως και τόσοι άλλοι πριν απ' αυτόν. Αυτόματα η μορφή του ήδη έσβηνε από τη συνείδηση της Σύνθια Ντένερ, που εξακολουθούσε να μένει σιωπηλή. Ξαφνικά, ένιωσε ένα παράξενο κενό μέσα της, σα να μην είχε συναντήσει ποτέ εκείνο τον άνδρα. Μια παράδοξη αδιαφορία την τύλιγε, καθώς προχωρούσε προς το παρκαρισμένο εκεί κοντά αμάξι της. *Μήπως, όμως, αυτός ο κρετίνος έχει δίκιο σε μερικά πράγματα;* συλλογιζόταν η Σύνθια, καθώς έπαιρνε το δρόμο της επιστροφής. *Το περιοδικό μου δεν είχε ποτέ σπουδαία επιτυχία και τελευταία πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Ο μισθός που εισπράττω μόλις που φθάνει για να επιβιώνω και, πιθανότατα, σύντομα θα είμαι άνεργη... Διάβολε! Αρκετά πια με τις αρνητικές σκέψεις! Αν δεν συγκεντρωθώ στην οδήγηση, μπορεί να στουκάρω πουθενά! Και ο δρόμος γλιστρά επικίνδυνα μετά την απογευματινή βροχή...*

Η νύχτα απλωνόταν αργά, σαν ένα μαβί μελαγχολικό πέπλο που τύλιγε τα πάντα, από τη μία άκρη του ορίζοντα ως την άλλη. Η Σύνθια πάτησε γκάζι και οι ρόδες έτριξαν πάνω στη γυαλιστερή άσφαλτο. Οι πρώτες σταγόνες μιας νέας μπόρας κυλούσαν κιόλας πάνω στο παμπρίτζ. Ο καιρός ήταν ανυπόφορα μουντός και η ατμόσφαιρα φαινόταν όλο και πιο αποπνικτική, καθώς η πρώτερη ηρεμία της την εγκατέλειπε γοργά. Ήταν πιο πικραμένη απ' όσο ήθελε να παραδεχτεί και ήδη αισθανόταν μια ενοχλητική θέρμη στα μάγουλα.

Βρισκόταν ήδη έξω από το Σάτον, στα νότια του Λονδίνου, όταν μια μορφή στο βάθος του δρόμου τράβηξε την προσοχή της. Πάσχισε να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι, τι να ήταν: *Άνδρας; Ή γυναίκα;* αναρωτήθηκε, ενώ μέσα της ευχόταν να ήταν απλά μια

φευγαλέα παραίσθηση της βροχής.

Όμως, πράγματι στεκόταν κάποιος εκεί, ακριβώς στη μέση του δρόμου: ήταν η φιγούρα μιας νεαρής γυναίκας, που χειρονομούσε βίαια και της έγνεφε να σταματήσει. Η Σύνθια ανησύχησε ιδιαίτερα μόλις συνειδητοποίησε ότι εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχαν άλλα αυτοκίνητα γύρω της. Η άγνωστη έτρεξε σαν τρελή προς το μέρος της, αναγκάζοντάς την να φρενάρει αμέσως. Τα λάστιχα στρίγγλισαν στην υγρή άσφαλτο, μα ήταν ήδη πολύ αργά. Η γυναίκα δεν απέφυγε τελικά το χτύπημα, όχι δυνατό ευτυχώς, αρκετό όμως για να την κάνει να χάσει την ισορροπία της και να πέσει πάνω στο καπώ. Τα χέρια της χτύπησαν πάνω στο παμπρίτζ κι άφησε μια πνιγμένη κραυγή.

Προς στιγμήν η Σύνθια φοβήθηκε μήπως η άγνωστη είχε πάθει τίποτα. Μόλις όμως το αυτοκίνητο ακινητοποιήθηκε εντελώς, εκείνη σηκώθηκε γρήγορα, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και χώθηκε μέσα με εντυπωσιακή σβελτάδα. Γύρισε και κοίταξε τη Σύνθια με μάτια διάπλατα από τον τρόμο -και η αιτία δεν ήταν το παραλίγο ατύχημα. “Φύγε, σε παρακαλώ, μην καθυστερείς άλλο, θα μας προλάβουν!” είπε ξέπνοη. Η οδηγός υπάκουσε μηχανικά, ενώ η άγνωστη συνέχισε να στριφογυρίζει στο κάθισμά της, παρατηρώντας το μέρος ολόγυρα γεμάτη ανησυχία. Όταν βεβαιώθηκε πως δεν τους ακολουθούσε κανείς, στέναξε με ανακούφιση.

Επωφελούμενη από την ολιγόλεπτη σιωπή, η Σύνθια βάλθηκε να ρίξει μερικές πιο προσεκτικές ματιές στη φιλοξενούμενή της: Φορούσε ένα μαύρο πουλόβερ, στενό τζην παντελόνι και τα μακριά καστανά μαλλιά της ήταν αχτένιστα και βρεγμένα. Ήταν πολύ λεπτή, σχεδόν ασθενική, με λευκό δέρμα και λαμπερά γαλάζια μάτια.
“Ποιοί σε κυνηγούν, λοιπόν;” τη ρώτησε τελικά.

Για μερικές στιγμές η άγνωστη γυναίκα την κοίταξε καχύποπτα, χωρίς να δίνει απάντηση. Η Σύνθια επανέλαβε την ερώτηση, η άλλη όμως παρέμεινε σιωπηλή και επιφυλακτική.
"Ώστε κινδυνεύεις... κάποιοι θέλουν το κακό σου... γιατί όμως; Για εκδίκηση, έτσι;"
"Όχι!" αναφώνησε απεγνωσμένα η άλλη, εξακολουθώντας να κοιτάζει την οδηγό με το ίδιο τρομαγμένο βλέμμα. "Πώς... πώς το ξέρεις;" κατάφερε μόνο να ψελλίσει. "Δεν φαντάζομαι να είσαι μαζί τους;"
"Όχι, δεν είμαι... εγώ δεν είμαι με κανέναν", αποκρίθηκε η Σύνθια αινιγματικά.
"Σταματάς εδώ, σε παρακαλώ; Είναι ώρα να κατέβω".
"Γιατί τόση βιασύνη; Δεν μου είναι κόπος να σε αφήσω τρία στενά πιο πάνω, έξω από την πόρτα σου!" αντέταξε η Σύνθια, μάλλον διασκεδάζοντας με την αναστάτωση της συνεπιβάτιδάς της.
"Αυτό πάει πολύ! Απαιτώ να μου πεις πώς τα έμαθες όλα αυτά για μένα!" φώναξε η άλλη, κάνοντας μια επιθετική χειρονομία. Ένα ολόχρυσο βραχιόλι άστραψε γύρω από τον καρπό της.
"Ηρέμησε κοπέλα μου, δεν χρειάζεται να φοβάσαι. Η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική απ' ότι νομίζεις. Είμαι "ευαίσθητη", αυτό είναι όλο!" είπε η Σύνθια και βρέθηκε πάλι αντιμέτωπη με το ίδιο, δύσπιστο βλέμμα.
"Τι είσαι;" έκανε η άλλη σαστισμένη.
"Καταλαβαίνω πως σου είναι δύσκολο να το πιστέψεις, όμως δεν σου λέω ψέματα: Είμαι τηλεπαθητική, μια αρκετά σπάνια περίπτωση, όπως ισχυρίζονται οι ειδικοί, και αυτός είναι ο κύριος λόγος που έχασα τον φίλο μου πριν από λίγες ώρες... Εδώ είμαστε! Φθάσαμε κιόλας! Ο σύζυγός σου σε περιμένει ανυπόμονος... Πρέπει να έχεις μια πολύ καλή δικαιολογία που εξαφανίστηκες για μια

ολόκληρη μέρα... Λείπεις από χθες το βράδι, έτσι δεν είναι;"
Η γυναίκα δεν της απάντησε, συνέχισε μονάχα να την κοιτάζει αποσβολωμένη.

Μόλις το αμάξι σταμάτησε μπροστά από τη διώροφη βίλλα, η κεντρική πόρτα άνοιξε και ένας ψηλός, έυρωστος, ξανθός άνδρας φάνηκε στο κατώφλι. Με βιαστικές κινήσεις, η Σύνθια έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί κι έγραψε πάνω το όνομα και τον αριθμό του τηλεφώνου της.
"Ονομάζομαι Σύνθια Ντένερ" είπε, δίνοντας το χαρτί στη συνεπιβάτιδά της, που εκείνη τη στιγμή ετοιμαζόταν να κατέβει από το αυτοκίνητο. "Τηλεφώνησέ μου όποτε θέλεις".
"Σ' ευχαριστώ... Με συγχωρείς αν ήμουν αγενής μαζί σου. Το όνομά μου είναι Ρίτα Μόρισον. Ελπίζω να ξανασυναντηθούμε, κάτω από καλύτερες συνθήκες την επόμενη φορά" απάντησε η άλλη, μ' ένα αχνό χαμόγελο. Η Σύνθια χάρηκε που είχε κερδίσει επιτέλους την εμπιστοσύνη της τρομαγμένης γυναίκας, η οποία τώρα προχωρούσε με νευρικά βήματα προς την ξυλόγλυπτη είσοδο του σπιτιού της, ώσπου μπήκε μέσα βιαστικά, χωρίς να πει λέξη στον άνδρα της.

Η Σύνθια Ντένερ συνέχισε την οδήγηση ακόμη πιο δυτικά, προς το Κίνγκστον, όπου έμενε μόνιμα τα τελευταία δέκα χρόνια. Ξαφνικά, είχε την παράξενη αίσθηση πως εκείνη η συνάντηση ήταν μονάχα η αρχή μιας μεγάλης περιπέτειας, η οποία θα άλλαζε ολότελα την πορεία της ζωής της. Δεν άργησε να συνειδητοποιήσει πόσο αναστατωμένη ήταν πραγματικά. *Μάλλον η Ρίτα μου μετέδωσε την ανησυχία της*, υπέθεσε, προσπαθώντας να κατευνάσει τον ψυχισμό της. Ένιωθε έντονη την επιθυμία να ξαναδεί τη Ρίτα και να μάθει

περισσότερα γι' αυτήν, από την άλλη όμως είχε ένα δυνατό προαίσθημα ότι η αποψινή ήταν η πρώτη και τελευταία τους συνάντηση. Μόλις δέκα λεπτά αργότερα, βρισκόταν έξω από το σπίτι της. Χοντρές σταγόνες βροχής μαστίγωσαν το πρόσωπό της όταν κατέβηκε από το αμάξι, κάνοντάς την να τρέξει βιαστικά προς την είσοδο.

Η Σύνθια είχε ζήσει και πιο έντονες νύχτες στο παρελθόν, μα εκείνη τη νύχτα της ήταν αδύνατο να αποκοιμηθεί. Οι ίδιες σκέψεις στριφογύριζαν διαρκώς στο μυαλό της, ότι όλα όσα είχαν συμβεί εκείνο το βράδι δεν ήταν καθόλου τυχαία γεγονότα χωρίς σημασία. Ακόμη μια φορά, αισθανόταν ότι υπήρχε κάτι, μια αόρατη δύναμη -η οποία θα μπορούσε να είναι η λεγόμενη “μοίρα”, η “τύχη”, το “πεπρωμένο”- που δρομολογούσε μεθοδικά όλα τα γεγονότα της ζωής της: Αυτή τη φορά ήταν ο απότομος χωρισμός της από τον Άλαν, που παραδόξως δεν τον σκεφτόταν πια, και αμέσως μετά η γνωριμία της με την κυνηγημένη Ρίτα Μόρισον...

Η Σύνθια δεν είχε πρόβλημα αποδοχής τέτοιων εννοιών, σε αντίθεση με τους περισσότερους σύγχρονους ανθρώπους, οι οποίοι απεχθάνονται αυτές τις αλήθειες ίσως επειδή τους κάνουν να υποψιάζονται πόσο λίγο μπορούν πραγματικά να ελέγχουν τη ζωή τους...

Πέρασαν ώρες μα η Σύνθια δεν κατάφερνε να ηρεμήσει οπότε, λίγο μετά τα μεσάνυχτα αποφάσισε να πάρει ένα υπνωτικό χάπι. Άλλωστε, ήθελε να βεβαιωθεί ότι δεν θα έβλεπε κανένα αλλόκοτο προφητικό όνειρο στη διάρκεια της νύχτας...

Κεφάλαιο 2: Η εξαφάνιση

Η νύχτα κύλησε γοργά, σαν μία μόνο σκοτεινή στιγμή. Όταν η Σύνθια ξύπνησε, οι ηλιαχτίδες τρύπωναν δειλά στην κάμαρα μέσα από τις γρίλιες. Σηκώθηκε αργά και άνοιξε το παράθυρο. Ο ήλιος έλαμπε στον καταγάλανο ουρανό, προοιωνίζοντας μια ασυνήθιστα ζεστή μέρα. Η Σύνθια ένιωθε παράξενα ευδιάθετη, αισιόδοξη, ήρεμη, καθώς από τα χθεσινοβραδινά επεισόδια είχε μείνει μονάχα μια αδιάφορη ανάμνηση. *Θαύμα,* συλλογίστηκε. *Από σήμερα η ζωή μου θα ξαναβρεί το ρυθμό της: Θα ετοιμαστώ, θα πάρω πρωινό, και κατόπιν θα τρέξω στη δουλειά. Τρεις μέρες έχω να πατήσω, ας ελπίσουμε ότι δεν θα μου θυμώσουν. Τουλάχιστον, θα τους παραδώσω το άρθρο της εβδομάδας ολοκληρωμένο...*

Ακολούθησε πιστά το πρόγραμμά της, ως την ώρα που μπήκε στην κουζίνα. Ενώ τα αυγά με το μπαίηκον τηγανίζονταν, στη μνήμη της επανερχόταν όλο και πιο ζωηρά η χθεσινή συνάντησή της με τη Ρίτα Μόρισον. *Θέλω πολύ να την ξαναδώ, τώρα αμέσως αν είναι δυνατόν,* συνειδητοποίησε με κάποια ανησυχία, προσπαθώντας μάταια να καταπνίξει αυτή την παράλογη επιθυμία. *Πώς θα μπορέσω να δικαιολογήσω μια επίσκεψη τέτοια ώρα, σε κάποιον που μόλις γνώρισα;* αναρωτήθηκε αμέσως μετά.

Ήταν αναπόφευκτο: Σύντομα η Σύνθια βρισκόταν μέσα στο αυτοκίνητό της, ένα λευκό Φίατ που είχε αποκτήσει σε τιμή ευκαιρίας πριν από τρία χρόνια. Είχε πάρει πια την απόφασή της: Ούτε σήμερα θα πήγαινε

στη δουλειά. Καθώς ξεκινούσε, παρατήρησε ένα αστραφτερό αντικείμενο πεσμένό κάτω, πλάι στο διπλανό της κάθισμα. Το πήρε στα χέρια της και το περιεργάστηκε προσεκτικά για λίγες στιγμές. Ήταν το χρυσό βραχιόλι της Ρίτας, που προφανώς της είχε πέσει στην προσπάθειά της να βγει από το αμάξι χθες τη νύχτα: Φαινόταν αρκετά βαρύ και πολύτιμο, μα εκείνο που εντυπωσίασε περισσότερο τη Σύνθια ήταν η ανάγλυφη παράσταση στον κεντρικό δίσκο του. Το έφερε πιο κοντά στα μάτια της για να βεβαιωθεί: Ναι, ήταν πράγματι ο διπλός πέλεκυς, περίφημο σύμβολο των προϊστορικών κοινωνιών. *Μα ποιός φτιάχνει τέτοια κοσμήματα σήμερα; Και πού να το βρήκε, άραγε, η Ρίτα;* αναρωτήθηκε, ενώ ένιωθε μια παράξενη, προστατευτική θέρμη να την τυλίγει. Η Σύνθια χαμογέλασε ικανοποιημένη. Τώρα της δινόταν μια θαυμάσια δικαιολογία για να επισκεφθεί τους Μόρισον.

Η ιστορία που διηγήθηκε ο ανάστατος Ντέηβιντ Μόρισον όταν η Σύνθια έφθασε στη βίλλα του, ήταν μάλλον ανακριβής και σύντομη: “Σήμερα το πρωί ξύπνησα πολύ νωρίς, μόλις είχε χαράξει, και ανακάλυψα ότι η Ρίτα δεν ήταν στο κρεβάτι, δίπλα μου. Σύντομα διαπίστωσα ότι έλειπε και το αυτοκίνητό της. Τηλεφώνησα παντού, ρώτησα γνωστούς, φίλους και συναδέλφους της, μα κανείς δεν την έχει δει εδώ και δυο μέρες. Κι εγώ δεν έχω πια ιδέα που μπορεί να είναι...”
“Ηρεμείστε και πείτε μου: Πώς πήγαινε η σχέση σας τελευταία;” ρώτησε αυθόρμητα η Σύνθια.
“Πριν πάει στην Αλαλάκ της Τουρκίας για ανασκαφές το καλοκαίρι, τα πηγαίναμε πολύ καλά, περνούσαμε υπέροχα μαζί. Ήταν αρχαιολόγος, ξέρετε... Όμως, από τότε που επέστρεψε έγινε ψυχρή, απόμακρη, δεν μου

μιλούσε πια για όσα την απασχολούσαν, ενώ έφευγε για ώρες χωρίς να μου δίνει καμία εξήγηση. Την τελευταία φορά, δηλαδή χθες βράδι, είχε λείψει ένα ολόκληρο εικοσιτετράωρο...". Εκείνη τη στιγμή ο Ντέηβιντ σώπασε απότομα και λοξοκοίταξε την συνομιλήτριά του. "Αλήθεια, εσείς πώς σκεφθήκατε να περάσετε από δω πρωί-πρωί;" ρώτησε καχύποπτα.
Με μια γρήγορη κίνηση, η Σύνθια έβγαλε το πολύτιμο βραχιόλι από την τσάντα της και του το έδειξε.
"Βρήκα αυτό μέσα στο αυτοκίνητό μου, πριν από λίγο. Ανήκει στη Ρίτα, το είδα στο χέρι της".
Ο Ντέηβιντ πήρε αμέσως το κόσμημα στα χέρια του και το περιεργάστηκε με ενδιαφέρον.
"Φαίνεται ολόχρυσο!" έκανε παραξενεμένος. "Πάντως, εγώ πρώτη φορά το βλέπω! Πώς κατέληξε στα χέρια σας;"
"Μάλλον θα της έπεσε καθώς κατέβαινε..."
"Μπορείτε να μου πείτε πώς ακριβώς συναντηθήκατε χθες το βράδι;" ρώτησε τότε ο Ντέηβιντ, και η έκφρασή του σκλήρυνε.
"Επέστρεφα στο Λονδίνο από το Κρόϋντον όταν, φθάνοντας στα σύνορα του Σάτον, παρατήρησα μια νεαρή γυναίκα που στεκόταν στη μέση του δρόμου και μου έκανε νοήματα να σταματήσω. Κανένας δεν θα ήταν πρόθυμος να μπάσει ένα ξένο άτομο στο αμάξι του τόσο αργά το βράδι, μα δεν μπόρεσα να κάνω αλλιώς επειδή εκείνη σχεδόν έπεσε μπροστά στις ρόδες, αναγκάζοντάς με να φρενάρω. Όταν κάθησε δίπλα μου, παρατήρησα ότι ήταν τρομαγμένη. Την ενθάρρυνα να μου μιλήσει, μα απέφυγε πεισματικά να μου πει οτιδήποτε. Ωστόσο, μου φάνηκε ότι στο τέλος κέρδισα την εμπιστοσύνη της, επειδή τελικά με άφησε να τη φέρω ως έξω από το σπίτι της, ενώ λίγο πριν κατέβει

μου είπε και το όνομά της: Ρίτα Μόρισον. Μου έδωσε, μάλιστα, την εντύπωση ότι ήθελε πολύ ν' ανοίξει την καρδιά της σε κάποιον, για κάτι που την βασάνιζε ιδιαίτερα...”
“Μα τι λέτε, τώρα; Δεν θα 'πρεπε να έχει μιλήσει σε μένα πρώτα; Είμαι ο άνδρας της, ξέρετε!” έκανε τότε ο Ντέηβιντ, μάλλον ενοχλημένος.

Ακολούθησε μια σύντομη παύση γεμάτη αμηχανία, καθώς η Σύνθια απέφυγε να αποκαλύψει περισσότερα στον ανήσυχο σύζυγο, ότι δηλαδή η Ρίτα φοβόταν πως κάποιοι την καταδίωκαν. Ύστερα όμως, χωρίς να το πολυσκεφθεί, αποφάσισε να προχωρήσει την υπόθεση λίγο παρακάτω: “Υπάρχουν μερικές ακόμα λεπτομέρειες που αφορούν τη Ρίτα μα δεν μπορώ να γνωρίζω πόσο σημαντικές είναι αυτές. Ίσως είναι ακόμη πολύ νωρίς για να ανησυχούμε, ίσως κάνουμε πολύ φασαρία για το τίποτα. Προτείνω, λοιπόν, να πηγαίνω τώρα και να επιστρέψω κάποια στιγμή αργότερα, για να συζητήσουμε πιο ήρεμα. Μέχρι τότε, ίσως να έχει επιστρέψει και η Ρίτα... Τι λέτε, συμφωνείτε για τις 7:00 το βράδι;”
Ο Ντέηβιντ γύρισε και την κοίταξε αφηρημένα για λίγες στιγμές. Ύστερα, το βλέμμα του ζωντάνεψε απότομα: “Αν γνωρίζετε οτιδήποτε, παρακαλώ να μου το πείτε τώρα αμέσως! Ας μη χάνουμε πολύτιμο χρόνο!”

Η έκφρασή του δεν σήκωνε αντίρρηση, οπότε η Σύνθια βολεύτηκε πιο άνετα στην πολυθρόνα της και και άρχισε να μιλά: “Όπως ανέφερα προηγουμένως, η Ρίτα φαινόταν τρομαγμένη όταν μπήκε στο αμάξι μου χθες βράδι. Δεν ήταν πρόθυμη να μου εξηγήσει το γιατί, στο τέλος όμως μου εκμυστηρεύτηκε πως κάποιοι την καταδίωκαν, μάλλον για λόγους εκδίκησης. Περισσότερες λεπτομέρειες δεν μπόρεσα να μάθω. Κατανοώ ότι είναι δύσκολο να το πιστέψετε, φαίνεται όμως ότι η

Ρίτα είναι μπλεγμένη σε κάτι περίεργο...”
“Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό που υποννοείτε! Η γυναίκα μου δεν θα έμπλεκε ποτέ σε κάτι ύποπτο!” διαμαρτυρήθηκε ο Ντέηβιντ.
“Δεν υποννοώ τίποτα τέτοιο, κύριε Μόρισον! Δεν συζητήσατε καθόλου με τη Ρίτα χθες τη νύχτα; Της εξήγησα την περίπτωσή μου, της είπα πως είμαι τηλεπαθητική και με γνωρίζουν όλοι στο Κέντρο Ψυχικών Ερευνών. Η σύζυγός σας έμεινε άναυδη όταν ανακάλυψα εντελώς μόνη μου την αιτία του φόβου της...”
“Στο Κέντρο Ψυχικών Ερευνών;” απόρησε εκείνος.
“Ναι, αυτό...”

Το ενδιαφέρον του Ντέηβιντ ήταν προσωρινό· την επόμενη στιγμή, έντονη καχυποψία διαγράφηκε στο πρόσωπό του, άρχισε μάλιστα να θυμώνει. Όμως, η Σύνθια δεν του έδωσε την ευκαιρία ν' αρθρώσει ούτε λέξη: “Όπως είπατε πριν, η συμπεριφορά της Ρίτας άλλαξε από τότε που επέστρεψε από την Αλαλάκ. Πιθανότατα, λοιπόν, κάτι πολύ σημαντικό της συνέβη εκεί, το οποίο θεώρησε καλό να κρατήσει μυστικό απ' όλους. Ίσως, μάλιστα, αυτό το χρυσό βραχιόλι να προέρχεται από την αρχαία πόλη...”
Στο σημείο αυτό, η διέκοψε απότομα την ομιλία της και σηκώθηκε όρθια. Ο Ντέηβιντ δεν κινήθηκε· παρακολουθούσε μονάχα, δίχως να μπορεί να κρύψει την έκπληξή του. Η Σύνθια σήκωσε το δεξί χέρι κι έδειξε τη μεγάλη δίφυλλη πόρτα που βρισκόταν στην άλλη άκρη του σαλονιού.
“Οδηγεί στην κρεβατοκάμαρα, έτσι δεν είναι;”
“Έτσι είναι” της απάντησε βαρύθυμα.

Η Σύνθια του έγνεψε να την ακολουθήσει, καθώς διέσχιζε το ευρύχωρο σαλόνι μέχρι την λευκή, βαριά πόρτα. Χωρίς δισταγμό την άνοιξε και βρέθηκε μέσα

στο ακατάστατο υπνοδωμάτιο. Ο Ντέηβιντ σύρθηκε πίσω της απρόθυμα, γεμάτος αμφιβολίες, ώσπου στάθηκε δίπλα της με τα χέρια στη μέση. Ήταν φανερό πως κόντευε να χάσει την υπομονή του.

Η Σύνθια έβαλε τα δυνατά της να αγνοήσει την αρνητική του διάθεση, για να συγκεντρωθεί καλύτερα στο σκοπό της. Για μερικές στιγμές άφησε τα μάτια της να περιπλανηθούν σε όλη την κάμαρα· αισθανόταν πια βέβαιη πως υπήρχε κάποιο μυστικό εκεί μέσα, μα... *Πού ακριβώς; Ας ελπίσουμε, μόνο, ότι δεν κάνω λάθος...* συλλογιζόταν, ενώ ο Ντέηβιντ ήταν έτοιμος να εκραγεί. Άνοιξε το στόμα του να πει κάτι, μα η Σύνθια φρόντισε να τον διακόψει εγκαίρως: "Υπάρχει τίποτα πίσω από εκείνο τον πίνακα στον αντικρινό τοίχο;" τον ρώτησε, παίρνοντας το πιο αθώο της ύφος. Ο άνδρας έγνεψε καταφατικά, μάλλον προβληματισμένος.

Με βιαστικά βήματα, η Σύνθια βρέθηκε μπροστά στον σουρρεαλιστικό πίνακα και τον κατέβασε από τον τοίχο, με την ίδια άνεση που θα το έκανε αν ήταν στο σπίτι της. Από πίσω, φάνηκε ένα μικρό εντοιχισμένο χρηματοκιβώτιο.

"Μπορείς να μου το ανοίξεις, σε παρακαλώ;"

Η απότομη στροφή στον ενικό ξένισε αρχικά τον Ντέηβιντ, μα μόνο για μία στιγμή.

"Πώς μου ζητάς κάτι τέτοιο; Εκεί η Ρίτα έχει φυλαγμένα όλα της τα κοσμήματα!" διαμαρτυρήθηκε σαστισμένος.

"Δεν με ενδιαφέρουν τα κοσμήματα, Ντέηβιντ. Είμαι, όμως, σίγουρη, ότι εδώ μέσα υπάρχει κάτι που μπορει να μας βοηθήσει. Θα μου πεις τον συνδυασμό;"

"Σαφώς, όχι!"

"Μήπως προτιμάς να τον βρω μόνη μου;"

"4057", είπε τελικά με σβησμένη φωνή.

Η Σύνθια σχημάτισε τον συνδυασμό αμέσως, όμως το χρηματοκιβώτιο παρέμενε κλειστό.
“Προφανώς η Ρίτα φρόντισε να αλλάξει τον συνδυασμό. Πότε την είδες να το ανοίγει για τελευταία φορά;”
“Πριν δυο βδομάδες, δηλαδή αμέσως μετά την επιστροφή της από την Τουρκία...”
“Δεν μου μένει, λοιπόν, παρά να βασιστώ στις δικές μου δυνάμεις”, στέναξε η Σύνθια, αρχίζοντας να γυρίζει αργά κάθε έναν από τους τέσσερις ρόδακες που σχημάτιζαν τετράγωνο πάνω στο λείο μεταλλικό καπάκι.

Μετά από λίγα λεπτά ήρεμης προσμονής, η Σύνθια κατάφερε να βρει τους σωστούς αριθμούς και να ανοίξει το χρηματοκιβώτιο, μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Ντέηβιντ. Χωρίς δισταγμό, έχωσε μέσα το χέρι της κι άρχισε να ψηλαφεί το χώρο ανάμεσα στις κοσμηματοθήκες, ώσπου άγγιξε ένα αντικείμενο που έμοιαζε με πακέτο, πεταμένο στο βάθος της κρύπτης. Το τράβηξε έξω και αφαίρεσε προσεκτικά το χαρτί που το τύλιγε. Ήταν ένα μικρό τετράδιο που θύμιζε εφηβικό ημερολόγιο. Στο εξώφυλλο υπήρχε η ρομαντική εικόνα ενός κοριτσιού που έτρεχε ανέμελο σε καταπράσινα λιβάδια. Η Σύνθια θέλησε να ρίξει μια ματιά στα κείμενα μα σύντομα διαπίστωσε ότι θα ήταν αδύνατο να διαβάσει οτιδήποτε, επειδή ολόκληρο το τετράδιο ήταν γραμμένο σε μια ακατανόητη, άγνωστη γλώσσα, που φαινόταν αρχαία. Το έδειξε στον Ντέηβιντ, ο οποίος το πήρε και το κοίταξε για μερικές στιγμές σκεφτικός. Ύστερα, της το έδωσε πίσω χωρίς ν' αρθρώσει λέξη.
“Σαν πρώτο βήμα, πρέπει να το μεταφράσουμε”, του είπε με μαλακή φωνή.
“Δεν ξέρω πια τι να υποθέσω... Θα δω τι μπορώ να κάνω”, απάντησε εκείνος κουρασμένα.

Μετά από πρόταση της Σύνθια, οι δυο τους

αποφάσισαν να μην απευθυνθούν στην αστυνομία -τουλάχιστον όχι αμέσως. Αντί γι' αυτό, ο Ντέηβιντ κανόνισε μια επίσκεψη στον καθηγητή Τόμας Λέστερ, ο οποίος δίδασκε αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Ο Ντέηβιντ εξήγησε στη Σύνθια ότι ο Λέστερ ήταν κάποτε καθηγητής της Ρίτας και εκτιμούσε ιδιαίτερα το πάθος της για τους προϊστορικούς πολιτισμούς. Μάλιστα, είχε συνεργαστεί μαζί της σε ορισμένες αρχαιολογικές αποστολές στο παρελθόν.

Το επόμενο κιόλας απόγευμα, ο καθηγητής μπόρεσε να τους δεχθεί στο γραφείο του, που βρισκόταν στον πρώτο όροφο μιας αρχοντικής έπαυλης στο Ρίτσμοντ. Μετά τις απαραίτητες συστάσεις, ο Ντέηβιντ του διηγήθηκε τα πάντα σχετικά με την εξαφάνιση της γυναίκας του και πρόβαλε την άποψη ότι ίσως η Ρίτα να είχε μπλεχτεί σε κάποια άσχημη περιπέτεια. Ο καθηγητής εξέφρασε τη λύπη του για τα ατυχή γεγονότα και προσφέρθηκε αυθόρμητα να βοηθήσει με όποιο τρόπο μπορούσε. Τότε, ο Ντέηβιντ του παρουσίασε το μυστηριώδες ημερολόγιο.
“Ίσως θα βοηθούσατε πολύ αν μεταφράζατε αυτά τα κείμενα!”
Ο καθηγητής φόρεσε τα γυαλιά του κι έριξε μια ματιά στις πρώτες σελίδες. “Απίστευτο!” ψέλλισε ξανά και ξανά, δίχως να παίρνει τα μάτια του από τις γραμμένες αράδες.
“Λοιπόν;” ρώτησε ο Ντέηβιντ ανυπόμονα.
Ο ηλικιωμένος άνδρας σήκωσε το κεφάλι, κάπως ξαφνιασμένος. “Αναμφίβολα πρόκειται για μια πανάρχαια γλώσσα”, αποκρίθηκε. “Η Ρίτα γνώριζε αρκετά στοιχεία γλωσσολογίας, μα δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι ήταν σε θέση να τα χρησιμοποιήσει για

να συντάξει ολόκληρα κείμενα! Η γραφή παρουσιάζει σφηνοειδείς και γραμμικούς χαρακτήρες, μα σίγουρα δεν ανταποκρίνεται στα αντίστοιχα ιδιώματα. Έχω ήδη στο νου μου μια πιθανή εκδοχή, όμως θα χρειαστεί να τη μελετήσω προσεκτικά και, επίσης, να συμβουλευτώ και άλλους ειδικούς. Ίσως είμαι πολύ ενθουσιώδης, όμως το ημερολόγιο αυτό θα μπορούσε να είναι το πρώτο δείγμα μιας ως τώρα άγνωστης, προϊστορικής γλώσσας! Θα σας ειδοποιήσω μόλις προχωρήσω στη μετάφραση. Ελπίζω, μόνο, να μην αποδειχθεί υπερβολικά δύσκολη!”

“Η συμπεριφορά της Ρίτας άλλαξε από τότε που επέστρεψε από τις τελευταίες ανασκαφές στην Τουρκία. Είναι, λοιπόν, πιθανό το ημερολόγιο να γράφτηκε εκεί, σ' ένα αρχαίο ιδίωμα της περιοχής” είπε τότε η Σύνθια.

“Δεν αποκλείεται... Στο πολύ μακρινό παρελθόν, οι περισσότεροι λαοί μιλούσαν μια κοινή γλώσσα, την λεγόμενη ινδοευρωπαϊκή, από την οποία προέρχονται οι πιο πολλές σύγχρονες γλώσσες. Οι ειδικοί έχουν καταφέρει να συνθέσουν μια υποθετική ινδοευρωπαϊκή γλώσσα, μα ένα αληθινό δείγμα του αρχικού ιδιώματος δεν βρέθηκε ποτέ. Ίσως η φαντασία μου να οργιάζει αλλά...”

“Υποψιάζεστε ότι το τετράδιο αυτό είναι γραμμένο στην Ινδοευρωπαϊκή;” απόρησε ο Ντέηβιντ.

Αντί για απάντηση, ο καθηγητής Λέστερ περιορίστηκε σ' ένα ελαφρό μειδίαμα.

“Αν δεν κάνω λάθος, οι αρχαίες γλώσσες ήταν πολύ πιο πολύπλοκες από τις σύγχρονες!” πετάχτηκε τότε η Σύνθια.

“Αυτό πια είναι κοινό μυστικό!” συμφώνησε ο καθηγητής.

“Ωστόσο, θεωρούμε αυτονόητο ότι εκείνες οι κοινωνίες

ήταν εξαιρετικά υπανάπτυχτες σε σύγκριση με τις σημερινές. Πώς εξηγούν οι επιστήμονες αυτή την αντίθεση;"

"Υπάρχουν πολλά αινίγματα που αφορούν τον προϊστορικό κόσμο, όπως η ανωτερότητα των αρχαίων γλωσσών απέναντι στις νεότερες, ορισμένα μυστηριώδη ευρήματα που φανερώνουν σημαντικές γνώσεις σε όλες τις επιστήμες, καθώς και στοιχεία μονοθεϊστικής λατρείας. Αυτές είναι μάλλον πρόσφατες ανακαλύψεις, όμως όλο και περισσότεροι ειδικοί αποδέχονται την ύπαρξη ενός αλλοτινού σπουδαίου πολιτισμού, ο οποίος παρήκμασε πριν από την έναρξη της καταγραμμένης ιστορίας κάτω από πολύ σκοτεινές συνθήκες. Φυσικά, στα σχολεία εξακολουθεί να διδάσκεται η ξεπερασμένη αντίληψη του 19ου αιώνα, ότι δηλαδή η πορεία του ανθρώπινου πολιτισμού υπήρχε πάντοτε ανοδική και ότι οι μακρινοί μας πρόγονοι ήταν ζωώδεις, αμαθείς ειδωλολάτρες. Γι' αυτό το λόγο, αλλά κι επειδή τέτοιου είδους αντιλήψεις ικανοποιούν την αυταρέσκειά τους, η μεγάλη πλειοψηφία των σημερινών ανθρώπων εξακολουθεί να τις πιστεύει..."

Κεφάλαιο 3: Αναμνήσεις από έναν ξεχασμένο κόσμο

«... **Πάντοτε το θεωρούσα άσκοπο** να κρατά κανείς ημερολόγιο, επειδή κανένα περιστατικό της καθημερινής ζωής δεν μου φαινόταν αρκετά σημαντικό ώστε να καταγραφεί. Ωστόσο, μετά τις πρόσφατες εμπειρίες μου στην Αλαλάκ της νοτιοανατολικής Τουρκίας, ένιωσα την ανάγκη να εκφράσω πιο συγκεκριμένα τις εντυπώσεις μου. Εφόσον δεν μπορώ να μιλήσω σε κανέναν για όλα αυτά, ούτε καν στον σύζυγό μου, η μοναδική διέξοδος που μου απομένει είναι να αποτυπώσω τις σκέψεις μου πάνω σε χαρτί...»

«... Όλα άρχισαν καθώς σκάβαμε στα βαθύτερα στρώματα της αρχαίας Αλαλάκ, φέρνοντας στο φως τα ερείπια μιας προϊστορικής πόλης, που τα εκπληκτικά μυστικά της έμεναν ως τώρα χαμένα στους αιώνες. Πρόκειται για μια μητριαρχική πόλη-κράτος, που έχαιρε ευημερίας και προόδου σε όλους τους τομείς. Παραδόξως, δεν βρήκαμε όπλα, ούτε άλλες ενδείξεις συγκρούσεων ή βίας...»

«... Υπάρχουν όμως ορισμένα ευρήματα που προκαλούν έντονες συζητήσεις ανάμεσα στους αρχαιολόγους, όπως: Διάφορα αντικείμενα κατασκευασμένα από χρυσό μικρής πυκνότητας, σαν εκείνο που χρησιμοποιούσαν οι Ίνκας· τρεις μεγάλες πλάκες από αναλλοίωτο σίδηρο, οι οποίες απεικονίζουν την πραγματική δομή του σύμπαντος· διάφορα λατρευτικά αντικείμενα, που παραπέμπουν στη μονοθεϊστική θρησκεία της Μεγάλης Θεάς.

Όλα τα ευρήματα ανάγονται στην 8η χιλιετία π.Χ. Οι συνάδελφοι δεν τολμούν να το παραδεχθούν, μα οι ανακαλύψεις αυτές ανατρέπουν τις παραδοσιακές θεωρίες σχετικά με την πορεία του ανθρώπινου πολιτισμού...»

«... Αναπαυόμουν καθισμένη σε μια πέτρα μπροστά από τη μισογκρεμισμένη πύλη που ίσως κάποτε να ήταν η είσοδος ενός ναού. Αναρωτιόμουν για τη μοίρα εκείνης της ειρηνικής πολιτείας η οποία, όπως έχουν αποκαλύψει προηγούμενες ανασκαφές, ανατράπηκε τελικά από την πατριαρχική επανάσταση. Παράδοξο: Πώς μια τόσο καλά οργανωμένη και προηγμένη πόλη-κράτος καταστράφηκε από μερικές οργές άγριων και απολίτιστων βαρβάρων;»

«... Τότε παρατήρησα μια απαλή, ρόδινη φωταύγεια που ερχόταν μέσα από την πύλη. Στην αρχή νόμιζα πως ήταν μονάχα η αντανάκλαση του λυκόφωτος, μα δεν ήταν... Ήταν αληθινή μαγεία, ένα αλλόκοτο μα πανίσχυρο κάλεσμα που με ωθούσε να πάω να συναντήσω αυτό που με περίμενε στην άλλη πλευρά...»

«... Μόλις πέρασα την πύλη, ένας ξαφνικός φόβος με έκανε να κλείσω τα μάτια. Όταν τα άνοιξα πάλι, διαπίστωσα ότι βρισκόμουν μέσα σ' ένα πανύψηλο και απέραντο κτήριο που θύμιζε ναό. Χοντροί μαρμάρινοι κίονες που χάνονταν σε άπειρο ύψος μου έφερναν δέος και υπήρχαν αμέτρητοι σε όλη την έκταση του τεράστιου ναού...»

«... Θέλησα να γυρίσω πίσω, να δραπετεύσω από εκείνο τον παράξενο χώρο όπου οι νόμοι της γνωστής γεωμετρίας καταλύονταν, τότε όμως μια ήρεμη γυναικεία φωνή αντήχησε γύρω μου καθησυχαστική: *Μη φοβάσαι, Ρίτα. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος για σένα στην Ανατολία...*»

«... Είναι υπέροχος αυτός ο κόσμος... Οι επιστήμες έχουν αναπτυχθεί σε απίθανο βαθμό, όμως οι άνθρωποι διατηρούν ακόμη τον ειρηνικό τρόπο ζωής των μακρινών προγόνων τους. Σήμερα πήρα την απόφασή μου: Μυήθηκα στη λατρεία της Μεγάλης Θεάς και μου δόθηκε το χρυσό φυλακτό της λάβρεως, το λεγόμενο *ζάελ,* που είναι το ισχυρότερο απ' όλα τα φυλακτά...»
«... Οι αιματοβαμμένες μέρες του τρόμου φθάνουν πια στο τέλος τους. Πριν οι λάτρεις του θανάτου παρασύρουν τον κόσμο στην άβυσσο του καθολικού αφανισμού, τα Άνθη της Σοφίας θα ανοίξουν τα αιθέρια πέταλά τους προαναγγέλοντας την ένδοξη επιστροφή της Μεγάλης Θεάς, που θα βασιλέψει στη Γη ακόμα μια φορά, αυτή τη φορά για πάντα...»

Στο σημείο αυτό ο καθηγητής Λέστερ σταμάτησε να διαβάζει, άφησε τα γυαλιά του πάνω στο γραφείο και ανακοίνωσε με χαμηλή, διστακτική φωνή: “Αυτές είναι όλες οι παράγραφοι που εγώ και οι συνάδελφοί μου καταφέραμε να αποκρυπτογραφήσουμε σε χρονικό διάστημα τεσσάρων ημερών. Όπως είχα αρχικά υποθέσει, η γλώσσα ίσως να είναι η Ινδοευρωπαϊκή, καθώς παρουσιάζει αρκετές ομοιότητες με αυτήν που έχουν συνθέσει οι ειδικοί. Υπάρχουν, βεβαίως, πολλά κενά και ασάφειες στη μετάφραση, ας μην ξεχνάμε όμως ότι πρόκειται για ένα εξαιρετικά πολύπλοκο ιδίωμα: είναι ένας ατέλειωτος λαβύρινθος από καταλή-ξεις, πτώσεις, χρόνους, γραμματικούς και συντακτικούς κανόνες...”
“Πείτε μας καλύτερα τη γνώμη σας για την ιστορία που μόλις αφηγηθήκατε, καθηγητά. Κατά τη γνώμη μου, δεν βγάζει κανένα νόημα. Μοιάζει περισσότερο με παραμύθι, ένα κακόγουστο παραμύθι...” επενέβη ο Ντέηβιντ ανυπόμονα.

“Δεν μπορώ να είμαι σίγουρος για τίποτα. Αν προσέξατε προηγουμένως, πρόβαλα τα συμπεράσματά μου με τη λέξη "ίσως". Βλέπετε, το γεγονός και μόνο ότι το συγκεκριμένο κείμενο όχι μόνο δεν είναι αρχαίο αλλά γράφτηκε πολύ πρόσφατα σ' ένα κοινό ημερολόγιο βιβλιοπωλείου, κάνει τους συναδέλφους μου να αμφιβάλλουν αν αυτό είναι όντως ένα αληθινό δείγμα της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας. Μετά τον πρώτο εντυπωσιασμό, όλοι το απέρριψαν αμέσως με την πεποίθηση ότι πρόκειται απλά για μια έξυπνη φάρσα. Εγώ, ωστόσο, θα ήθελα να το μελετήσω περισσότερο· δεν πιστεύω ότι κάποιος, ιδιαίτερα μια σοβαρή επιστήμων όπως η Ρίτα, θα έμπαινε ποτέ στον κόπο να δημιουργήσει μια τέτοια τόσο επιτηδευμένη φάρσα!”
“Ίσως... ίσως η Ρίτα να μυήθηκε σε κάποια περίεργη θρησκευτική οργάνωση, μια αίρεση, από την οποία προσπαθούσε να ξεφύγει”, υπέθεσε ο Ντέηβιντ, φανερά ταραγμένος. “Μερικοί από αυτούς τους τύπους είναι εντελώς ανισόρροποι και πολύ επικίνδυνοι...”.
“Η Ρίτα δεν θα παρασυρόταν ποτέ σε κάτι τέτοιο”, διαφώνησε αμέσως ο καθηγητής.

Η πρόταση του Ντέηβιντ ακούστηκε πράγματι κάπως άστοχη, όμως έδωσε μια ξαφνική ιδέα στη Σύνθια, η οποία ως εκείνη τη στιγμή παρέμενε σιωπηλή και σκεπτική. *Ναι, αυτό θα μπορούσε να εξηγήσει ικανοποιητικά την εξαφάνιση της Ρίτας,* συλλογίστηκε γεμάτη έξαψη.
“Κάτω από φυσιολογικές συνθήκες, όχι. Όμως, οι αρχηγοί των μοντέρνων αιρέσεων χρησιμοποιούν ανορθόδοξους τρόπους για να επιβάλλουν στους οπαδούς τους έναν προκαθορισμένο τρόπο σκέψης” πετάχτηκε, χωρίς να το πολυσκεφτεί.
“Δηλαδή; Τι εννοείς;” απόρησε ο Ντέηβιντ.

“Είναι πολύ πιθανόν η Ρίτα να δεχόταν τηλεπαθητικά μηνύματα στον ύπνο της. Πρόκειται για υποβολές μακράς αποστάσεως...”
“Μα ναι, βέβαια, υπάρχουν ένα σωρό μέντιουμ που διαφημίζουν αυτή την θαυμαστή ικανότητά τους σε διάφορα περιοδικά!” έκανε ο Ντέηβιντ με πικρή ειρωνία, ενώ ο καθηγητής παρακολουθούσε τη συζήτηση με ιδιαίτερο ενδιαφέρον.
“Δεν είναι αστείο, έχω γνωρίσει ανθρώπους στο Κέντρο Ψυχικών Ερευνών, οι οποίοι διαθέτουν τις γνώσεις και τις ικανότητες για να πραγματοποιούν τέτοια φαινόμενα. Είναι αλήθεια ότι ο σύγχρονος άνθρωπος έχει αναπτύξει ένα ψυχικό προστατευτικό φράγμα απέναντι στην υποβολή, μα αυτό το φράγμα μπορεί να διαπεραστεί εύκολα όταν είμαστε κουρασμένοι, λυπημένοι, ή σε σύγχυση. Η τηλεπαθητική εισβολή γίνεται ακόμη πιο αποτελεσματική όταν το θύμα κοιμάται, ιδίως αν ο πομπός είναι επαγγελματίας. Σε αυτή την περίπτωση, ο δέκτης θα μπορούσε να υπακούσει σε οποιοδήποτε μήνυμα, ακόμη και σε μια εντολή αυτοκτονίας!” εξήγησε η Σύνθια.
“Αυτό είναι αδύνατον, το ένστικτο της αυτοσυντήρησης θα αντιδρούσε αμέσως! Έπειτα, γιατί μιλάς για αυτοκτονία; Η Ρίτα είναι σίγουρα ζωντανή, δεν έχουμε λόγο να πιστεύουμε το αντίθετο! Τι νόημα έχει, λοιπόν, αυτός ο υπαινιγμός;” αντέταξε ο Ντέηβιντ.
“Δεν έκανα κανέναν υπαινιγμό, απλά ήθελα να ξεκαθαρίσω τι μπορεί να κάνει η υποβολή”, δικαιολογήθηκε η Σύνθια. *Το ένστικτο της επιβίωσης δεν αντιδρά στην υποβολή αν η διαταγή δοθεί με τον κατάλληλο τρόπο*, σκέφθηκε, αυτό όμως θεώρησε καλό να μη το αναφέρει.
“Νομίζω πως είναι ώρα να πηγαίνουμε, άρχισε να σκοτεινιάζει κι έχουμε ήδη ενοχλήσει αρκετά τον

καθηγητή” κατέληξε τότε ο Ντέηβιντ, δίνοντας την εντύπωση πως δεν τον χωρούσε ο τόπος.
“Δεν ήταν καμία ενόχληση, αντίθετα, θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό που ήλθε στα χέρια μου αυτό το ασυνήθιστο ημερολόγιο. Όταν προχωρήσω στη μετάφραση, θα σας ειδοποιήσω ξανά”, είπε ευγενικά ο καθηγητής Λέστερ. Στη συνέχεια, έβαλε μια τυπωμένη σελίδα μέσα σ' έναν φάκελο και τον παρέδωσε στον Ντέηβιντ. Αφού ευχαρίστησαν τον καθηγητή για τον ενδιαφέρον του, οι δυο τους αποχώρησαν σκεπτικοί.

Μόλις βρέθηκαν μέσα στο αυτοκίνητό του, ο Ντέηβιντ έριξε μια φευγαλέα ματιά στο κομμάτι χαρτί που κρατούσε και είπε: “Ξέρεις τι σκέφτομαι; Είμαι έτοιμος να συμφωνήσω με τη γνώμη των ειδικών, ότι δηλαδή όλη αυτή η ιστορία με το ημερολόγιο δεν είναι παρά μια ανόητη φάρσα! Να, πες μου αν καταλαβαίνεις το παραμικρό από αυτό το ηλίθιο κείμενο! Ιδίως η τελευταία παράγραφος είναι γεμάτη ασυναρτησίες...”
“Η απάντηση σε όλα τα ερωτήματα βρίσκεται στην Αλαλάκ της Τουρκίας. Σκοπεύω, μάλιστα, να επισκεφθώ αυτό το περίφημο μέρος, το συντομότερο δυνατό!”
Για μια στιγμή, ο Ντέηβιντ έμεινε άναυδος. Ύστερα, ξέσπασε: “Τρελάθηκες τελείως; Τόσο πολύ σ' επηρέασε αυτό το ανόητο παραμύθι; Ας περιμένουμε τουλάχιστον λίγες μέρες ακόμη, μέχρι να επιστρέψει η γυναίκα μου και να προχωρήσει η μετάφραση! Μετά βλέπουμε!”
“Μάλλον έχεις δίκιο”, συμφώνησε η Σύνθια άτονα, σκεπτόμενη ότι προς το παρόν το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να περιμένουν τα γεγονότα...

Κεφάλαιο 4: Τα γεγονότα

Μέχρι να φθάσει στο σπίτι της, η Σύνθια είχε αρχίσει να απορρίπτει την ιδέα του ταξιδιού στην Ασιατική Τουρκία. *Ίσως ο Ντέηβιντ να έχει δίκιο, δεν πρέπει να βιαστούμε, ίσως αφήνω τη φαντασία μου να τρέχει πολύ μακριά. Εκείνο που χρειάζομαι προς το παρόν, είναι λίγη χαλάρωση,* συλλογιζόταν, μπαίνοντας στην καταπράσινη αυλή της στο Κίνγκστον.

... Μόλις είχε κρεμάσει το πανωφόρι της στην κρεμάστρα πλάι στην είσοδο όταν οι σκέψεις της διακόπηκαν ξαφνικά από ρυθμικές φωνές που έρχονταν μέσα από το σαλόνι, σα να ήταν η τηλεόραση αναμμένη. Η Σύνθια προχώρησε αργά μέχρι εκεί, ενώ η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Σύντομα διαπίστωσε ότι η τηλεόραση ήταν πράγματι αναμμένη, μεταδίδοντας ένα από εκείνα τα χιλιοπαιγμένα μίκυ μάους. Όμως, εκείνο που έφερε την αγωνία της στο αποκορύφωμα, ήταν η βεβαιότητα ότι δεν ήταν μόνη στο σπίτι: Κάποιος άλλος βρισκόταν εκεί μέσα, καθισμένος στην άνετη μαύρη πολυθρόνα μπροστά στη συσκευή, και η ανεπαίσθητη ανάσα του αντηχούσε αλλόκοτα στο χώρο. Ο χειρότερος φόβος της είχε μόλις επαληθευτεί: Παρόλο που δεν υπήρχαν τέτοια σημάδια, ήταν προφανές ότι κάποιος είχε διαρρήξει το σπίτι της και τώρα καθόταν εκεί, απλά περιμένοντάς την...

Η Σύνθια οπλίστηκε με ένα βάζο από μουράνο που στεκόταν πάνω σ' ένα τραπεζάκι στα αριστερά της και πλησίασε ακόμη περισσότερο, όσο πιο αθόρυβα

γινόταν. Με μια γρήγορη κίνηση, έκανε να χτυπήσει τον παρείσακτο στο κεφάλι, τότε όμως διαπίστωσε κατάπληκτη ότι στην πολυθρόνα δεν καθόταν κανένας! Αμέσως μετά, ασυναίσθητα έστρεψε το κεφάλι προς τα αριστερά κι έμεινε άναυδη καθώς αντίκρισε τον άγνωστο άνδρα που στεκόταν αγέρωχος μπροστά στις λευκές κουρτίνες του καφασωτού παραθύρου. *Μα πώς βρέθηκε εκεί;* αναρωτήθηκε η Σύνθια, ενώ η κοφτερή ματιά του σύρθηκε πάνω της εξεταστική. Δεν βρήκε το κουράγιο ούτε να φωνάξει, έμεινε μονάχα να τον κοιτάζει αποσβολωμένη. Ο εισβολέας ήταν πολύ ψηλός, με γεροδεμένο σώμα και πολύ εντυπωσιακή εμφάνιση: Τα μαύρα μαλλιά του έπεφταν πλούσια μέχρι τους ώμους, το πρόσωπό του ήταν φωτεινό, ίσως υπερβολικά λευκό. Τα λαμπερά πράσινα μάτια του γυάλιζαν σαν πολύτιμοι λίθοι, μα το σκληρό βλέμμα του δεν έμοιαζε ακριβώς ανθρώπινο.
“Μη φοβάσαι, δεν πρόκειται να πάθεις κανένα κακό εφόσον, βέβαια, φερθείς έξυπνα! Πρώτα όμως άφησε κάπου αυτό το πράγμα, με κάνει να νιώθω ανεπιθύμητος!” Η φωνή του ξένου ακούστηκε ενοχλητικά ειρωνική και η βαθιά, σπηλαιώδης χροιά της θα προκαλούσε ρίγη σε οποιονδήποτε.

Η Σύνθια παράτησε το βάζο πάνω στο παλαιομοδίτικο σερβάν, πλάι στην τηλεοπτική συσκευή, και πάσχισε να επιβληθεί στη ταραχή της παρόλο που δεν ήταν καθόλου εύκολο. “Ποιός είσαι; Τι θέλεις;” τον ρώτησε με σπασμένη φωνή.
“Ας πούμε πως είμαι ένας καλός φίλος που θέλει να σε προστατέψει... Σε συμβουλεύω, λοιπόν, να μην επιχειρήσεις κανένα ταξίδι σε μακρινή χώρα, οι καιροί είναι πολύ επικίνδυνοι, τόσα ατυχήματα συμβαίνουν... Ακόμη, φρόντισε να ξεχάσεις ορισμένα ανόητα

παραμύθια που κυκλοφορούν τελευταία και διαταράσσουν την ψυχική ισορροπία των ευκολόπιστων... Κοίταξε τον εαυτό σου καλύτερα, αρκετά τον έχεις παραμελήσει τελευταία...” συνέχισε ο άγνωστος στον ίδιο ειρωνικό τόνο, κοιτάζοντάς την διαρκώς ίσια στα μάτια.

Η Σύνθια πήρε βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να συγκροτήσει τις σκέψεις της και να φανεί ψύχραιμη, ωστόσο η φωνή της έτρεμε και τραύλιζε:

“Τι... τι σημαίνει αυτό; Πώς τα έμαθες όλα τούτα; Πώς μπήκες μέσα; Ποιός... ποιός είσαι; Απαιτώ εξηγήσεις!”

“Δεν είσαι σε θέση να απαιτείς τίποτε, αγαπητή μου”, κάγχασε ο εισβολέας. “Δεν θα ήθελες να έχεις την τύχη της Ρίτας Μόρισον, έτσι δεν είναι;”

“Είναι νεκρή; Εσύ την σκότωσες;” αναφώνησε η Σύνθια, ενώ η περιέργειά της ήδη νικούσε το φόβο.

“Γιατί τόση έκπληξη, κατά κάποιο τρόπο ήσουν βέβαιη γι' αυτό, σωστά; Αρκετά σε ενόχλησα όμως, είπα ό,τι είχα να πω, κι αν είσαι έξυπνη θα με ακούσεις. Άλλωστε, είναι ώρα να φεύγω...”

Για μια στιγμή, η Σύνθια είχε την εντύπωση ότι ένας κεραυνός άστραψε απέξω. Ύστερα διαπίστωσε πως ήταν εντελώς μόνη στο δωμάτιο· ο άγνωστος είχε εξαφανιστεί σαν οπτασία, η λευκή κουρτίνα μπροστά στο παράθυρο αναδευόταν ανεπαίσθητα, και η ίδια ήταν καθισμένη πάνω στην μαύρη πολυθρόνα μπροστά στην τηλεόραση. Ένα παγωμένο ρίγος διαπέρασε το κορμί της. Στάθηκε ακίνητη για μερικά δευτερόλεπτα, με το μυαλό κενό και το βλέμμα ασυναίθητα στραμμένο προς την οθόνη, παρατηρώντας αφηρημένα τον Ντόναλντ Ντακ που κυνηγούσε αλαφιασμένος τον Τσιπ και τον Ντέηλ. Τινάχτηκε όρθια κι έσβησε τη συσκευή με μια βιαστική κίνηση. Της ήταν αδύνατο να συνειδη-

τοποιήσει αυτό που είχε μόλις συμβεί μέσα στο ίδιο της το σπίτι και αυθόρμητα άρχισε να γυρεύει λογικές εξηγήσεις για το φαινόμενο που μόλις είχε βιώσει: *Μάλλον είμαι πολύ ταραγμένη... σίγουρα τα φαντάστηκα όλα αυτά, μάλλον με πήρε ο ύπνος μπροστά στην τηλεόραση... είναι αδύνατο να συνέβη πράγματι κάτι τέτοιο, δεν μπορεί κάποιος να υλοποιείται και να εξαϋλώνεται κατά βούληση... θα μπορούσε όμως να μου στέλνει υποσυνείδητα μηνύματα με τη μορφή ονείρων ή παραισθήσεων...* συλλογίστηκε τρέμοντας.

Μόλις συνήλθε από την αρχική έκπληξη, η πρώτη της παρόρμηση ήταν να ειδοποιήσει τον Ντέηβιντ· όμως, το χέρι της πάγωσε πριν αγγίξει το τηλέφωνο. *Όχι, δεν είναι σωστό, ο Ντέηβιντ δεν θα πιστέψει ούτε λέξη απ' αυτή την παράλογη ιστορία*, συνειδητοποίησε τότε η Σύνθια. *Ωστόσο, πρέπει κάπως να τον πείσω να έλθει μαζί μου στην Τουρκία... Ο αλλόκοτος επισκέπτης με τη συγκαλυμένη του απειλή ήθελε να με αποθαρρύνει, όμως τελικά κατάφερε ακριβώς το αντίθετο: Τώρα είμαι αποφασισμένη να κάνω αυτό το ταξίδι, ακόμη και χωρίς τον Ντέηβιντ, αν χρειαστεί!*

Το επόμενο πρωί ήλθε μαζί με μια τραγική είδηση: Μετά από πυρετική αναζήτηση τεσσάρων ημερών, η αστυνομία εντόπισε ένα γυναικείο πτώμα ξεβρασμένο στις όχθες του Τάμεση, πλάι στη γέφυρα Γουέστμινστερ. Μερικές ώρες αργότερα, κάλεσαν τον Ντέηβιντ Μόρισον στο νεκροτομείο, όπου αναγνώρισε τη σύζυγό του. Ο ιατροδικαστής αποφάνθηκε ότι ο θάνατος είχε επέλθει από πνιγμό, εφόσον μάλιστα δεν βρέθηκαν άλλα σημάδια κακοποίησης. Σύντομα η αστυνομία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Ρίτα υπήρξε θύμα ατυχήματος. Μάταια προσπάθησε ο Ντέηβιντ να

διαμαρτυρηθεί: Με λόγια κοφτά, οι αστυνομικοί του έδωσαν να καταλάβει πως η υπόθεση είχε πλέον λήξει.
“... Έτσι, ο φάκελος έκλεισε με τη βολική γνωμάτευση του πνιγμού απο ατύχημα”, εξομολογήθηκε ο Ντέηβιντ στη Σύνθια, λίγες μέρες αργότερα. “Μου είναι αδύνατο να το πιστέψω, δεν μπορεί η Ρίτα να έπαθε κάτι τέτοιο! Όποιος το έκανε, θα πληρώσει!” Στη συνέχεια ξέσπασε σε μια μανία εκδικητικού παραληρήματος, που συνεχίστηκε αδιάσπαστη για αρκετή ώρα. Η Σύνθια τον άκουγε σιωπηλή, αποφεύγοντας να διακόψει τον πικρό του μονόλογο. “Δεν λες ούτε μια λέξη!” της φώναξε ο Ντέηβιντ στο τέλος, με το πρόσωπο κατακόκκινο από την υπερένταση.
“Το τηλέφωνο θα χτυπήσει!” έκανε τότε η Σύνθια, με φωνή χαρακτηριστικά ψύχραιμη. Πριν καν αποσώσει τα λόγια της, ακούστηκε το κουδούνισμα του τηλεφώνου.

Ο Ντέηβιντ απάντησε αμέσως· προσφώνησε τον καθηγητή Λέστερ και ύστερα σχεδόν τίποτα, παρά μόνο λίγα μονολεκτικά σχόλια. Μόλις έκλεισε το τηλέφωνο, έμεινε μουδιασμένος για μερικά δευτερόλεπτα, κοιτώντας αφηρημένα το κενό.
“Το ημερολόγιο χάθηκε!” δήλωσε η Σύνθια με σιγουριά και ο Ντέηβιντ της έριξε μια άγρια ματιά. Η Σύνθια μετάνιωσε αμέσως που βιάστηκε να μιλήσει. “Με συγχωρείς, δεν έπρεπε να πω τίποτα”, απολογήθηκε.
“Δεν πειράζει, άλλωστε δεν έχεις άδικο. Το ημερολόγιο της Ρίτας πράγματι χάθηκε, μαζί με την υπόλοιπη μετάφραση του καθηγητή. Ακόμη, όλος ο σκληρός δίσκος του υπολογιστή του έχει σβηστεί!” δήλωσε τελικά ο Ντέηβιντ, φανερά αναστατωμένος. Ύστερα πλησίασε στο μικρό μπαρ του σαλονιού του, πρόσφερε στον εαυτό του ένα δεύτερο ποτήρι μπράντι και συνέχισε:

“Το μοναδικό στοιχείο που είχαμε στα χέρια μας εξαφανίστηκε εντελώς ανεξήγητα, αν και ο καθηγητής το είχε κλειδωμένο σε σίγουρη θέση, σ' ένα συρτάρι του γραφείου του!”

“Δεν μπορώ να πω ότι εκπλήσσομαι”, έκανε η Σύνθια χαμηλόφωνα, έτσι ώστε ο Ντέηβιντ δεν άκουσε τι ακριβώς είπε.

“Ο καθηγητής με κάλεσε στο σπίτι του το απόγευμα, για να συνεννοηθούμε καλύτερα από κοντά. Δεν ξέρω πια τι να υποθέσω... Αυτή η ιστορία έχει πάρα πολλά σκοτεινά σημεία, δεν μπορώ πια να το παραβλέψω... Αρχίζω, μάλιστα, να δίνω σημασία σ' εκείνο το παρανοϊκό ημερολόγιο! Δεν αποκλείεται και να έλθω μαζί σου στην Τουρκία”, κατέληξε πικρόχολα ο Ντέηβιντ.

Όπως εξήγησε στη Σύνθια ο ίδιος ο Ντέηβιντ την επόμενη μέρα, ο Τόμας Λέστερ είχε ταραχτεί πολύ με την εξαφάνιση του ημερολογίου. Το θεωρούσε, μάλιστα, πολύ πιθανό, να είχε κλαπεί μέσα από το κλειδωμένο συρτάρι του, παρόλο που δεν υπήρχαν σημάδια παραβίασης. Φαινόταν παράλογο, μα ο Λέστερ δεν έβρισκε άλλη, πιο λογική εξήγηση.

“*Σαν κάποιος να μη θέλει να ενωθούν όλα τα κομμάτια αυτού του γρίφου*, ήταν τα ακριβή λόγια του καθηγητή!”

“Τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα;” ρώτησε η Σύνθια.

“Ρώτησε τη διαίσθησή σου! Αποφάσισα να επιχειρήσω το ταξίδι στην Τουρκία!”

Έτσι, ορίστηκε, επιτέλους, η ημερομηνία αναχώρησης. Η Σύνθια αισθάνθηκε μεγάλη ανακούφιση όταν υπέβαλε την παραίτησή της σ' εκείνο το ασήμαντο περιοδικό όπου εργαζόταν τόσα χρόνια – σε αντίθεση με τον ενθουσιασμό που ένιωθε γι' αυτό στις αρχές της συνεργασίας της, έχοντας την ψευδαίσθηση ότι θα

υπηρετούσε κάποια σπουδαία ιδανικά. *Τελικά, εκείνος ο ηλίθιος ο Άλαν είχε δίκιο*, συλλογιζόταν καθώς αποχωρούσε από το γραφείο της μια για πάντα. *Σπατάλησα άδικα το χρόνο μου γράφοντας λογοκριμένα άρθρα για ένα δήθεν προοδευτικό έντυπο, που η κυκλοφορία του ήταν πάντα περιορισμένη εξαιτίας της κακής ποιότητάς του. Όχι, δεν υπάρχει πια κανένας λόγος να μένω στο Λονδίνο...*

Κεφάλαιο 5: Αλλαγή πορείας

Αεροδρόμιο Χίθροου, ώρα 5:30 π.μ.

Όταν η συνοδός εδάφους ανήγγειλε την πτήση για την Άγκυρα, όλοι οι επιβάτες συγκεντρώθηκαν στη θύρα τρία και περίμεναν να οδηγηθούν στο σκάφος. Λίγα λεπτά αργότερα, έφτασε το λεωφορείο επιβατών που θα τους μετέφερε ως την είσοδο του αεροπλάνου. Ακολούθησε ο έλεγχος των εισιτηρίων και ύστερα όλοι βολεύτηκαν στις θέσεις τους. Οι θύρες σφάλισαν και το σκάφος άρχισε να κινείται αργά, ώσπου βγήκε στον διάδρομο απογείωσης. Μετά την ξέφρενη κούρσα κατά μήκος του διαδρόμου, το αεροπλάνο αποσπάστηκε από τη γη μ' ένα ελαφρό τράνταγμα.

Η πτήση συνεχιζόταν καθ' όλα ομαλή και συνηθισμένη, τόσο που η Σύνθια ένιωθε σχεδόν απογοητευμένη. Μια ή δυο φορές ήλθε στο νου της η μορφή εκείνου του άνδρα που είχε βρει στο σαλόνι της πριν από μερικές μέρες. *Δεν τον ξαναείδα από τότε... μήπως η εμφάνισή του εκείνο το βράδι ήταν μόνο ένας απλός εφιάλτης; ίσως, τελικά, να μην βρούμε τίποτα στην Αλαλάκ... Ίσως κάνουμε άδικα όλο αυτό το ταξίδι*, συλλογιζόταν ξανά και ξανά.

Αποβιβάστηκαν στο αεροδρόμιο της Άγκυρας λίγο πριν το μεσημέρι. Το λεωφορείο επιβατών έφθασε σχεδόν αμέσως και μετά από μια σύντομη διαδρομή, τους άφησε έξω από την αίθουσα αναμονής. Το επόμενο αεροπλάνο για την Αντιόχεια θα αναχωρούσε σε μία ώρα.

Σε μια στιγμή η Σύνθια απομακρύνθηκε για λίγο από τον Ντέηβιντ, χαζεύοντας τη βιτρίνα ενός παιγνιδομάγαζου στο τμήμα των duty free. Ήταν έτοιμη να προχωρήσει στην επόμενη βιτρίνα, όταν ένιωσε ένα απότομο σφίξιμο στο μπράτσο. Γύρισε το κεφάλι ξαφνιασμένη και αντίκρισε την διαπεραστική ματιά ενός ξένου, που την καθήλωνε με παγωμένη οργή. Κοιτώντας τον θαρρετά στο πρόσωπο, δεν της έμεινε καμιά αμφιβολία: Ήταν ο ίδιος άνθρωπος που είχε εισβάλει στο σπίτι της εκείνο το βράδι. Η Σύνθια κοκκάλωσε. "Έχεις ακόμα καιρό να κάνεις πίσω!" πρόφερε εκείνος βαριά. Αμέσως μετά την παράτησε κι έσπευσε να χαθεί στο πλήθος. Μάταια προσπάθησε η Σύνθια να τον παρακολουθήσει με το βλέμμα· ο άγνωστος είχε ήδη γίνει άφαντος. Ψηλάφισε το χέρι της στο σημείο που την είχε αγγίξει. Πονούσε. Τότε αντιλήφθηκε τα βήματα του Ντέηβιντ, ο οποίος ήλθε και στάθηκε πλάι της.
"Ποιός ήταν αυτός; Τι ήθελε;" τη ρώτησε.
"Δεν ξέρω! Δεν καταλάβαινα τι μου έλεγε!" αποκρίθηκε εκείνη, δήθεν αδιάφορα.

Η αναγγελία της πτήσης τους από τα μεγάφωνα έκοψε τη συζήτηση. Οι δυο τους προχώρησαν βιαστικά προς την θύρα έξι και στάθηκαν στην ουρά. Η Σύνθια τέντωσε το λαιμό της ανήσυχη, ελπίζοντας να μη διακρίνει τον αινιγματικό άγνωστο ανάμεσα στους συνεπιβάτες. Παρατήρησε προσεκτικά όλο το χώρο ολόγυρα· εκείνος δεν φαινόταν πουθενά, ωστόσο αυτό δεν την καθησύχασε. Ξαφνικά ήθελε πολύ να αποφύγει εκείνο το ταξίδι, από την άλλη όμως ένιωθε πως δεν μπορούσε πια να κάνει πίσω...

Μπαίνοντας στο αεροπλάνο, η Σύνθια ένιωσε ένα περίεργο μούδιασμα να τυλίγει όλο της της σώμα.

Μόλις βρέθηκε στη θέση της, ξάπλωσε στο κάθισμα με τα μάτια κλειστά και προσπάθησε να χαλαρώσει, ελπίζοντας ότι έτσι θα ηρεμούσε και θα απαλλαγόταν από τα άσχημα προαισθήματα.

Πρωτοαντιλήφθηκε την παρουσία του εντυπωσιακού άνδρα τη στιγμή που το σκάφος απογειωνόταν. Καθόταν ακριβώς στα δεξιά της, στην αντικρινή πλευρά του διαδρόμου. *Πώς δεν τον πρόσεξα πιο πριν;* αναρωτήθηκε, ενώ ένας πρωτόγνωρος τρόμος άρχισε να φωλιάζει στην καρδιά της. Τον παρατήρησε για λίγο με την άκρη του ματιού της, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό της ότι δεν ήταν το ίδιο πρόσωπο που τόσο την είχε αναστατώσει προηγουμένως. Εκ πρώτης όψεως της φάνηκε κάπως διαφορετικός: γαλήνιος, με ευγενικό πρόσωπο, ακτινοβολούσε μια παράξενη αθωότητα· ωστόσο, δεν είχε καμία αμφιβολία ότι επρόκειτο για το ίδιο επικίνδυνο άτομο, που προφανώς την ακολουθούσε κατά πόδας...

Τότε, ο άγνωστος έστρεψε το κεφάλι προς το μέρος της και η Σύνθια αντίκρισε το βλέμμα του, ψυχρό και αμείλικτο, όπως αυτό που παίρνει ο δικαστής όταν ετοιμάζεται να καταδικάσει έναν εγκληματία. Η καρδιά της άρχισε να χτυπά πιο δυνατά, καθώς μόλις τότε θυμήθηκε τα ακριβή λόγια που της είχε πει την πρώτη φορά που τον είδε: “τόσα ατυχήματα συμβαίνουν...”. Η τρομερή υποψία που μόλις τότε πέρασε από το μυαλό της, την έκανε να χλωμιάσει από τον τρόμο. *Όχι, δεν είναι δυνατόν! Άλλωστε, αν ήθελε να με βγάλει από τη μέση, θα μπορούσε να το κάνει με χιλιάδες τρόπους! Γιατί εδώ, προκαλώντας τον θάνατο τόσων αθώων ανθρώπων;* συλλογίστηκε, μάταια προσπαθώντας να καθησυχάσει τον εαυτό της. Τελικά, αποφάσισε να συγκεντρώσει την προσοχή της στο χρυσό βραχιόλι που

φορούσε στο δεξί της χέρι. Ο ίδιος ο Ντέηβιντ της είχε ζητήσει να το φορέσει στο ταξίδι, ώστε και οι δύο να θυμούνται την Ρίτα και να μένουν συγκεντρωμένοι στον σκοπό τους. Αμέσως η Σύνθια αισθάνθηκε καλύτερα...

Μετά από σαράντα λεπτά της ώρας, δηλαδή περίπου στο μέσο της εναέριας διαδρομής, παρατηρήθηκε κάποια αναταραχή ανάμεσα στις αεροσυνοδούς. Δεν το αντιλήφθηκαν αμέσως όλοι οι επιβάτες, επειδή οι κοπέλες ήταν εκπαιδευμένες να διατηρούν την ψυχραιμία τους σε αντίξοες συνθήκες. Ωστόσο, αυτή η εύθραυστη ηρεμία δεν κράτησε για πολύ: Ύστερα από μερικά τραντάγματα που γίνονταν όλο και πιο επίμονα, οι περισσότεροι από τους επιβάτες άρχισαν να ανησυχούν. Ένας από αυτούς ρώτησε την ξανθιά αεροσυνοδό που περνούσε πλάι του μήπως κάτι δεν πήγαινε καλά. Εκείνη τον διαβεβαίωσε, μάλλον βεβιασμένα, ότι δεν συνέβαινε τίποτα σοβαρό. Δεν έπεισε κανέναν.

Σύντομα η κατάσταση χειροτέρεψε: Το σκάφος κλυδωνιζόταν επικίνδυνα, κάθε τόσο έχανε ύψος, ενώ οι αεροσυνοδοί μάταια προσπαθούσαν να καθησυχάσουν τους επιβάτες, δίνοντάς τους ταυτόχρονα τις ειδικές οδηγίες διάσωσης σε περιπτώσεις ανάγκης. Στην καμπίνα των πιλότων επικρατούσε μεγάλη σύγχυση: ο ασύρματος αρνιόταν να λειτουργήσει, κάνοντας την επικοινωνία με τα κοντινά αεροδρόμια αδύνατη. Λεπτό με λεπτό, οι κινητήρες έχαναν ενέργεια, ενώ τα διάφορα κυκλώματα νεκρώνονταν το ένα μετά το άλλο, χωρίς κανείς να μπορεί να εξηγήσει το γιατί.

Σύντομα βρίσκονταν όλοι, επιβάτες και πλήρωμα, σε έξαλλη κατάσταση -όλοι εκτός από τον μυστηριώδη άνδρα απέναντι από τη Σύνθια: Εκείνος παρέμενε βυθισμένος χαλαρά στο κάθισμά του, με τα μάτια

κλειστά, σα να κοιμόταν ή σα να μη νοιαζόταν καθόλου για το τι συνέβαινε γύρω του. Για μερικές στιγμές η Σύνθια έμεινε να τον παρατηρεί εξεταστικά, ακίνητη στη θέση της, εντελώς αποκομμένη από το περιβάλλον. Ξαφνικά της ήταν ξεκάθαρο ποιά ήταν η αιτία για όλα αυτά, όμως ένιωθε εντελώς ανίκανη για οποιαδήποτε αντίδραση.

Στο μεταξύ, η κατάσταση στο αεροπλάνο δεν έδειχνε κανένα σημάδι βελτίωσης -μάλλον το αντίθετο: Η πορεία γινόταν όλο και πιο προβληματική, καθώς τα πηδάλια υπάκουαν όλο και λιγότερο στους χειρισμούς του κυβερνήτη, ενώ οι μετρητές έμοιαζαν να έχουν τρελαθεί. Ήταν πια θέμα μερικών δευτερολέπτων μέχρι ν' αρχίσει η μοιραία πτώση.

Ανάμεσα σε όλες τις τρομαγμένες κραυγές, η Σύνθια ξεχώρισε τη φωνή του Ντέηβιντ, ο οποίος φώναζε το όνομα της χαμένης γυναίκας του με δάκρυα στα μάτια. *Άδικα ελπίζω ότι ο μαύρος μάγος δεν θα ολοκληρώσει το σκοπό του*, συλλογίστηκε με τρόμο, αφήνοντας την απόγνωση να την κυριεύσει: "Όχι, όχι!" μπόρεσε μόνο φωνάξει -μια μικρή, άστοχη επανάσταση ενάντια στην παντοδυναμία της μοίρας. Ύστερα τέντωσε νευρικά το δεξί της χέρι και χτύπησε τον ατάραχο άνδρα που καθόταν στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου. Το ολόχρυσο βραχιόλι γύρω από τον καρπό της άστραψε στο φως, καθώς μια ηλιαχτίδα στάθηκε πάνω στον κεντρικό δίσκο, κάνοντάς τον να λαμποκοπά δυνατά. Ξαφνικά, η Σύνθια ένιωσε την ίδια προστατευτική θέρμη, όπως την πρώτη φορά που το είχε πάρει στα χέρια της. *Τελικά, αυτό ίσως να μην είναι ένα απλό βραχιόλι...* συλλογίστηκε, ενώ τα δάχτυλά της ψηλαφούσαν μηχανικά τη ζώνη ασφαλείας. Με μια απότομη κίνηση, το κούμπωμα άνοιξε.

Χωρίς να το συνειδητοποιεί απολύτως, και παρόλη την αναστάτωση που επικρατούσε πια μέσα στο σκάφος, η Σύνθια τινάχτηκε όρθια στο διάδρομο. Προτού προλάβει κανείς να την εμποδίσει, όρμησε με ακράτητη μανία πάνω στον αλλόκοτο άνθρωπο που καθόταν στην αντικρινή θέση, πάντα ατάραχος. Βρέθηκε σκυμένη από πάνω του και άρχισε να τον χτυπά με μανία στο πρόσωπο, ουρλιάζοντας: "Σταμάτα, σταμάτα!" Τα χαστούκια έπεφταν βροχή στο πρόσωπό του μα εκείνος δεν εννοούσε να συνέλθει από το λήθαργο.

Τότε, ένα βίαιο τράνταγμα συντάραξε ολόκληρο το αεροπλάνο. Η Σύνθια έχασε την ισορροπία της κι έπεσε πάνω στον αινιγματικό άγνωστο, προκαλώντας επιτέλους την αφύπνισή του. Η ηλικιωμένη γυναίκα που καθόταν πλάι του είχε κουλουριαστεί τρομαγμένη στη θέση της, παρακολουθώντας τη σκηνή με μάτια διάπλατα απ' το φόβο. Μετά από μια στιγμιαία σύγχυση, εκείνος άρπαξε τα χέρια της Σύνθια και την ακινητοποίησε. Τα μάτια του δάκρυζαν από μεγάλη οργή και ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη, ενώ το χρυσό βραχιόλι εξακολουθούσε να αστράφτει με εξώκοσμη ομορφιά.

Τότε, εντελώς ανέλπιστα, η πορεία του σκάφους σταθεροποιήθηκε εντυπωσιακά. Μια από τις αεροσυνοδούς βρήκε την ευκαιρία να πλησιάσει. Η Σύνθια στέναξε με ανακούφιση όταν η νεαρή κοπέλα απελευθέρωσε τους καρπούς της από τη σφιχτή λαβή του ξένου. Αφού οδήγησε τη Σύνθια πίσω στο κάθισμά της, η αεροσυνοδός ρώτησε τον ενοχλημένο επιβάτη αν ήταν καλά και όταν έλαβε καθησυχαστική απάντηση απομακρύνθηκε ήσυχα.

Πολύ γρήγορα, όλα τα κυκλώματα και οι μηχανές του αεροσκάφους ζωντάνεψαν πάλι και λειτουργούσαν

στην εντέλεια, σα να μην είχε προϋπάρξει κανένα πρόβλημα. Μια ατμόσφαιρα ανείπωτης ανακούφισης απλώθηκε στο χώρο: Μερικοί σκούπιζαν τα ιδρωμένα πρόσωπά τους, άλλοι τα δάκρυά τους, άλλοι προσεύχονταν, άλλοι έκλαιγαν ακόμη, ενώ οι αεροσυνοδοί διαβεβαίωναν τους επιβάτες ότι η απρόβλεπτη βλάβη είχε αποκατασταθεί πλήρως και δεν υπήρχε πλέον κανένας λόγος ανησυχίας.

Η Σύνθια έμεινε καθηλωμένη στη θέση της, παρατηρώντας με απορία το πολύτιμο βραχιόλι στο χέρι της. *Πιθανότατα, αυτό μας έσωσε*, σκεφτόταν. *Πώς όμως; Ξέρω ότι η απελπισία δίνει δύναμη, μα ήταν η λάμψη του που με οδήγησε σ' αυτή τη δυναμική αντίδραση... Άρα δεν είναι ένα απλό κόσμημα· είναι φυλακτό, ένα πολύ ισχυρό φυλακτό...*

Εκείνη τη στιγμή, μια αεροσυνοδός πλησίασε και ζήτησε ευγενικά να ρίξει μια ματιά στο ασυνήθιστο βραχιόλι που άστραφτε ακόμη, αν και λιγότερο έντονα τώρα.

“Μια ηλιακτίδα έπεσε πάνω του”, δικαιολογήθηκε η Σύνθια.

“Είναι πολύ όμορφο”, είπε η κοπέλα χαμογελώντας και αποχώρησε με ζωηρά βήματα.

Ο μυστηριώδης άγνωστος μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια του κι έριξε ένα βλοσυρό βλέμμα στη Σύνθια, η οποία δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό να τον πληρώσει μ' ένα πλατύ χαμόγελο θριάμβου, που τον έκανε να πάρει τα μάτια του από πάνω της εξοργισμένος. Το υπόλοιπο της πτήσης συνεχίστηκε ομαλά, χωρίς το παραμικρό πρόβλημα.

Το πρώτο πράγμα που έκαναν ο Ντέηβιντ και η Σύνθια μόλις βγήκαν από το αεροδρόμιο της Αντιόχειας,

ήταν να ψάξουν να βρουν έναν ταξιτζή πρόθυμο να τους μεταφέρει μέχρι την αρχαία Αλαλάκ, στη θέση του οικισμού Τελ-Ατσάνα, εκεί όπου γίνονταν ακόμη οι ανασκαφές. Δεν δυσκολεύτηκαν να πείσουν κάποιον, ο οποίος με τα λιγοστά αγγλικά του τους έδωσε να καταλάβουν πως δεν χαλούσε ποτέ χατήρι σε πελάτες.

Αφού οι δυο τους τακτοποιήθηκαν στο πίσω κάθισμα και το όχημα ξεκίνησε, ο Ντέηβιντ άρχισε να ζητά περισσότερες εξηγήσεις για τα επεισόδια στο αεροπλάνο: "Γιατί να συμβεί κάτι τέτοιο; Είναι παράλογο! Οι μηχανές ελέγχονται πάντα πριν από κάθε πτήση, μια τόσο σοβαρή βλάβη στη μέση της διαδρομής είναι εντελώς ανεξήγητη!"

"Παρόλα αυτά, αεροπορικά δυστυχήματα συμβαίνουν... Τέλος πάντων, τέλος καλό, όλα καλά", προσπάθησε να τον ηρεμήσει η Σύνθια.

"Έπειτα, εσύ επιτέθηκες σ' εκείνο τον άνθρωπο χωρίς κανένα λόγο... και τότε ακριβώς η βλάβη αποκαταστάθηκε από μόνη της, σαν από θαύμα, ενώ όλοι πρόσεξαν πόσο εκτυφλωτικά έλαμπε το βραχιόλι της Ρίτας. Για να μη τα πολυλογούμε, έχω την εντύπωση ότι εσύ γνωρίζεις πολύ περισσότερα απ' όσα μου έχεις πει. Περιμένω να μάθω, λοιπόν!" κατέληξε, με ύφος που δεν σήκωνε αντίρρηση.

Η Σύνθια πήρε βαθιά ανάσα και άρχισε να διηγείται τα καθέκαστα, σκεπτόμενη ότι ίσως ήταν λάθος που δεν του είχε μιλήσει από την αρχή. Έτσι, του διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια την πρώτη της συνάντηση με τον μυστηριώδη άγνωστο στο σαλόνι της, τονίζοντας ιδιαίτερα το γεγονός ότι ήταν προικισμένος με υπερφυσικές δυνάμεις που του έδιναν τη δυνατότητα να εμφανίζεται και να εξαφανίζεται κατά βούληση, όπου και όποτε ήθελε.

“Ήταν ο ίδιος που με ενόχλησε στο αεροδρόμιο της Άγκυρας και ο ίδιος που επηρέασε τις μηχανές του αεροπλάνου με τη δύναμη της σκέψης. Μπήκε στο ίδιο σκάφος με μας από την Άγκυρα και φρόντισε να εξασφαλίσει θέση ακριβώς δίπλα μας. Τον έβλεπα να παραμένει ήρεμος, με τα μάτια κλειστά σα να αυτοσυγκεντρωνόταν, ενώ όλοι οι υπόλοιποι επιβάτες ήταν πανικόβλητοι. Όσο για τη δική μου αντίδραση, δεν μπορώ στ' αλήθεια να την εξηγήσω... μπορώ όμως να πω ότι πράγματι ένιωσα την προστατευτική ακτινοβολία του φυλακτού της λάβρεως” κατέληξε η Σύνθια.

Ο Ντέηβιντ την άκουγε σκεπτικός, χωρίς να σχολιάζει, προσπαθώντας να εκτιμήσει σωστά την απίθανη αυτή υπόθεση. “Αναρωτιέμαι σε τι ιστορία έχουμε μπλεχτεί... Δεν μπορώ καν να φανταστώ ποιό θα είναι το τέλος αυτής της περιπέτειας, τώρα που είναι πολύ αργά πια για να κάνουμε πίσω”, είπε τελικά, ενώ το αμάξι διένυε τα χιλιόμετρα γοργά.

Για λίγη ώρα οι δυο τους έμειναν σιωπηλοί, ελαφρά ζαλισμένοι από το μονότονο κροτάλισμα των τροχών αλλά και από τα γεγονότα της ημέρας. Είχαν ήδη καλύψει το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής, όταν ακούστηκε ένας δυνατός, απότομος κρότος που διέλυσε την αμφίβολη γαλήνη τους. Ο οδηγός αναγκάστηκε να σταματήσει το ταξί, κατέβηκε βιαστικά κι έριξε μια γρήγορη ματιά στα λάστιχα. Μόλις κοίταξε τις πίσω ρόδες, πρόφερε μερικές βρισιές στην τούρκικη γλώσσα και ύστερα έγνεψε στους επιβάτες του να βγουν έξω. Το πίσω δεξί λάστιχο είχε σκάσει και η αλλαγή της ρόδας θα έπαιρνε μερικά λεπτά.

Ο τόπος ολόγυρα ήταν έρημος και αφιλόξενος. Η πρωινή απαλή αύρα είχε τώρα μεταβληθεί σ' έναν κρύο αέρα που έφερνε ρίγη. Στον ουρανό συσσωρεύονταν

όλο και περισσότερα σύννεφα που έκρυβαν τον απογευματινό ήλιο. Σειρές αγριόχορτα φύτρωναν στις άκρες του ερημικού δρόμου. Ο Ντέηβιντ παρακολουθούσε αφηρημένα τις ανυπόμονες κινήσεις ενός μικρού πουλιού, που μόλις είχε κατορθώσει να συλλάβει ένα σκαθάρι κάτω στο έδαφος. Ξαφνικά, το πουλί εγκατέλειψε την πολύτιμη λεία του και πέταξε μακριά, σαν κάτι να το είχε τρομάξει.

Κανείς τους δεν πρόλαβε να δει από που είχε ξεφυτρώσει εκείνος ο άνθρωπος που τώρα στεκόταν μόλις λίγα μέτρα πιο πέρα και πλησίαζε ολοένα, με σταθερά βήματα. Φορούσε μια μαύρη ολόσωμη στολή, που έφερε δυο παράλληλα χρυσαφένια σειρήτια γύρω από τη μέση, σαν ζώνη. Στο αριστερό του χέρι γυάλιζε ένα περίστροφο. Η ξεχωριστή φυσιογνωμία του δεν άφηνε καμία αμφιβολία στη Σύνθια: Σίγουρα ήταν το ίδιο πρόσωπο που την είχε απειλήσει μέσα στο διαμέρισμά της, ο ίδιος που καθόταν στην αντικρινή της θέση στο αεροπλάνο και παραλίγο να προκαλέσει την πτώση του.

Ο Τούρκος οδηγός ήταν απασχολημένος αλλάζοντας το λάστιχο, οπότε αντιλήφθηκε την παρουσία του ξένου μονάχα αφού εκείνος είχε πλησιάσει πολύ κοντά. Σηκώθηκε όρθιος κι ετοιμάστηκε να ζητήσει εξηγήσεις, αλλά μόλις πρόσεξε το όπλο έκανε πίσω, κόλλησε την πλάτη στην πίσω πόρτα του αμαξιου και δεν έβγαλε μιλιά. Ο Ντέηβιντ πήγε να πει κάτι, μα ο άγνωστος τον πρόλαβε: “Αισθάνομαι ανόητος κρατώντας αυτό το γελοίο αντικείμενο, για σας όμως δεν θα διέθετα τίποτα καλύτερο! Άλλωστε, οι σφαίρες δεν θα κινήσουν υποψίες στις γήινες αρχές, για κάτι περισσότερο από ένα συνηθισμένο φόνο...”

Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψει κανείς τη

συνέχεια: *Ο εχθρός σκοπεύει να μας εξοντώσει και τους τρεις, και είναι αποφασισμένος να μην αποτύχει ξανά*, συλλογίστηκε η Σύνθια κι ένιωσε τα γόνατά της να κόβονται. "Πράγματι, αγαπητή μου, σκοπεύω να απαλλαγώ από σας τώρα αμέσως! Έχετε ήδη προκαλέσει αρκετά προβλήματα!" είπε τότε ο άγνωστος, σα να είχε μόλις διαβάσει τη σκέψη της.

Ύστερα, όπλισε το περίστροφο και το δάχτυλό του άγγιξε τη σκανδάλη. Ωστόσο, τίποτε άλλο δεν συνέβη· τα δευτερόλεπτα της αναμονής επιμηκύνονταν αφόρητα καθώς, για κάποιο παράξενο λόγο, ο εχθρός καθυστερούσε την εκτέλεση των θυμάτων του. Από το πρόσωπό του είχε χαθεί το συνηθισμένο αλαζονικό ύφος του, ενώ οι ελαφρές συσπάσεις των μυών γύρω από τα μάτια του υποδήλωναν ότι η προσοχή του είχε διασπαστεί από κάποιο απρόσμενο, μάλλον δυσάρεστο για κείνον φαινόμενο. Διαδραματιζόταν μερικά μέτρα πιο πέρα και ήταν στ' αλήθεια φαντασμαγορικό: Λαμπρές δέσμες φωτός τρεμόπαιζαν και συμπλέκονταν μεταξύ τους ανάμεσα στα διάσπαρτα λιθάρια έξω από το δρόμο· βαθμιαία σχηματιζόταν ανάμεσά τους μια γυναικεία φιγούρα, συγκεχυμένη και ανάρια στην αρχή, μα η υλοποίηση ολοκληρωνόταν γοργά.

Επωφελούμενος από την αναπάντεχη σύγχυση του εχθρού, ο Ντέηβιντ όρμησε καταπάνω του με σκοπό να τον αφοπλίσει. Όμως, πριν προλάβει να τον αγγίξει, ο άγνωστος είχε ήδη καταφύγει σε μια από τις θαυματουργικές εξαφανίσεις του. Έτσι, με μια θεαματική βουτιά, ο Ντέηβιντ βρέθηκε πεσμένος καταγής. Αμέσως μετά σηκώθηκε βιαστικά και αντίκρισε άναυδος τη νεοφέρμενη: Ήταν μια ψηλή κι εύρωστη γυναίκα απροσδιόριστης ηλικίας, με ευγενική όψη, εκλεπτυσμένα χαρακτηριστικά, λευκό δέρμα, μακριά

ξανθά μαλλιά και μεγάλα γαλάζια μάτια. Φορούσε ένα λιτό, γαλάζιο φόρεμα που σκέπαζε εντελώς τα πόδια. Ήταν εξαιρετικά όμορφη, αναμφίβολα το πιο όμορφο πλάσμα που είχε δει ποτέ του.
“Ποιά είσαι πάλι εσύ;” τη ρώτησε, μόλις συνήλθε από την αρχική έκπληξη.
“Το όνομά μου είναι Άλμπα και χαίρομαι που έφθασα εγκαίρως”, αποκρίθηκε εκείνη με ζεστή μα απόκοσμη φωνή, έχοντας τώρα πλησιάσει πολύ κοντά. “Το γεγονός ότι εσείς οι δύο κάνατε όλο αυτό το ταξίδι για να έλθετε ως εδώ, φανερώνει πως δεν είσαστε συνηθισμένοι άνθρωποι. Δικαιούστε να μάθετε όλη την αλήθεια, γι' αυτό θα έλθετε μαζί μου...”

Ο ταξιτζής έμεινε πίσω μόνος του, πάντα κολλημένος με την πλάτη στην πίσω πόρτα του αυτοκινήτου, όμως για κάποιο περίεργο λόγο του ήταν αδύνατο να θυμηθεί πώς βρέθηκε εκεί, ολομόναχος στη μέση του πουθενά. Άφησε το βλέμμα του να περιπλανηθεί παντού ολόγυρα, σε όλη την έκταση της έρημης περιοχής· ψυχή δεν φαινόταν πουθενά.

Ύστερα από μερικές στιγμές αμηχανίας, μπήκε μέσα στο ταξί του, έβαλε μπροστά και άρχισε να οδηγεί με μεγάλη ταχύτητα προς την κατεύθυνση της Αντιόχειας. Μετά από λίγα λεπτά περισυλλογής, αποφάσισε πως θα ήταν καλύτερα να μην αναφέρει σε κανέναν το γεγονός ότι βρέθηκε ξαφνικά και χωρίς λόγο σ' ένα μέρος που δεν θα 'πρεπε, ούτε ότι είχε ένα τόσο μεγάλο και ανεξήγητο κενό μνήμης...

Κεφάλαιο 6: Ανατολία

Την επόμενη κιόλας στιγμή, η Σύνθια και ο Ντέηβιντ βρίσκονταν αλλού: μέσα σ' ένα ευρύχωρο, υπόγειο δωμάτιο με εντυπωσιακή ξυλόγλυπτη επένδυση. Τα έπιπλα ήταν κομψά και άνετα, με περίτεχνα σκαλίσματα στις ξύλινες επιφάνειες. Ένα απαλό αργυρόλευκο φως διαχεόταν από κρυφές εστίες μέσα σε κοιλώματα της οροφής.

Κανένας από τους δυο δεν προσπάθησε καν να φανταστεί πώς είχαν βρεθεί εκεί: υποσυνείδητα γνώριζαν ότι από τώρα και στο εξής τέτοια φαινόμενα θα αποτελούσαν συνήθεις εμπειρίες. Τα μάτια τους πλανήθηκαν ασυναίσθητα στις τοιχογραφίες που διακοσμούσαν τους ψηλούς τοίχους. Η κεντρική εικόνα ήταν συναρπαστική, παρόλο που το θέμα της ήταν σχετικά απλό: ένα ηλιοβασίλεμα σ' ένα χωράφι γεμάτο λευκά άνθη. Εντυπωσιακά ήταν τα δυνατά χρώματα, καθώς οι μενεξεδένιες ανταύγειες του ουρανού έδεναν ειρηνικά με το ροδαλό ηλιακό φως που διαπερνούσε δυναμικά τα λεπτά λευκά σύννεφα πέρα στον ορίζοντα.

Γρήγορα βολεύτηκαν όλοι γύρω από το μεγάλο σκαλιστό τραπέζι στη μέση του χώρου. Στο κέντρο ήταν τοποθετημένο ένα κρυστάλλινο βάζο γεμάτο με μισάνθιστα λευκά τριαντάφυλλα. Σχεδόν αμέσως, η Άλμπα ξεκίνησε τη διήγησή της, με φωνή σταθερή και υποβλητική: “Αυτή η χώρα λέγεται Ανατολία και η ιστορία της αρχίζει πριν από 5000 χρόνια περίπου, δηλαδή μετά την τελική πτώση του παλαιού κόσμου και

την έναρξη του δικού σας..." Ήδη από τώρα οι δυο φιλοξενούμενοι είχαν απορίες, όμως δεν χρειαζόταν να τις εκφράζουν αφού η Άλμπα τις απαντούσε αμέσως, σα να τις άκουγε: "Πριν από την έναρξη των λεγόμενων ιστορικών χρόνων, ένας θαυμαστός πολιτισμός άκμαζε σε όλη τη γη, με αξιοσημείωτη ανάπτυξη σε όλους τους τομείς της ζωής. Οι άνθρωποι τότε απολάμβαναν ευημερία και ελευθερία σ' ένα πραγματικά δημοκρατικό καθεστώς, ενώ από τις ψυχές τους έλειπε εντελώς ο φόβος του πολέμου.

Η αρχή του τέλους για εκείνο τον κόσμο ήταν ένα αναπόφευκτο γεγονός που οι πρόγονοί μας περίμεναν, μα ήλπιζαν ότι κάπως θα μπορούσαν να το αποφύγουν: η εισβολή του γιγάντιου μετεωρίτη Αφροδίτη στο ηλιακό μας σύστημα. Αρχικά το φλεγόμενο σώμα συγκρούστηκε μ' έναν μικρό πλανήτη που τότε βρισκόταν ανάμεσα στον Άρη και στον Δία, ο οποίος καταστράφηκε εντελώς κι έδωσε τη θέση του στους αμέτρητους αστεροειδείς που περιφέρονται ακόμη και σήμερα στην ίδια τροχιά. Η σύγκρουση, όμως, άλλαξε την πορεία του μετεωρίτη, που τώρα κατευθυνόταν προς τη Γη. Οι άνθρωποι προσπάθησαν να αποτρέψουν το κακό με κάθε επιστημονικό ή μαγικό μέσο, ωστόσο αυτό στάθηκε αδύνατον. Πριν καταλήξει στη σημερινή της θέση, η Αφροδίτη χτύπησε τη Γη προκαλώντας βίαιη μετατόπιση του άξονα και μια παγκόσμια καταστροφή που έκτοτε έμεινε γνωστή ως "κατακλυσμός".

Σαν φυσικό επακόλουθο, όλες οι μεγάλες πόλεις ισοπεδώθηκαν, εκατομμύρια άνθρωποι χάθηκαν, οι επιστήμες κατέρρευσαν, ο πολιτισμός εκφυλίστηκε. Παράλληλα, εμφανίστηκαν άγριοι νομαδικοί λαοί αποτελούμενοι κυρίως από μεταλλαγμένους και πρώην καταδίκους, οι οποίοι φρόντισαν να καταστρέψουν ό,τι

είχε απομείνει, με απώτερο σκοπό να επιβάλλουν την δική τους κυριαρχία σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερες εκτάσεις. Συγχρόνως ξεκίνησαν την λεγόμενη πατριαρχική επανάσταση, κερδίζοντας έτσι επιπλέον οπαδούς. Εξαιτίας της σύγχυσης και της απόγνωσης που επικρατούσε παγκοσμίως, δεν συνάντησαν καμία σοβαρή αντίσταση. Έτσι άρχισαν να δημιουργούνται οι πρώτες αυτοκρατορίες του κόσμου σας.

Πριν από 4000 χρόνια περίπου, με τον ερχομό της Εποχής του Κριού που διαδέχθηκε την ταραγμένη Εποχή του Ταύρου, ανατράπηκαν και οι τελευταίες μητριαρχικές κοινωνίες που υποστήριζαν τον παλιό, ειρηνικό τρόπο ζωής. Έτσι μπήκαν τα θεμέλια του δικού σας πολιτισμού, ο οποίος θεωρεί ως ύψιστα ιδανικά την απληστία, την σκληρότητα και τον πόλεμο σε κάθε έκφανση της ζωής.

Όλα φαίνονταν χαμένα, ώσπου μια τολμηρή βασίλισσα συγκέντρωσε τους λίγους πιστούς που τους είχαν απομείνει και κρύφτηκαν στα έγκατα τις γης, προκειμένου να αποφύγουν την παντονική σκλαβιά και τον γενετικό εκφυλισμό. Στις υπόγειες πολιτείες η ζωή κυλούσε σχετικώς ομαλά, ώσπου οι άνθρωποι εκείνοι ανακάλυψαν τα μυστικά του πολυδιάστατου σύμπαντος, βασιζόμενοι σε επιστημονικές αλλά και σε μαγικές γνώσεις που είχαν φροντίσει να διατηρήσουν από τον καιρό της παγκόσμιας καταστροφής. Οι νέες γνώσεις τους επέτρεψαν να ξαναβγούν στην επιφάνεια αλλά σε διαφορετική χωροχρονική ροή από τους υπόλοιπους, δηλαδή σε άλλη διάσταση. Έτσι, λοιπόν, δημιουργήθηκε η ελεύθερη χώρα της Ανατολίας, κι εδώ ακριβώς βρίσκεστε τώρα...”

“Γιατί, όμως; Γιατί είμαστε εμείς εδώ;” ρώτησε τότε ο Ντέηβιντ χαμηλόφωνα.

“Επειδή η ιστορία δεν έχει τελειώσει ακόμη: Καθώς πλησιάζει η νέα εποχή του Υδροχόου στον 21ο αιώνα, προβλέπονται ριζικές αλλαγές που θα οδηγήσουν στην τελική κατάρρευση των κοινωνιών σας. Οι μητριαρχικές και οι πατριαρχικές περίοδοι, η πρόοδος και η βαρβαρότητα εναλλάσσονται διαρκώς στο πέρασμα των αιώνων· εμείς, όμως, σκοπεύουμε να επαναφέρουμε στη Γη τις άφθαρτες ανθρωπιστικές αξίες των προγόνων μας μια για πάντα, αποκλείοντας κάθε ενδεχόμενο παρακμής. Έτσι, στο εξής η πορεία του γήινου πολιτισμού θα είναι συνεχώς ανοδική, όπως στις σπουδαιότερες διαγαλακτικές κοινωνίες του σύμπαντος, χωρίς να διακόπτεται συνεχώς από τις μοιραίες κοσμικές διαταραχές που συνοδεύουν την αρχή κάθε Ζωδιακής Εποχής. Τώρα έχουμε τις γνώσεις και τα μέσα. Όμως, είναι απαραίτητη και η δική σας συναίνεση...”
“Δεν ξέρω, η ιστορία αυτή μου φαίνεται πολύ μπερδεμένη... Άλλωστε, δεν βλέπω το πώς μπορούμε εμείς να βοηθήσουμε, ούτε το γιατί... Και τι σχέση είχε η Ρίτα με όλα αυτά;” ρώτησε ο Ντέηβιντ με καχύποπτο ύφος.
“Είναι φυσικό να υπάρχει επιφυλακτικότητα εκ μέρους σας, γι' αυτό θα σας μιλήσω χωρίς περιστροφές: Εδώ και πολλά χρόνια ένας νέος παγκόσμιος πόλεμος είναι προσχεδιασμένος από τους κυβερνήτες σας. Απλά περιμένουν την κατάλληλη αφορμή για να τον ξεκινήσουν. Κάθε φορά που ο ανθρώπινος πληθυσμός αυξάνεται υπερβολικά και ο πολιτισμός φθάνει σ' ένα μεταίχμιο, οι κυβερνήτες σας καταφεύγουν σε μια τέτοια λύση: Προκαλούν φυσικές καταστροφές, μια παγκόσμια πανδημία, έναν παγκόσμιο πόλεμο για να γίνει μια "εξυγίανση της ανθρωπότητας", όπως λένε. Αυτό πρόκειται να συμβεί σύντομα, το υποψιάζεστε ή το διαισθάνεστε ήδη, έτσι δεν είναι;” κατέληξε η Άλμπα

ρίχνοντας μια έντονη ματιά στη Σύνθια, η οποία ένευσε καταφατικά.
“Ωστόσο, προτού ξεκινήσει η διαδικασία της "εξυγίανσης", οι δυο παράλληλες διαστάσεις θα ενωθούν. Εσείς θα σωθείτε, εμείς θα αποκαλυφθούμε και το σύστημα διακυβέρνησης του κόσμου σας θα αλλάξει ριζικά και οριστικά. Αυτή η εξέλιξη, όμως, πρέπει να γίνει δεκτή και από τη δική σας πλευρά. Αυτό που θα επιτρέψει την ένωση των δύο διαστάσεων, είναι το κλείσιμο μιας ιδιαίτερης συμφωνίας από τις δυο μεριές. Σε αυτό το σημείο ξεκινά ο δικός σας ρόλος”.
“Όταν λες ότι το σύστημα διακυβέρνησης της γης θα αλλάξει, εννοείς βέβαια ότι θα αναλάβετε εσείς την ηγεσία! Έτσι, δεν είναι;” έκανε ο Ντέηβιντ με την ίδια καχυποψία.
“Και αυτό θα είναι το καλύτερο για όλους!” αντέταξε η Άλμπα μ' ένα ελαφρό μειδίαμα. “Να είστε σίγουροι, πάντως, ότι τότε δεν θα υπάρχουν κρυφά κέντρα εξουσίας!”
“Και ο δικός μας ρόλος ποιός είναι; Φαντάζομαι ότι πριν από μας τον είχε αναλάβει η Ρίτα...”
“Έτσι είναι... Πρόκειται για μια πολύ υψηλή αποστολή, η οποία θα σας εκθέσει σε πολύ σοβαρούς κινδύνους. Καλό είναι να το ξέρετε από τώρα αυτό. Αν θέλετε να υπαναχωρήσετε, θα το καταλάβω· μόνο, σκεφτείτε το εγκαίρως γιατί από ένα σημείο και μετά δεν θα υπάρχει γυρισμός”.
“Εγώ δεν έχω τίποτα να σκεφθώ!” είπε τότε η Σύνθια με σταθερή φωνή. “Στο ημερολόγιό της η Ρίτα αναφέρει κάτι για τα "Άνθη της Σοφίας". Τι εννοεί;”
“Κάθε πεντακόσια γήινα χρόνια περίπου, ένα ιερό άνθος γεννιέται πάνω στο ναό της Μεγάλης Θεάς, εδώ στην Ανατολία”, συνέχισε η Άλμπα ήρεμα. “Φαίνεται σαν

κρυστάλλινο αλλά δεν είναι. Η ουσία του δεν είναι υλική, δεν αναλύεται σε μόρια και άτομα, δεν καταστρέφεται με κανένα μέσο. Το Άνθος της Σοφίας έχει τη μορφή μισόκλειστου ρόδου. Ίσως γνωρίζετε ότι το νεαρό, μισόκλειστο τριαντάφυλλο είναι το σύμβολο του κρατημένου μυστικού. Με την τοποθέτηση του Άνθους της Σοφίας στον σωστό τόπο στη Γη, επιτυγχάνεται η εγκυρότητα της συμφωνίας και το φύλαγμα του μυστικού από τους βέβηλους".

Τότε, η ματιά του Ντέηβιντ έπεσε ασυναίσθητα πάνω στο βάζο με τα λευκά τριαντάφυλλα. "Ώστε αυτό είναι το νόημά τους, λοιπόν: Όσα ειπώθηκαν γύρω από αυτό το μπουκέτο δεν πρέπει να γίνουν γνωστά σε άλλους..." μονολόγησε σκεπτικός.

"Για να ολοκληρωθεί η συμφωνία ανάμεσα στους δύο κόσμους, πέντε Άνθη της Σοφίας πρέπει να τοποθετηθούν σε ισάριθμα σημεία πάνω στη Γη", συνέχισε η Άλμπα. "Τα τέσσερα βρίσκονται ήδη στη θέση τους, μετά από τέσσερις προηγούμενες πετυχημένες αποστολές στο πέρασμα των αιώνων: Το πρώτο είναι κρυμμένο σε μια μυστική κρύπτη στο διαμέρισμα της βασίλισσας μέσα στην Πυραμίδα της Γκίζας· το δεύτερο βρίσκεται σ' έναν άγνωστο υπόγειο ναό της θεάς Νύχτας κοντά στο Μαντείο των Δελφών στην Ελλάδα· το τρίτο βρίσκεται κοντά στην Πυραμίδα του Ήλιου στο Μεξικό, και το τέταρτο σ' έναν προϊστορικό ναό της Μεγάλης Θεάς στη νήσο Νουκουόρο του Ειρηνικού Ωκεανού. Η τοποθέτηση του πέμπτου και τελευταίου Ιερού Ρόδου σ' ένα υπόγειο σπήλαιο στο Θιβέτ θα ολοκληρώσει τη συμφωνία, θα διασφαλίσει την επιτυχία του σκοπού μας και θα αποκλείσει από τους εχθρούς μας κάθε δυνατότητα να εξαπλώσουν τη δική τους κυριαρχία στον κόσμο..."

“Ώστε υπάρχουν και εχθροί... Ποιοί είναι; Μήπως αυτοί που η Ρίτα αποκαλεί "λάτρεις του θανάτου" στο ημερολόγιό της;” ρώτησε ο Ντέηβιντ, όμως η Άλμπα απέφυγε να απαντήσει άμεσα.
“Αν δεν ολοκληρωθεί η αποστολή πριν το ξεκίνημα νέας ζωδιακής εποχής, θα είναι πια πολύ αργά, καθώς δεν θα μπορούμε να ενώσουμε τις διαστάσεις. Οι εχθροί μας όμως, οι Υζέριοι, θα έχουν τη δυνατότητα να εισβάλλουν στη γη μετά από κρυφές συμφωνίες που έχουν συνάψει με τις κυβερνήσεις των κρατών σας εδώ και χιλιετίες. Σε συνδυασμό με μια παγκόσμια σύρραξη, αυτό μπορεί θα σημάνει ακόμη και το τέλος του πλανήτη...”
“Κάπου εδώ πρέπει να μας μιλήσεις για τους Υζέριους”, είπε ο Ντέηβιντ ανυπόμονα.
“Οι Υζέριοι προέρχονται από εκείνους τους αρχαίους νομαδικούς λαούς που κατέστρεψαν τα απομεινάρια των παλαιών κοινωνιών. Πριν από χίλια χρόνια περίπου έμαθαν τα μυστικά του χωροχρόνου από μια ομάδα προδοτών, κι έκτοτε αναγκαστήκαμε να μοιραστούμε αυτή τη διάσταση μαζί τους. Ο πολιτισμός τους μοιάζει πολύ με τον δικό σας, μόνο που είναι πολύ πιο ανεπτυγμένοι τεχνολογικά – άλλωστε, αυτοί παροδηγούν μυστικά και τις δικές σας επιστημονικές προόδους, ιδίως τα τελευταία εκατό χρόνια. Αρχικά, ο κύριος σκοπός των Υζέριων ήταν να διασφαλίσουν την εξάπλωση των πατριαρχικών ιδανικών πάνω στη Γη. Εδώ και μια χιλιετία, όμως, δηλαδή από τον καιρό της Μεγάλης Προδοσίας, έχουν αποκτήσει τεράστια τεχνολογική και πολεμική δύναμη, οπότε τα σχέδιά τους έχουν αλλάξει: Διεκδικούν τη Γη για λογαριασμό τους και δεν θα διστάσουν να επιτεθούν με πανίσχυρα όπλα. Αν το τελευταίο Άνθος της Σοφίας δεν τοποθετηθεί

έγκαιρα στη θέση του από δικό σας χέρι, θα μας είναι πολύ δύσκολο αν όχι αδύνατο να τους εμποδίσουμε”.
“Έχω γνωρίσει έναν Υζέριο”, είπε τότε η Σύνθια διστακτικά. “Στην αρχή δοκίμασε να με αποτρέψει από το ταξίδι, ύστερα αποπειράθηκε να μας σκοτώσει -μαζί με όλους τους επιβάτες στο αεροπλάνο!”
“Ο άνθρωπος που προσπάθησε να σας εμποδίσει να φτάσετε στην Αλαλάκ είναι πράγματι ένας Υζέριος, συγκεκριμένα ο ίδιος ο πρίγκηπας Φένερ, γιος του βασιλιά Ντόριαν. Παρόλο που ο πολιτισμός των Υζέριων είναι ουσιαστικά τεχνολογικός και απορρίπτει την ύπαρξη των πνευματικών πεδίων, ορισμένοι στενοί κύκλοι μυημένων έχουν αναπτύξει σημαντικά τις ψυχικές τους δυνάμεις. Ο Φένερ είναι ο πιο προικισμένος απ' όλους, αλλά είναι επίσης αδίστακτος και πολύ επικίνδυνος”.
“Τι ακριβώς συνέβη στη Ρίτα;” ρώτησε χαμηλόφωνα ο Ντέηβιντ, σα να μην ήθελε πραγματικά να μάθει.
“Αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το σπίτι της πριν ξημερώσει, υπακούοντας σε μια ισχυρή υποβολή μακράς αποστάσεως. Νόμιζε ότι θα συναντούσε έναν από μας αλλά εκείνος που την περίμενε ήταν ο πρίγκηπας Φένερ. Αφού απέσπασε από αυτήν τις πληροφορίες που ήθελε, φρόντισε να την ξεφορτωθεί”.
“Κατάλαβα...”
“Αν δεν έχανε το φυλακτό της λάβρεως, ίσως να ήταν ζωντανή ακόμη. Από τη στιγμή που το έχασε, όμως, η μοίρα της ήταν προδικασμένη”.
“Μέχρι πού είχε φθάσει η Ρίτα;” ζήτησε να μάθει η Σύνθια.
“Είχε αναλάβει να τοποθετήσει το πέμπτο Άνθος της Σοφίας στο Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών στα όρη του Θιβέτ. Δυστυχώς όμως έπεσε σε παγίδα των Υζέριων,

εμπιστεύθηκε λάθος πρόσωπα κι έχασε το ρόδο, όμως η ίδια κατάφερε να ξεφύγει. Με δική της επιμονή επέστρεψε στην Αγγλία, όμως οι Υζέριοι συνέχισαν να την καταδιώκουν ακόμη κι εκεί, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσουν... και η ευκαιρία τους δόθηκε τη νύχτα που πήρες τη Ρίτα στο αμάξι σου, όπου έχασε το φυλακτό της. Ο άδικος θάνατός της θεωρήθηκε μεγάλο πλήγμα για όλη την Ανατολία".
"Αυτό ήταν δικό της", είπε τότε η Σύνθια και άφησε το χρυσό βραχιόλι πάνω στο τραπέζι.
"Κράτησέ το. Θα σου χρειαστεί", αποκρίθηκε η Άλμπα.
"Η Ρίτα έγραφε τα απομνημονεύματά της σε μια πανάρχαια, άγνωστη γλώσσα. Οι ειδικοί που το κοίταξαν υπέθεσαν πως ήταν η Ινδοευρωπαϊκή. Ισχύει αυτό;" ρώτησε η Σύνθια, αφού ξαναφόρεσε το βραχιόλι γύρω απ' τον καρπό της.
"Ισχύει! Η Ρίτα έγραφε σε αυτή τη γλώσσα επειδή ήθελε να είναι βέβαιη πως τα μυστικά της θα μείνουν μυστικά. Είναι η ίδια γλώσσα που μιλιέται ακόμη στην Ανατολία..."
"Τώρα, όμως, εσύ μας μιλάς σε άψογα αγγλικά", είπε ο Ντέηβιντ.
"Οποιοσδήποτε ενήλικας στην Ανατολία μπορεί να μιλήσει οποιαδήποτε γλώσσα του σύμπαντος, καθώς μπορεί να έλθει σε ψυχικό συντονισμό με οποιονδήποτε συνομιλητή", εξήγησε η Άλμπα μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο, που έκανε τον Ντέηβιντ να παγώσει στη θέση του.
"Ώστε, λοιπόν, το Άνθος της Σοφίας βρίσκεται τώρα στα χέρια των Υζέριων. Σίγουρα δεν μπορούν να το καταστρέψουν;" ρώτησε η Σύνθια.
"Τέτοιος κίνδυνος δεν υπάρχει. Το πρόβλημα, όμως, είναι να βρεθεί..."

“Δηλαδή, πρέπει πρώτα να βρούμε το Ιερό Ρόδο, που τώρα είναι κρυμμένο κάπου στην Υζέρια, και μετά να το αφήσουμε σε μια σπηλιά στο Θιβέτ! Δεν μου φαίνεται απλό”, κατέληξε ο Ντέηβιντ.
“Δεν είναι. Δυστυχώς πρέπει να συνεχίσετε από εκεί που σταμάτησε η Ρίτα, δηλαδή θα χρειαστεί πρώτα να πάτε στην Υζέρια για να πάρετε το Ρόδο -πράγμα που θα είναι πολύ επικίνδυνο. Γι' αυτό, σκεφθείτε πολύ καλά αν θέλετε όντως να μπλεχτείτε σε αυτή την υπόθεση!”

Κανένας από τους δύο δεν απάντησε, επειδή δεν χρειαζόταν. Η απόφαση είχε ήδη παρθεί από κοινού, σιωπηλά μα αμετάκλητα: Θα αναλάμβαναν την αποστολή και θα έφταναν μέχρι το τέλος.
“Αναρωτιέμαι: Αν τελικά πετύχουμε το σκοπό μας και οι δυο διαστάσεις ενωθούν, τι θα γίνει με τους Υζέριους;” είπε τότε ο Ντέηβιντ.
“Εφόσον η Συμφωνία των Ιερών Ρόδων δεν τους περιλαμβάνει, θα εξοριστούν αυτόματα σε μια πιο μακρινή διάσταση η οποία δεν θα έχει καμία σχέση με τη Γη. Αυτό σημαίνει πως δεν μπορούμε να ξέρουμε τι θα απογίνουν...”

Κεφάλαιο 7: Εισβολή

Δεν είχε καν χαράξει η αυγή όταν η Σύνθια ξύπνησε από δυνατές, επιθετικές φωνές που θύμιζαν κραυγές πουλιού. Σταδιακά η υφή του ήχου γινόταν πιο ξεκάθαρη στη συνείδησή της: ήταν πράγματι το κρώξιμο ενός κόρακα. Άκουσε το πετάρισμα των φτερών του και ύστερα ένα μακρόσυρτο ανατριχιαστικό τρίξιμο, σα να έξινε το ράμφος του στο μαρμάρινο περβάζι του παραθύρου. Η περιέργεια έγινε ανησυχία, μόλις θυμήθηκε ότι είχε αφήσει το τζάμι μισάνοιχτο. Σηκώθηκε και προχώρησε διστακτικά προς τα εκεί. Μόλις που μπορούσε να διακρίνει τη σιλουέτα του εισβολέα στο φως του φεγγαριού: Ήταν πράγματι ένα κατάμαυρο πουλί που έμοιαζε με κόρακα, μόνο που ήταν αρκετά μεγαλύτερο, την κάρφωνε με πύρινα μάτια και φαινόταν έτοιμο να ορμήσει στο δωμάτιο.

Πριν η Σύνθια προλάβει να αντιδράσει, το φτερωτό τέρας έσπρωξε το τζάμι, πήδησε μέσα κι επιτέθηκε μ' ένα τρομερό κρώξιμο. Η κοπέλα άφησε μια κραυγή τρόμου καθώς ένιωσε τα γαμψά νύχια του να αγγίζουν το πρόσωπό της. Προσπάθησε να το διώξει από κοντά της με ενστικτώδεις, αδέξιες κινήσεις, φροντίζοντας κυρίως να προστατεύει τα μάτια της. Σχεδόν αμέσως ένιωσε ένα ζεστό υγρό να κυλά στα μάγουλά της -αίμα. Γρήγορα οι κινήσεις της έγιναν πιο βίαιες και υστερικές, καθώς το πτηνό προσπαθούσε μανιασμένα να πετύχει τα μάτια της· μη μπορώντας να το αποτινάξει, η Σύνθια άρχισε να πανικοβάλλεται και

να χάνει τον έλεγχο του εαυτού της. Μ' ένα απότομο τίναγμα του δεξιού της χεριού κατάφερε να το απομακρύνει για λίγες στιγμές, ουρλιάζοντας τόσο δυνατά ώστε ο Ντέηβιντ βρέθηκε αμέσως στο δωμάτιό της και την είδε να παλεύει με το αγριεμένο πτηνό, ενώ το πρόσωπο της είχε γεμίσει αίματα. "Σύνθια!" φώναξε κι έτρεξε προς το μέρος της. Τότε ο φτερωτός εχθρός παράτησε τη μάχη και πέταξε μακριά κράζοντας. Ο Ντέηβιντ έτρεξε στο παράθυρο, κοίταξε έξω, μα το πουλί δεν φαινόταν πουθενά πια.

"Είσαι καλά;" γύρισε και τη ρώτησε αμέσως μετά, γεμάτος ανησυχία.

"Έτσι νομίζω! Ευτυχώς που με άκουσες!" απάντησε εκείνη με φωνή που έτρεμε, ενώ σκουπιζόταν βιαστικά με τα χέρια της που γέμισαν αίμα, αφήνοντας να φανεί η πραγματική ζημιά: Δυο γρατζουνιές αρκετά βαθιές.

"Δεν μου αρέσει αυτό!" αναφώνησε ο Ντέηβιντ μόλις πλησίασε και κοίταξε από κοντά το πρόσωπο της Σύνθια. "Χρειάζεσαι φροντίδα αμέσως!"

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε η Άλμπα. Δίχως να μιλήσει, πλησίασε και άγγιξε απαλά τις γρατζουνιές με τα ακροδάκτυλά της. Σαν από θαύμα, τα τραύματα επουλώθηκαν και εξαλείφθηκαν εντελώς μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Η Σύνθια έφερε τα χέρια στα μάγουλά της· τα ένιωσε λεία και ανέπαφα. Αισθάνθηκε ανακούφιση, μα η ταραχή από εκείνη την ανεξήγητη επίθεση θα αργούσε να της περάσει.

"Τι ήταν αυτό, Σύνθια; Τι συνέβη;" ρώτησε ο Ντέηβιντ.

"Δεν ξέρω! Το άκουσα που έκρωζε στο παράθυρό μου, κι όταν σηκώθηκα να δω τι ήταν, όρμησε μέσα και μου επιτέθηκε! Είναι παράλογο!"

"Φυσικά και είναι παράλογο, τα πουλιά δεν φέρονται έτσι! Δεν ενοχλούν τους ανθρώπους, παρά μόνον όταν

αμύνονται!”
“Ή όταν εκτελούν τις διαταγές κάποιου αφέντη! Τα συγκεκριμένα πουλιά χρησιμοποιούνται συχνά από μάγους!” είπε τότε η Άλμπα.
“Έχετε εδώ τέτοιους μάγους;” απόρησε ο Ντέηβιντ.
Το πρόσωπο της Άλμπα σκοτείνιασε.
“Ο Φένερ! Πρέπει να μεταφέρθηκε μαζί μας, περνώντας στην Ανατολία αθέατος! Πώς, όμως, δεν το διαισθάνθηκα μέχρι τώρα; Όσο πάει, γίνεται δυνατότερος!”

Αμέσως μετά βγήκε από την κάμαρα τρέχοντας, και κατέβηκε βιαστικά την εσωτερική σκάλα μέχρι την υπόγεια αίθουσα, ενώ οι άλλοι δυο ακολουθούσαν ξωπίσω. Περνώντας τη βαριά μεταλλική πόρτα, αμέσως διαπίστωσαν ότι ένα κομμάτι της μεγάλης τοιχογραφίας είχε αποσπαστεί από τον τοίχο. Με μια γρήγορη κίνηση του χεριού της η Άλμπα πίεσε ορισμένα σημεία πάνω στην τοιχογραφία, κάνοντάς την να αποσυρθεί προς τα πάνω. Στη θέση της τώρα φαινόταν ένα είδος μηχανισμού, όπου πολλά φωτάκια αναβόσβηναν αγωνιωδώς. Η Σύνθια και ο Ντέηβιντ δεν πίστευαν στα μάτια τους.
“Απίστευτο! Εξουδετέρωσε τις ασπίδες! Και κανένας δεν τον πήρε είδηση!” έκανε η Άλμπα χλωμιάζοντας.
“Τι σημαίνει αυτό;” αναρωτήθηκε ο Ντέηβιντ.
“Οι Υζέριοι ετοιμάζουν επίθεση! Τρεις αιώνες έχει να συμβεί κάτι τέτοιο!”
“Τι είναι οι ασπίδες;” ρώτησε η Σύνθια.
“Ένα προστατευτικό στρώμα από διαδοχικά ηλεκτρομαγνητικά πεδία που περιβάλλει τη χώρα μας, έτσι ώστε τίποτα να μην μπορεί να περάσει μέσα χωρίς την άδειά μας. Ως τώρα αυτό μας κρατούσε ασφαλείς απέναντι στους Υζέριους... Προφανώς, η επίθεση του πτηνού ήταν αντιπερισπασμός... Πρέπει να σας αφήσω για λίγο, θα στείλω όμως κάποιον να σας προστατεύσει. Μονάχα,

μην κουνηθείτε από δω!”

Η Άλμπα εξαφανίστηκε από μπροστά τους μέσα σε μια γαλάζια λάμψη. Οι δυο τους έμειναν μόνοι, νιώθοντας πιο ανασφαλείς παρά ποτέ, έχοντας παράλληλα την δυσάρεστη αίσθηση ότι έφταιγαν οι ίδιοι για όλα. Προς το παρόν όλα φαίνονταν ήσυχα, ήξεραν όμως ότι αυτή η ηρεμία δεν θα διαρκούσε για πολύ ακόμη. Η Σύνθια ένιωθε ήδη μια πανίσχυρη απειλή να πλανιέται στην ατμόσφαιρα, ενώ ο χρόνος έμοιαζε να κυλά όλο και πιο αργά.

Μετά από μερικές τεταμένες στιγμές, ακούστηκαν οι πρώτες εκρήξεις από μακριά. Η Σύνθια άδραξε το μπράτσο του Ντέηβιντ και πάγωσε τρομαγμένη. Εκείνος όμως γύρισε απότομα, απελευθερώθηκε από τη λαβή και άρχισε ν' ανεβαίνει τρέχοντας την εσωτερική σκάλα. Η κοπέλα τον ακολούθησε και βρέθηκαν μαζί στο ισόγειο, ενώ οι εκρήξεις πύκνωναν και ακούγονταν όλο και πιο ισχυρές. “Έλα να δεις!” της φώναξε, ανοίγοντας αποφασιστικά το παράθυρο.

Η Σύνθια πλησίασε αργά και κοίταξε απέξω με φόβο. Στο φως της σελήνης διακρίνονταν πολλά αεροσκάφη που πετούσαν στον ουρανό με απίθανη ταχύτητα. Μπορούσαν ν' αλλάζουν πορεία αυτοστιγμή χωρίς καν να φρενάρουν, ενώ άλλοτε βουτούσαν προς το έδαφος με δεξιοτεχνικές μανούβρες εξαπολύοντας φωτεινές δέσμες που μετέτρεπαν σε στάχτη ό,τι άγγιζαν. Φωνές πανικού ακούγονταν από παντού, που έκαναν την ανάσα της Σύνθια να κόβεται. Η επιδρομή είχε βρει τους κατοίκους εντελώς απροετοίμαστους.

Οι δυο παρατηρητές δεν άργησαν να διαπιστώσουν ότι πολλά από τα εχθρικά αεροσκάφη διαλύονταν ξαφνικά στον αέρα, με μια ισχυρή έκρηξη. Το παράξενο ήταν πως δεν φαίνονταν να αντιμετωπίζουν καμία

αντίσταση, κανένα αντίπαλο σμήνος. Σύντομα οι περισσότεροι από τους εισβολείς είχαν καταστραφεί, ωστόσο όσοι απέμεναν προκαλούσαν ακόμη αρκετές καταστροφές.

Η επόμενη ριπή έπεσε αρκετά κοντά, μετατρέποντας ένα διώροφο σπίτι σε σωρό από καπνισμένα ερείπια. Οι ένοικοι μόλις που είχαν προλάβει να το εγκαταλείψουν. Η έκρηξη ήταν εκκωφαντική, κάνοντας τη Σύνθια να φράξει τα αυτιά με τις παλάμες της και να τρέξει έξαλλη προς τη σκάλα. Την επόμενη στιγμή ο Ντέηβιντ είδε το σκάφος να εκρήγνυται και αμέσως μετά ακολούθησε τη Σύνθια μέχρι το υπόγειο, κλείνοντας την βαριά μεταλλική πόρτα πίσω του.

Τότε, μια δυναμική γυναικεία φωνή απέσπασε την προσοχή τους: “Άργησα λίγο, μα δεν γινόταν να φύγω νωρίτερα από το Κέντρο Άμυνας!” Οι δυο τους γύρισαν με μιας τα κεφάλια προς τα κει που ακούστηκε η φωνή. Δεν ήταν της Άλμπας. Ξαφνιάστηκαν μόλις αντίκρισαν μια ψηλόλιγνη κοπέλα, όχι μεγαλύτερη από είκοσι χρονών. Είχε κατάμαυρα μακριά μαλλιά, μεγάλα βιολετιά μάτια, λευκό λαμπερό δέρμα. Φορούσε ένα μακρύ, πράσινο φόρεμα με πλατιά μαύρη ζώνη στη μέση. “Οι σπουδαιότεροι μάγοι της Ανατολίας συγκεντρώνονταν παλιά εκεί, όποτε χρειαζόταν να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις των Υζέριων”, συνέχισε η νεαρή γυναίκα. “Εντόπιζαν τα εχθρικά αεροσκάφη με τη βοήθεια των ραντάρ και ύστερα τα κατέστρεφαν ψυχοκινητικά, με τη δύναμη του πνεύματός τους. Σήμερα η συγκέντρωση έλαβε μέρος ξανά, για πρώτη φορά μετά την εγκατάσταση των ασπίδων εδώ και τριακόσια χρόνια!”
“Τα καταφέρνετε καλά, πάντως. Η μάχη έχει σχεδόν

τελειώσει", είπε ο Ντέηβιντ.
"Όχι για σας..."

Πριν η κοπέλα αποσώσει τα λόγια της, η πόρτα ανατινάχτηκε μ' έναν τρομερό πάταγο κι ένας πανύψηλος οπλισμένος στρατιώτης παρουσιάστηκε στο κατώφλι. Στο κεφάλι φορούσε ένα ασημόχρωμο κράνος και τα μάτια του δεν διακρίνονταν καθόλου πίσω από την ενσωματωμένη μάσκα γυαλιών. Την επόμενη στιγμή η μεταλλική φωνή του αντήχησε στον χώρο: "Έχω ειδική εντολή να σας οδηγήσω αιχμαλώτους στον βασιλιά Ντόριαν. Στην παραμικρή ύποπτη κίνηση θα πυροβολήσω!"
"Θαυμάσια", είπε τότε η νεαρή με αινιγματικό ύφος. "Αυτός ο κύριος μπορεί να μας φανεί πολύ χρήσιμος!"

Η φράση ακούστηκε παράδοξη, ίσως ανόητη, όμως ο στρατιώτης τη θεώρησε σαν πρόκληση. Εντελώς απροειδοποίητα άρχισε να πυροβολεί εναντίον όλων. Οι τρεις τους παραμέρισαν αυτόματα για ν' αποφύγουν τις θανάσιμες ακτίνες, αλλά το μεγάλο σκαλιστό τραπέζι μετατράπηκε αμέσως σ' ένα σύννεφο στάχτης.

Ο εχθρός πείσμωσε περισσότερο, προχώρησε πιο κοντά, και η επόμενη ριπή καψάλισε τα μαλλιά της Σύνθια προτού εκείνη προφθάσει να τιναχτεί με μια γατίσια κίνηση στα πλάγια του εχθρού. *Δεν θα φανταζόμουν ποτέ ότι είναι τόσο ευλύγιστη*, συλλογίστηκε ο Ντέηβιντ και ανασηκώθηκε βιαστικά, σε μια προσπάθεια να τραβήξει την προσοχή του Υζέριου. Μόλις που πρόλαβε να αποφύγει άλλη μια θανάσιμη ριπή, κατρακυλώντας πιο πέρα. Τότε ακριβώς, η Σύνθια βρήκε την ευκαιρία που γύρευε: Παράτολμα ρίχτηκε στα πόδια του εισβολέα κάνοντάς τον να χάσει ελαφρά την ισορροπία του. Το όπλο κλυδωνίστηκε κάπως στα χέρια του, ο Ντέηβιντ όρμησε μπροστά μ' ένα ευκίνητο

τίναγμα και του το απέσπασε με μιας. Την επόμενη στιγμή, μια υπερφυσική κλωτσιά έστειλε τη Σύνθια να χτυπήσει με την πλάτη πάνω στον αντικρινό τοίχο. Ταυτόχρονα, ο Ντέηβιντ πυροβόλησε.

Όταν συνήλθε η Σύνθια λίγα λεπτά αργότερα, δεν μπορούσε να διακρίνει καθαρά γύρω της και όλα της τα κόκκαλα πονούσαν. Δυσκολεύτηκε να σταθεί στα πόδια της, με τη βοήθεια του Ντέηβιντ.

"Ελπίζω να μην έσπασες τίποτα!" της είπε εκείνος ανήσυχα.

"Όχι, δε νομίζω... όμως, αισθάνομαι απαίσια", ψέλισε η Σύνθια τρικλίζοντας.

Σταδιακά η όρασή της ξεκαθάριζε και τώρα μπορούσε να διακρίνει απέναντί της τη νεαρή κοπέλα, η οποία κρατούσε στο δεξί της χέρι ένα διπλωμένο ρούχο, καθώς έγερνε πάνω από το άψυχο σώμα του Υζέριου πολεμιστή. *Δεν έκανε και πολλά για να μας βοηθήσει*, συνειδητοποίησε τότε η Σύνθια. Ύστερα, πλησιάζοντας κοντά μαζί με τον Ντέηβιντ, έμειναν κατάπληκτοι από το θέαμα: Το σώμα του εχθρού ήταν τώρα ένα κουβάρι από καμμένους συρμάτινους όγκους που κάπνιζαν ακόμη.

"Είναι ρομπότ!" έκανε η Σύνθια ξαφνιασμένη.

"Η Υζέρια είναι γεμάτη από δαύτα", είπε η κοπέλα και με δυο επιδέξιες κινήσεις απέσπασε το κράνος και τα γυαλιά από το κεφάλι του νεκρού ανδροειδούς.

"Είναι ακριβώς ό,τι χρειαζόμαστε!" συνέχισε η κοπέλα με σιγουριά στη φωνή.

"Τι στο διάβολο εννοείς;" απόρησε ο Ντέηβιντ.

Αντί για απάντηση, η νεαρή γυναίκα του φόρεσε το κράνος.

"Νομίζω πως κατάλαβα", είπε εκείνος και ψηλάφισε απαλά την σκουρόχρωμη μάσκα που έκρυβε τώρα τα

μάτια του. “Όμως, δεν νομίζω ότι μου αρέσει η ιδέα!”
“Φοβάμαι πως δεν θα βρούμε καλύτερη ευκαιρία, αγαπητέ μου! Κάπως πρέπει να περάσουμε στην Υζέρια!”
“Δεν μπορούμε απλώς να... διακτινιστούμε εκεί;” ρώτησε ο Ντέηβιντ.
“Δεν είναι τόσο απλό: Μόνο οι αρχιέρειες έχουν τη δύναμη να εξαϋλώνουν άλλα άτομα εκτός από τον εαυτό τους, κι εγώ δεν είμαι αρχιέρεια! Τουλάχιστον, όχι ακόμη!” δήλωσε η Ρέυγια μ' ένα αμήχανο χαμόγελο.
“Πιστεύεις, όμως, ότι αρκεί η μάσκα για τη μεταμφίεση; Η στολή του στρατιώτη έχει καεί!”
Τότε η κοπέλα ξεδίπλωσε το ρούχο που κρατούσε στο χέρι της, παρουσιάζοντας τη σκουροπράσινη στολή του εχθρού σε τέλεια κατάσταση. “Ένα μόνο κομμάτι ύφασμα και μια σύντομη ανίχνευση στα αστρικά πεδία, μου ήταν αρκετά για να υλοποιήσω ένα αντίγραφο της αρχικής ενδυμασίας”, τους εξήγησε ήρεμα.
Αντί να εκφράσει οποιαδήποτε άλλη απορία, ο Ντέηβιντ συνοφρυώθηκε ελαφρά. “Είναι στ' αλήθεια ανάγκη να μεταμφιεστώ;” διαμαρτυρήθηκε τελικά.
“Σε διαβεβαιώ ότι η στολή του Υζέριου στρατιώτη θα σε προστατέψει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο! Τώρα πρέπει να βιαστούμε, όμως, για να προλάβουμε τα υπόλοιπα σκάφη που υποχωρούν!” του απάντησε εκείνη με φωνή που δεν σήκωνε αντίρρηση.

Λίγο αργότερα ανακάλυψαν το αερόπλοιο του Υζέριου πολεμιστή πίσω από μια συστάδα φουντωτών θάμνων. Ήταν μελανόχρωμο με σχήμα ελλειψοειδές, έφερε ένα διάφανο κουβούκλιο στην κορυφή και μικρές απολήξεις στα πλάγια, σαν φτερά. Μόλις οι τρεις τους πλησίασαν αρκετά κοντά, μια πλαϊνή πόρτα άνοιξε και τους επέτρεψε την είσοδο χωρίς καμία δυσκολία.

“Ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος του σκάφους αναγνωρίζει τον πιλότο του”, εξήγησε η κοπέλα καθώς έμπαιναν μέσα. “Για την ακρίβεια, αναγνωρίζει το προσωπικό λογισμικό του ανδροειδούς, αλλά αυτό είναι ενσωματωμένο στο κράνος -όσο παράξενο κι αν φαίνεται!”

Υπήρχαν συνολικά τέσσερα καθίσματα μέσα, μαζί με την πολυθρόνα του πιλότου. Ο Ντέηβιντ δεν ήταν πρόθυμος να αναλάβει την οδήγηση:

“Είναι γελοίο αυτό το σχέδιο, δεν ξέρω καν πώς να χειριστώ αυτό το πράγμα!” δήλωσε εκνευρισμένος.

“Εσύ απλά κάθησε ήσυχα και μην κάνεις αντιδραστικές σκέψεις, ώστε να μην επεμβαίνεις στο λογισμικό του κράνους! Τα υπόλοιπα θα γίνουν μόνα τους!” του υπέδειξε η κοπέλα με καθησυχαστική φωνή.

Μη μπορώντας να κάνει αλλιώς, ο Ντέηβιντ χαλάρωσε και υπάκουσε. Σύντομα παρακολουθούσε τα χέρια του που πίεζαν ασυναίσθητα αλλά με ακρίβεια τα σωστά πλήκτρα στον φωτεινό πίνακα, καθορίζοντας την πορεία στον αυτόματο πιλότο. Οι μηχανές μπήκαν σε λειτουργία παράγοντας έναν υπόκωφο, μακρόσυρτο βόμβο. Το σκάφος απογειώθηκε κάθετα, με μεγάλη ταχύτητα που αυξανόταν ολοένα. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ο ιπτάμενος δίσκος χανόταν ανάμεσα στα λευκά σύννεφα.

Κεφάλαιο 8: Αιχμάλωτοι στην Υζέρια

“Εσένα έστειλαν να μας προστατέψεις;” έκανε ο Ντέηβιντ, κοιτώντας πλάγια τη νεαρή Ανατολίτισσα.
“Γιατί, δεν σου γεμίζω το μάτι;”
“Θα έλεγα πως είσαι πολύ νέα και παρορμητική... Πώς σε λένε αλήθεια;”
“Ρέυγια”.
“Ωραίο όνομα. Μπορείς όμως να μας εξηγήσεις γιατί προκάλεσες τον στρατιώτη;”
“Σίγουρα θα ήταν πολύ πιο απλό να αποφεύγαμε εκείνη τη μάχη... Ήθελα όμως να δοκιμάσω το θάρρος σας!”
Ο Ντέηβιντ δεν πίστευε στ' αυτιά του.
“Να δοκιμάσεις το θάρρος μας; Λίγο έλειψε να σκοτωθούμε όλοι, το κατάλαβες αυτό;”
“Ποτέ δεν κινδυνέψατε πραγματικά, από την αρχή είχα την κατάσταση κάτω από τον έλεγχό μου! Άλλωστε, δεν πηγαίνουμε στην Υζέρια για να γλεντήσουμε, αγαπητέ μου, οπότε έπρεπε κάπως να βεβαιωθώ ότι είστε σε θέση να αντιμετωπίζετε τέτοιου είδους περιστάσεις!”
“Και είσαι βέβαιη ότι δεν θα μας πάρει κανείς είδηση μόλις φθάσουμε εκεί;”
“Εδώ που τα λέμε, η πιθανότητα είναι αρκετά μεγάλη! Γι' αυτό προσπαθείστε να μην σκέφτεστε τόσο έντονα αρνητικά όταν παρουσιαστούμε μπροστά στη βασιλική οικογένεια. Όπως ήδη γνωρίζετε, ο πρίγκηπας Φένερ διαθέτει ανεπτυγμένες ψυχικές δυνάμεις. Τα υπόλοιπα θα τα αναλάβω εγώ!”
“Έχεις κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο, Ρέυγια; Πώς θα

βρούμε το Ιερό Ρόδο;" ρώτησε τότε η Σύνθια, περισσότερο για να κόψει την ένταση ανάμεσα στους άλλους δύο.
"Μετά την παραδοσιακή επιθεώρηση στο παλάτι, οι αιχμάλωτοι οδηγούνται στο Κέντρο Νοητικού Ελέγχου του Ανώτατου Επιστημονικού Ινστιτούτου. Σε πρώτη φάση, οι εγκέφαλοί τους σκανάρονται και όλες τους οι γνώσεις και οι αναμνήσεις περνούν στην κεντρική μονάδα του ηλεκτρονικού υπολογιστή. Ύστερα, με την κατάλληλη επέμβαση στο κεφάλι, χάνουν την προσωπικότητά τους και μετατρέπονται σε ιδανικούς υπηκόους! Όμως, σε μια από τις υπόγειες αίθουσες του Ινστιτούτου κρατούν φυλαγμένο το Άνθος της Σοφίας που άρπαξαν από τη Ρίτα. Θα το βρούμε, θα το πάρουμε και θα φύγουμε!"
"Τόσο απλά..." έκανε ο Ντέηβιντ πικρόχολα.

Πετώντας κοντά στα υπόλοιπα αερόπλοια που επέστρεφαν στη βάση τους, δεν άργησαν να φτάσουν στον προορισμό τους: Ένα απέραντο αεροδρόμιο γεμάτο με παρόμοια στρατιωτικά σκάφη. Μόλις προσγειώθηκαν, το διάφανο κουβούκλιο τραβήχτηκε αυτόματα και οι τρεις τους αποβιβάστηκαν, έχοντας υιοθετήσει ο καθένας τον ρόλο του: ο Ντέηβιντ δεν διέφερε από τους υπόλοιπους πιλότους ούτε στην εμφάνιση, ούτε στις κινήσεις· οι δυο γυναίκες ήταν δεμένες με μεταλλικές χειροπέδες. Τότε έγινε φανερό πως δεν ήταν οι μόνες κρατούμενες: οι Υζέριοι πολεμιστές είχαν καταφέρει να συλλάβουν άλλα οκτώ άτομα, πέντε άνδρες και τρεις γυναίκες.
"Έχουν πιάσει κι άλλους!" ψιθύρισε η Σύνθια στην Ρέυγια.
"Φοβάμαι πως έτσι είναι... Τώρα όμως μείνε ήσυχη!"

Την επόμενη στιγμή ένα τροχοφόρο όχημα κατέφθασε κυλώντας πάνω στον λείο διάδρομο με μεγάλη ταχύτητα. Μόλις σταμάτησε μπροστά τους, οι πιλότοι των αεροσκαφών έσπρωξαν τους αιχμαλώτους μέσα. Όταν η μεταλλική πόρτα έκλεισε πίσω τους, το όχημα ξεκίνησε και πάλι, τόσο απότομα που όλοι ξαφνιάστηκαν.

Σύντομα βγήκαν από την περιοχή του αεροδρομίου και το σκάφος συνέχισε να τρέχει με την ίδια ταχύτητα πάνω σε μια μεταλλική αεροδό, η οποία ξετυλιγόταν ατέλειωτη σε αρκετό ύψος πάνω από την επιφάνεια του εδάφους. Το περιβάλλον θύμιζε μελλοντολογικό ντοκυμαντέρ, όπου κυριαρχούσαν ομοιόμορφα, γεωμετρικά κατασκευασμένα οικήματα. Αμέτρητα αερωθούμενα κάθε σχήματος και μεγέθους πετούσαν στον αέρα, ενώ κάθε είδους οχήματα διέσχιζαν τους εναέριους δρόμους που στροβιλίζονταν ανάμεσα στους μεταλλικούς όγκους των κτηρίων.

Τελικά σταμάτησαν έξω από ένα πανύψηλο, εντυπωσιακό οίκημα αποτελούμενο από πολλούς κλιμακωτούς πύργους. Το τμήμα υποδοχής προεξείχε από το υπόλοιπο συγκρότημα και ήταν καλυμμένο με κυανόχρωμες πλάκες καθρέφτες. Τα ανδροειδή έσυραν έξω τους αιχμαλώτους και τους οδήγησαν μπροστά στην κεντρική πύλη, η οποία φυλασσόταν από τέσσερις φρουρούς.

Μετά τον τυπικό έλεγχο, στρατιώτες και αιχμάλωτοι προχώρησαν για αρκετή ώρα μέσα σ' έναν μακρύ διάδρομο, ώσπου βρέθηκαν να περπατούν ανάμεσα σε δυο σειρές από μαρμάρινες σκαλιστές κολώνες, οι οποίες κατέληγαν σε μια ευρύχωρη, παράξενα όμορφη αίθουσα: Οι τοίχοι καλύπτονταν με τεράστιες τοιχογραφίες που απεικόνιζαν μεγάλα

κατορθώματα παλιών Υζέριων ηρώων. Στις γωνίες υπήρχαν ογκώδη παρτέρια με πανέμορφα μα αλλόκοτα, άγνωστα στη γη λουλούδια με τεράστια πολύχρωμα πέταλα. Στο βάθος μπροστά τους αντίκρισαν έναν χρυσοποίκιλτο θρόνο σε βάθρο, όπου καθόταν αγέρωχος ο βασιλιάς και κυβερνήτης της Υζέρια. Στα δεξιά του, σ' έναν παρόμοιο αλλά μικρότερο θρόνο, η Σύνθια αναγνώρισε τον πρίγκηπα Φένερ – πράγμα που την τάραξε περισσότερο απ' όσο περίμενε...

Υπήρχε κι ένας τρίτος θρόνος στα αριστερά του βασιλιά, όπου καθόταν μια νέα γυναίκα απροσδιόριστης ηλικίας μα ασύγκριτης ομορφιάς. Προφανώς ήταν η σύζυγος του βασιλιά, ντυμένη μ' ένα εκθαμβωτικό μακρύ φόρεμα, ολόκληρο κεντημένο με πολύτιμους λίθους. Τα χέρια της ήταν στολισμένα με πολύτιμα δαχτυλίδια και βραχιόλια, ενώ στα κατάξανθα μαλλιά της ήταν στερεωμένο ένα εντυπωσιακό στέμμα. *Πραγματικά, αστράφτει ολόκληρη! Πιθανότατα αυτός είναι ο βασικός ρόλος της*, συνειδητοποίησε η Σύνθια. Άλλωστε, η γυναίκα φρόντισε να μείνει εντελώς σιωπηλή και ανέκφραστη καθ' όλη τη διάρκεια της ακρόασης.

Πρώτος μίλησε ο Ντόριαν, μάλλον προβληματισμένος: "Ώστε λοιπόν αυτό είναι το αποτέλεσμα της νυχτερινής επιδρομής: πέντε άνδρες και πέντε γυναίκες, δέκα εγκέφαλοι που σύντομα θα μας αποκαλύψουν σημαντικές γνώσεις και μυστικά, και ύστερα θα μας υπηρετήσουν με πίστη και αφοσίωση! Δεν είναι πολλοί, όπως άλλοτε, όμως η σύλληψή τους ίσως κάνει τους υπόλοιπους Ανατολίτες να καταλάβουν ότι δεν είναι τόσο παντοδύναμοι όσο νομίζουν! Οδηγείστε τους αμέσως στο Κέντρο Νοητικού Ελέγχου!"

Οι στρατιώτες ετοιμάστηκαν αμέσως να εκτελέσουν τη διαταγή, ωστόσο η αναπάντεχη επέμβαση του πρίγκηπα Φένερ εμπόδισε την αποχώρησή μας:
“Μια στιγμή!”
“Τι συμβαίνει;” ρώτησε ο κυβερνήτης, στρέφοντας ελαφρά το κεφάλι και κοιτάζοντας λοξά τον γιο του.
“Έχω διαφορετικά σχέδια για την Σύνθια Ντένερ, την κοκκινομάλλα που μας ήλθε από τη Γη! Θα χαρώ πολύ να βρεθώ μόνος μαζί της για να της μάθω να με υπολογίζει!”

Η Σύνθια πάγωσε στη θέση της. Σίγουρα δεν περίμενε κάτι τέτοιο από τον πρίγκηπα και το σχέδιο της Ρέυγια δεν προέβλεπε καμία τέτοια εξέλιξη. Αλλά και ο Ντόριαν έδειχνε να μην πιστεύει στ' αυτιά του:
“Είσαι σίγουρος, Φένερ; Είναι εντελώς ασήμαντη! Δεν συγκρίνεται με τις γυναίκες του παλατιού!”
“Δεν βλέπω τον Ντέηβιντ Μόρισον! Γιατί δεν είναι εδώ;” ρώτησε τότε ο πρίγκηπας, αγνοώντας εντελώς τη γνώμη του πατέρα του.
“Έφερε αντίσταση. Δεν είχα άλλη επιλογή”, απάντησε ο Ντέηβιντ ψύχραιμα.
“Κατάλαβα”, έκανε ο Φένερ με περίεργο ύφος, ενώ ο πατέρας του έγνεφε στα ανδροειδή να πάρουν τους υπόλοιπους κρατούμενους.

Η Σύνθια τους παρακολούθησε με την άκρη του ματιού της καθώς έφευγαν σιωπηλοί. Δεν μπόρεσε να μην απορήσει για την παθητική στάση τους. *Ή δεν φοβούνται καθόλου, ή ελέγχουν καλά τον φόβο τους*, συλλογίστηκε. “Μην ανησυχείς γι' αυτούς, μετά την επέμβαση προσαρμογής δεν θα έχουν κανένα πρόβλημα πια!” είπε ο Φένερ αυτάρεσκα, σα να διάβαζε τη σκέψη της. “Όσο για σένα... δεν ξέρω! Η δική σου μοίρα θα εξαρτηθεί από σένα την ίδια!”

Η Σύνθια δεν κατάλαβε από πού είχε ξεφυτρώσει εκείνη η ζωηρή ομάδα γυναικών που εισέβαλε ξαφνικά στην αίθουσα του θρόνου. Ήταν μερικές από τις παλλακίδες του παλατιού, όλες εκθαμβωτικά όμορφες, και είχαν μόλις αναλάβει το καθήκον να προετοιμάσουν την καινούργια για τον πρίγκηπα.

Δεν άργησαν να φθάσουν σ' ένα τεράστιο, ηλιόλουστο και εντυπωσιακά όμορφο διαμέρισμα που χωριζόταν με παραπετάσματα σε πολλά μικρότερα χαριτωμένα δωμάτια: εκεί ήταν ο χώρος προετοιμασίας των παλλακίδων -κάτι σαν σαλόνι ομορφιάς και βεστιάριο ταυτόχρονα.

Η προετοιμασία κράτησε αρκετή ώρα, καθώς οι κυρίες δεν φαίνονταν να ικανοποιούνται εύκολα. Όταν επιτέλους τελείωσαν, η Σύνθια κοίταξε στον αντικρινό καθρέφτη και δεν πίστευε στα μάτια της: Ήταν ντυμένη με ένα μακρύ, αστραφτερό, εφαρμοστό φόρεμα που κατέληγε σε πολλά σχισίματα γύρω από τα πόδια· τα σπαστά μαλλιά της είχαν ισιώσει και το πρόσωπό της φαινόταν λείο σαν μικρού παιδιού. Σχεδόν δεν αναγνώριζε τον εαυτό της. Τότε, μια πανέμορφη κοπέλα με εβένινα μαλλιά, γαλάζια μάτια και αψεγάδιαστο γλυκό πρόσωπο ήλθε και στάθηκε μπροστά της. Όταν άρχισε να μιλά, η φωνή της ακούστηκε πολύ λεπτή, σχεδόν παιδική, και δεν έπειθε καθώς προσπαθούσε να δείξει σοβαρότητα: "Σε λίγο θα έλθει ο υπηρέτης που θα σε οδηγήσει στον πρίγκηπα. Εμείς κάναμε ό,τι ήταν δυνατόν για να βελτιώσουμε την εξωτερική σου εμφάνιση η οποία, καλό είναι να το ξέρεις από τώρα, δεν ανταποκρίνεται στα πρότυπα της Υζέρια. Φυσικά, τα όποια φυσικά ελαττώματα μπορούν να διορθωθούν χειρουργικά στο μέλλον. Προς το παρόν, όμως, κοίτα να φανείς αντάξια της τιμής που σου γίνεται..."

Η Σύνθια έμεινε αμίλητη, υπεροπτική. Για λίγες στιγμές απόλυτη σιωπή επικράτησε στον χώρο, ώσπου η όμορφη μαυρομάλλα ξέσπασε:
“Άκου εδώ ηλίθιο πλάσμα, εγώ εκτελώ απλά εντολές και σπαταλώ την ώρα μου μαζί σου, δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου το τι θα απογίνεις εσύ! Σταμάτα όμως να παριστάνεις τη σπουδαία γιατί θα το μετανιώσεις πικρά!”
“Τι... τι εννοείς;” τραύλισε η Σύνθια ανήσυχη.
“Έχεις ιδέα πώς σωφρονίζουν εδώ τους ξεροκέφαλους σαν εσένα; Τους κάνουν ένα μικρό κέντημα στο κρανίο και μετατρέπονται σε αρνάκια! Ορισμένες φορές, όμως, όταν τα υποκείμενα εξακολουθούν να αντιστέκονται παρά την επέμβαση, τους παραδίδουν στο Επιστημονικό Ινστιτούτο για πειράματα!” Η γλυκιά με φωνή της μαυρομάλλας είχε μετατραπεί σ' ένα φιδίσιο σφύριγμα που έφερνε ρίγη σε όλες εκεί μέσα.
Πιθανότατα είναι η κορυφαία του χαρεμιού, υπέθεσε η Σύνθια και μετά τη ρώτησε διστακτικά: “Πειραματίζεστε πάνω σε ανθρώπους;” χωρίς να τολμά να πιστέψει κάτι τέτοιο...
“Τα περισσότερα είδη ζώων και φυτών υπάρχουν πια μονάχα στα βιβλία φυσικής ιστορίας, και όσα απομένουν δεν προσφέρονται για πειραματόζωα! Αντίθετα, τα ανθρώπινα όντα προσφέρονται σε αφθονία και αποτελούν την ιδανική λύση σε αυτό το πρόβλημα! Έγινα αντιληπτή;”

Εκείνη τη στιγμή ένας μελωδικός, παρατεταμένος ήχος απέσπασε την προσοχή όλων. Μια από τις κοπέλες έσπευσε και άνοιξε την πόρτα. Στο κατώφλι στεκόταν ένας φρουρός ρομπότ, ο οποίος είχε έλθει για να οδηγήσει την καινούργια στο δωμάτιο του πρίγκηπα.

Η Σύνθια αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά στο στήθος της, καθώς το ανδροειδές την οδη-

γούσε μέσα από έναν μακρύ, χρυσοπράσινο διάδρομο. Σταμάτησαν μπροστά από μια βαριά, ατσάλινη πόρτα η οποία άνοιξε αμέσως, συρόμενη αθόρυβα προς τα αριστερά. Ο μηχανικός υπηρέτης της έγνεψε να περάσει, αναγγέλοντας: “Ο πρίγκηπας της Υζέρια σε περιμένει!”. Η Σύνθια ένιωσε να ζαλίζεται. Πριν καν το καταλάβει, βρέθηκε μέσα στην κάμαρα και η πόρτα έκλεινε πίσω της.

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ακριβώς απέναντί της ήταν ένα μεγάλο κρεβάτι φιλοτεχνημένο με εξαιρετική φαντασία και σκεπασμένο με μαύρα μεταξωτά σεντόνια. Επάνω ήταν μισοξαπλωμένος ο πρίγκηπας Φένερ και την περίμενε με προσποιητή ηρεμία. Η Σύνθια δεν μπόρεσε να προσέξει τίποτα άλλο μέσα στην κάμαρα. Για λίγες στιγμές έμεινε ασάλευτη στην ίδια θέση, με τις σκέψεις της να παραλύουν, όσο κι αν πάσχιζε να κρατήσει την ψυχραιμία της. Ο πρίγκηπας χαμογέλασε.

“Αλήθεια, γιατί νομίζεις ότι σε φώναξα εδώ;” τη ρώτησε ήρεμα.

Η Σύνθια δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη.

“Δεν αμφιβάλλω πως έχεις εντυπωσιαστεί από τη μητριαρχική οργάνωση της Ανατολίας”, συνέχισε ο Φένερ με διφορούμενο ύφος. “Πιστεύεις, όμως, ότι η μητριαρχία αφορά και τις γυναίκες του κόσμου σου;”

Ακόμη μια φορά, η Σύνθια δεν βρήκε τίποτα να απαντήσει.

“Δεν παρατήρησες τίποτα διαφορετικό στις γυναίκες της Ανατολίας; Είναι πολύ πιο ψηλές από τις γήινες και σε διαβεβαιώ, είναι επίσης πολύ πιο δυνατές απ' όσο φαίνονται -όχι μόνο πνευματικά αλλά και σωματικά! Πρόκειται για άλλο είδος! Καταλαβαίνεις;”

Νομίζω ναι... ίσως αυτό εννοούσε η Άλμπα όταν μιλούσε

για γενετικό εκφυλισμό... συλλογίστηκε τότε η Σύνθια, μένοντας πάντα σιωπηλή.
“Ξέρω τι θέλεις, όσο κι αν προσπαθείς να το κρύψεις ακόμη και από τον εαυτό σου”, συνέχισε ο Φένερ. “Μπορώ κι εγώ να έλθω σε ψυχικό συντονισμό με οποιονδήποτε συνομιλητή...” Ακούγοντάς τον να χρησιμοποιεί τα ακριβή λόγια της Άλμπα, η Σύνθια αναρρίγησε ολόκληρη. “Μην αντιστέκεσαι, λοιπόν. Οι δυο μας μπορούμε να τα πάμε πολύ καλά...” κατέληξε εκείνος με υποβλητική φωνή.

Ξαφνικά η Σύνθια ένιωσε να χαλαρώνει και τη θέλησή της να εξασθενεί... Τότε ακριβώς συνειδητοποίησε ότι δεν φορούσε το φυλακτό της λάβρεως. Της το είχαν πάρει. Ωστόσο, όλα γίνονταν πιο ξεκάθαρα μέσα της και ήξερε πια τι της έμενε να κάνει. Προχώρησε προς το κρεβάτι και βρέθηκε στην αγκαλιά του Φένερ χαμογελώντας προκλητικά, ενώ εκείνος δεν πίστευε στα μάτια του. Άρχισε να τον χαϊδεύει σε όλο το σώμα με αργές, αισθησιακές κινήσεις, κι εκείνος απολάμβανε την κάθε στιγμή. Η Σύνθια έφερε τα χέρια της στον λαιμό του, τον φίλησε στο στόμα με πάθος που εξέπληξε ακόμα και την ίδια, ενώ ταυτόχρονα πίεζε τα κατάλληλα νεύρα στον αυχένα του. Τελικά, ήταν πιο εύκολο απ' όσο είχε φανταστεί: Μετά από μια στιγμή έκπληξης, ο πρίγκηπας έχασε τις αισθήσεις του.

Η Σύνθια πετάχτηκε αμέσως από το κρεβάτι, έτρεξε ως την πόρτα και άφησε τα δάχτυλά της να συρθούν πάνω στην ηλεκτρονική κλειδαριά. Παρά την ταραχή της, η τηλεπάθειά της λειτούργησε γρήγορα, σχημάτισε ασυναίσθητα τον σωστό αριθμητικό συνδυασμό και η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Ύστερα από έναν σύντομο, διστακτικό έλεγχο του διαδρόμου απέξω, η κοπέλα το έβαλε στα πόδια χωρίς άλλη χρονοτριβή.

Η ανακούφιση που ακολούθησε την φυγή της ήταν πολύ προσωρινή: γρήγορα συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να προσανατολιστεί, ούτε ήξερε προς τα πού να πάει. Ήταν θέμα ελάχιστου χρόνου να την δουν οι φρουροί. Ο Ντέηβιντ δεν ήταν μαζί της, ούτε η Ρέυγια. Τότε άρχισε να ανησυχεί και γι' αυτούς: *Πού να βρίσκονται άραγε;*

Ύστερα από μερικά λεπτά αγωνίας, τα βήματά της την οδήγησαν μπροστά σ' έναν πλατύ διάδρομο, απ' όπου η Σύνθια θυμόταν πως είχε ξαναπεράσει. Μη έχοντας συναντήσει κανένα εμπόδιο ως εκείνη τη στιγμή, είχε αρχίσει ν' αναθαρρεύει. *Η έξοδος δεν πρέπει να είναι μακριά. Αν κάνω γρήγορα κι αν φανώ τυχερή...* σκέφθηκε μα δεν πρόφθασε να ολοκληρώσει τον συλλογισμό της. Ένας διαπεραστικός ήχος σαν απόκοσμη σειρήνα πλημμύρισε ξαφνικά το χώρο, απ' άκρη σ' άκρη. *Συναγερμός... Προφανώς ο πρίγκηπας συνήλθε κιόλας...*

Ο ήχος επέμεινε σταθερός για μερικά δευτερόλεπτα και η Σύνθια ένιωσε έναν στιγμιαίο μα οξύ πόνο στο κεφάλι -γνώριμο σημάδι άμεσου κινδύνου. Στρέφοντας πίσω για μια στιγμή, διαπίστωσε με απόγνωση ότι από παντού ξεπηδούσαν στρατιώτες ρομπότ με τα όπλα στα χέρια. Μια γαλάζια ακτίνα έσκασε στον τοίχο δίπλα της, εκεί όπου ακριβώς στεκόταν πριν αρχίσει να τρέχει αλαφιασμένη. Στρίβοντας στην επόμενη γωνία, μόλις που απέφυγε μια δέσμη από ριπές που εξαπολύθηκαν εναντίον της. Συνέχιζε το τρέξιμο από διάδρομο σε διάδρομο με την ίδια μανία, αν και δεν καταλάβαινε πια το λόγο: Οι διώκτες της δεν θα αργούσαν καθόλου να την προλάβουν, άλλωστε μέσα σε εκείνον τον λαβύρινθο δεν φαινόταν για εκείνη διέξοδος, ούτε μέρος να κρυφθεί...

Ήταν πλέον πολύ αργά όταν αντίκρισε τον απειλητικό στρατιώτη που βρέθηκε ξαφνικά μπροστά της. Πάγωσε στη θέση της με κομμένη την ανάσα, ώσπου εκείνος την παρέσυρε βίαια μέσα σ' έναν από τους διαδοχικούς θαλάμους που ήταν διατεταγμένοι κατά μήκος των διαδρόμων. Την επόμενη στιγμή άκουσε τα γοργά βήματα των φρουρών που περνούσαν απέξω. Μόνον όταν ο θόρυβος άρχισε να εξασθενεί, η Σύνθια άφησε τον εαυτό της να αναπνεύσει πιο ελεύθερα. Οι σκέψεις της δεν είχαν καθαρίσει ακόμη, έτσι δεν μπορούσε να ξεδιαλύνει τι είχε μόλις συμβεί. Τότε, ο μυστηριώδης πολεμιστής τράβηξε το κράνος από πάνω του και πήρε βαθιά ανάσα.
“Επιτέλους! Δεν άντεχα άλλο! Σκέψου ότι το φοράω αυτό από τη νύχτα!” ξέσπασε ο Ντέηβιντ και μετά κάθησε στο πάτωμα, φανερά αποκαμωμένος.
“Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω! Πού ήσουν τόσες ώρες;” του είπε η Σύνθια και κάθησε κοντά του, χαμογελώντας με γνήσια ανακούφιση.
“Πρώτα οδηγήσαμε τους αιχμαλώτους στο Ανώτατο Επιστημονικό Ινστιτούτο, όπου τους παραδώσαμε στην είσοδο και φύγαμε αμέσως. Επιστρέφοντας στο παλάτι μαζί με δυο άλλους, αναγκάστηκα να κάνω ένα σωρό βαρειές δουλειές, κατάλληλες μονάχα για μηχανές! Πραγματικά, είμαι ξεθεωμένος! Όταν σήμαναν συναγερμό, όρμησα πρώτος απ' όλους τους στρατιώτες, ελπίζοντας να σε βρω έγκαιρα -κι ευτυχώς, τα κατάφερα! Προς το παρόν, είμαστε ασφαλείς εδώ: Αυτά τα βοηθητικά δωμάτια είναι προσιτά μονάχα στα ανδροειδή που αποτελούν το προσωπικό του παλατιού. Θα αργήσουν να ψάξουν εδώ μέσα...”
“Πού είναι η Ρέυγια;”

“Δεν ξέρω, δεν την ξαναείδα από το πρωί. Εσύ πώς τα πήγες με τον πρίγκηπά σου;” την ρώτησε κοιτώντας την εξεταστικά και η Σύνθια ένιωσε πολύ αμήχανα. Φορούσε ακόμη εκείνο το προκλητικό φόρεμα.
“Μήπως νομίζεις ότι διασκέδασα στην κάμαρά του;” του θύμωσε για μια στιγμή.

Κατόπιν διηγήθηκε στον Ντέηβιντ όλη την περιπέτειά της. Όταν τελείωσε την αφήγησή της, οι δυο τους βρήκαν το χρόνο να ρίξουν μερικές ματιές στον χώρο που τους φιλοξενούσε προσωρινά. Ήταν μια ιματιοθήκη γεμάτη με διάφορες στολές προσωπικού για άνδρες και γυναίκες, προσεκτικά τοποθετημένες πάνω στα εντοιχισμένα ράφια. Μέσα σε ντουλάπια βρήκαν και στολές φρουρών, πλήρεις με κράνη και όπλα. Τα μάτια της Σύνθια φωτίστηκαν από αισιοδοξία.
“Αν φορέσω κι εγώ μια τέτοια στολή, ίσως μπορέσουμε να ξεφύγουμε!” πρότεινε βιαστικά.
“Τα όπλα δεν λειτουργούν και το λογισμικό στα κράνη είναι ανενεργό· περνούν από κάποια ρύθμιση πρώτα”, είπε ο Ντέηιβιντ σκεφτικός. “Αυτή τη στιγμή οι διάδρομοι είναι γεμάτοι στρατιώτες που ψάχνουν για σένα και η φρουρά στην πύλη έχει διπλασιαστεί. Αν περάσεις ανάμεσά τους, το πιθανότερο είναι ότι θα σε υποψιαστούν. Άλλωστε, αυτές οι στολές δεν είναι φτιαγμένες για τη δική σου σωματική διάπλαση!”
“Το βλέπω, είναι πολύ μεγάλες για μένα. Όμως, θα μας βρουν γρήγορα αν μείνουμε άλλο εδώ...”
“Κι αν βγούμε τώρα, θα μας πιάσουν αμέσως! Ας κερδίσουμε, λοιπόν, λίγο χρόνο για να δούμε τι άλλο μπορούμε να κάνουμε”.

Χωρίς να πει τίποτε άλλο, η Σύνθια πήρε μια από τις σκουροπράσινες στολές των πολεμιστών, πήγε πίσω από μια μεγάλη ντουλάπα και άλλαξε στα γρήγορα.

Τότε, ένας απαλός, συρτός ήχος έκανε και τους δύο να στραφούν προς την πόρτα. Μόλις που πρόλαβαν να κρυφτούν μέσα στη μεγάλη ντουλάπα που ήταν γεμάτη ρούχα σε κρεμάστρες, αφήνοντας το θυρόφυλλο μια ιδέα ανοιχτό. Μέσα από τη χαραμάδα διέκριναν έναν οπλισμένο φρουρό που εισέβαλε στο δωμάτιο ακολουθούμενος από άλλους δύο συναδέλφους του. Αμέσως άρχισαν να εξερευνούν τον χώρο, ψάχνοντας σχολαστικά παντού.

Οι δυο από αυτούς προχώρησαν στο βάθος του δωματίου αλλά ο τρίτος κατευθύνθηκε προς τη μεγάλη ντουλάπα – σα να είχε κάποιο προαίσθημα, όσο απ' αυτό μπορεί να διαθέτει μια μηχανή. Η καρδιά της Σύνθια κόντευε να σπάσει καθώς τον έβλεπε να έρχεται όλο και πιο κοντά. Ο Ντέηβιντ στέναξε ελαφρά κι ετοίμασε το όπλο του.

Προτού πλησιάσει πολύ ο στρατιώτης, ο Ντέηβιντ κλώτσησε την πόρτα δυνατά, πετάχτηκε έξω και με δυο εύστοχες ριπές κατάφερε να εξουδετερώσει εκείνον αλλά και τον άλλον που μόλις είχε έλθει πιο πίσω. Ο τρίτος, όμως, πρόλαβε να καλυφθεί και να ανταποδώσει τις ριπές. Μόλις που πρόφτασε η Σύνθια να πεταχτεί κι εκείνη έξω από τη ντουλάπα, κυλώντας έγκαιρα πάνω στο στιλπνό δάπεδο. Γυρνώντας ασυναίσθητα το κεφάλι, είδε μια λαίμαργη λευκή φλόγα να καταβροχθίζει το ογκώδες έπιπλο και όλα τα ρούχα μέσα, αφήνοντας μονάχα στροβίλους στάχτης που καταλάγιαζαν αργά. Τότε, άλλη μια γαλάζια αναλαμπή φώτισε ξανά το δωμάτιο. Παρόλο που ήταν ουσιαστικά ακάλυπτος, ο Ντέηβιντ είχε καταφέρει να εξουδετερώσει τον αντίπαλο. Η Σύνθια έμεινε κατάπληκτη από την ετοιμότητα και τη δεξιοτεχνία του.

"Ήσουν τέλειος!" παραδέχθηκε αυθόρμητα.

“Δεν θα μπορούσα να είμαι τίποτε άλλο!” αποκρίθηκε εκείνος ξέπνοα. “Τώρα, όμως πρέπει να φύγουμε! Ετοιμάσου!”

Η Σύνθια φόρεσε το κράνος, που της φάνηκε πολύ άβολο, και πήρε στα χέρια της το όπλο, που θα της ήταν άχρηστο. Όμως, έπρεπε η μεταμφίεση να είναι όσο το δυνατόν τελειότερη για να μην κινήσει υποψίες -τουλάχιστον στην αρχή.

“Πώς θα περάσουμε την πύλη;” ρώτησε ανήσυχη.

“Αυτό θα το σκεφτούμε όταν έλθει η ώρα! Προς το παρόν πρέπει κάπως να αποφύγουμε τις ομάδες των φρουρών που σε γυρεύουν!” απάντησε ο Ντέηβιντ, με μάτια που πετούσαν φλόγες. Τα νεύρα του ήταν τεντωμένα και η παραμικρή καθυστέρηση τον εκνεύριζε αφόρητα.

Εκείνη τη στιγμή η Σύνθια αισθάνθηκε ένα ψυχρό ρεύμα να δυναμώνει δίπλα της. Παραδόξως, ο Ντέηβιντ δεν έδειχνε να αντιλαμβάνεται τίποτα τέτοιο.

“Νιώθεις ξαφνικά κρύο;” τον ρώτησε, δήθεν αδιάφορα.

“Δεν νιώθω κανένα κρύο. Μάλλον τρέμεις από τον φόβο σου! Έλα, λοιπόν, ας μην χάνουμε άλλο χρόνο!” αποκρίθηκε εκείνος ανυπόμονα και φόρεσε το κράνος του. Αμέσως μετά ετοιμάστηκε ν' ανοίξει την πόρτα με το προσωπικό αντικλείδι του, όμως ένα σταθερό χέρι ακούμπησε στον ώμο του και τον σταμάτησε.

“Πού νομίζετε ότι πηγαίνετε;” ακούστηκε η φωνή της Ρέυγια, με το γνώριμο προκλητικό ύφος.

“Εσύ;” ψέλισε η Σύνθια κατάπληκτη, βγάζοντας αμέσως το βαρύ κράνος από το κεφάλι της. “Δεν... δεν περίμενα να σε ξαναδώ... τόσο γρήγορα!” μπέρδευε τα λόγια της. “Ο Ντέηβιντ μου είπε ότι σας οδήγησαν όλους στο Ανώτατο Επιστημονικό Ινστιτούτο!” πρόσθεσε βιαστι-

κά, με μάτια που έλαμπαν από χαρά.
"Ήταν αρκετά ανόητοι ώστε να νομίζουν ότι θα μπορούσαν να μας κρατήσουν! Δεν δυσκολεύτηκα να *επηρεάσω* τους υπεύθυνους στο Κέντρο Νοητικού Ελέγχου, όμως η αθέατη φυγή των αιχμαλώτων δεν ήταν καθόλου απλή δουλειά. Μα... τι έπαθε αυτός;"
Ο Ντέηβιντ είχε μείνει εμβρόντητος, με το βλέμμα καρφωμένο στο κενό. Εκείνη τη στιγμή μονάχα αντέδρασε, βγάζοντας κι εκείνος το κράνος του.
"Μήπως έμαθες τίποτα για το Άνθος της Σοφίας;" ρώτησε τελικά την Ρέυγια.
"Δυστυχώς δεν είχα το χρόνο να βρω πού ακριβώς το έχουν κρύψει. Κατάφερα, ωστόσο, να μάθω ορισμένες πολύ χρήσιμες πληροφορίες", απάντησε η κοπέλα σκεπτική. "Θα χρειαστεί όμως να επισκεφθούμε το Ινστιτούτο και να δράσουμε κάπως διαφορετικά..."
"Το καλύτερο θα ήταν να μας μεταφέρεις εκεί με τον ίδιο τρόπο που η Άλμπα μας έφερε στην Ανατολία", πρότεινε ο Ντέηβιντ, παρόλο που ήξερε ότι αυτό ήταν αδύνατο.
"Όπως σας έχω εξηγήσει, δεν είμαι σε θέση να διακρινίσω άλλα άτομα εκτός από τον εαυτό μου. Αν το αποπειραθώ, ίσως να μην υλοποιηθείτε ξανά..." είπε χαμηλόφωνα η νεαρή και χαμογέλασε αμήχανα, αποφεύγοντας να τους αντικρύσει. *Θα ορκιζόμουν πως κάτι μας κρύβει η Ρέυγια... Τι όμως;* συλλογίστηκε τότε η Σύνθια και ξαφνικά δεν ένιωθε τόσο αισιόδοξη.
"Και πώς θα φθάσουμε ως εκεί;" έκανε ο Ντέηβιντ, βάζοντας τα χέρια στη μέση.
"Προς το παρόν, βγάλτε αυτές τις άβολες στολές. Δεν θα σας χρειαστούν άλλο", είπε η Ρέυγια με σταθερή φωνή. Ύστερα προχώρησε στο βάθος του δωματίου, κατέβασε τρεις στολές από ένα ράφι και πρότεινε να τις

φορέσουν αμέσως. Αυτά τα ρούχα ταίριαζαν περισσότερο στις διαστάσεις του καθενός, είχαν καφεκόκκινο χρώμα με τρεις παράλληλες χρυσαφένιες γραμμές γύρω από τη μέση και κλειστά κολάρα. Η μία από τις στολές ήταν σκουρότερη σε απόχρωση και είχε σειρήτια στους ώμους. Αυτήν θα την φορούσε ο Ντέηβιντ.

"Από αυτή τη στιγμή, είμαστε κάποιοι άλλοι", εξήγησε η νεαρή κοπέλα χαμογελώντας ελαφρά. "Εσύ Ντέηβιντ, θα εμφανίζεσαι ως καθηγητής Ρενς, που είναι ο βασιλικός επιστημονικός σύμβουλος, κι εμείς οι δυο θα είμαστε οι βοηθοί σου!"

"Υπάρχουν γυναίκες επιστήμονες εδώ;" απόρησε η Σύνθια.

"Ναι, τους επιτρέπεται να σπουδάζουν αν το επιθυμούν, αλλά η κοινωνική τους θέση δεν είναι τόσο σπουδαία όσο φαντάζεσαι. Συνήθως στα πανεπιστήμια καταλήγουν τα κορίτσια που τυχαίνει να μην διαθέτουν ικανοποιητική εξωτερική εμφάνιση και η οικονομική τους κατάσταση δεν τους επιτρέπει να καταφύγουν σε πολυέξοδες πλαστικές εγχειρήσεις. Βέβαια, από την ώρα που ένα κορίτσι πατάει στον αυλόγυρο του πανεπιστημίου, χάνει αυτόματα την ελπίδα να κερδίσει κάποτε την εύνοια ενός άνδρα. Κανένας Υζέριος που σέβεται τον εαυτό του δεν καταδέχεται να δεσμευτεί με μια γυναίκα που προορίζεται για υπάλληλος των εργαστηρίων".

"Και αρκούν αυτές οι στολές για να περάσουμε ως κάποιοι άλλοι;" ρώτησε ο Ντέηβιντ δύσπιστα.

"Μην ανησυχείτε γι' αυτό: Θα ρίξω επάνω σας μια ψευδαίσθηση μορφής", είπε η Ρέυγια χαμηλόφωνα. Θα κρατήσει αρκετή ώρα, μέχρι να βρεθούμε έξω από το παλάτι. Μετά, βλέπουμε..."

"Μετά βλέπουμε;" έκανε ο Ντέηβιντ ανήσυχος.

Δίχως άλλες κουβέντες φόρεσαν τις στολές που τους πρότεινε η Ρέυγια, άνοιξαν προσεκτικά την πόρτα, γλύστρισαν στον διάδρομο και με βιαστικά βήματα απομακρύνθηκαν από εκεί, ενώ ο συναγερμός ηχούσε ακόμη. Στρίβοντας σε μια γωνία, διασταυρώθηκαν με μια ομάδα φρουρών. Η Ρέυγια έκανε νόημα στους άλλους δυο να μείνουν σιωπηλοί, αφήνοντας τα ανδροειδή να τους προσπεράσουν αδιάφορα.
"Απίστευτο! Σα να μη μας είδαν!" ψιθύρισε ο Ντέηβιντ, χωρίς καλά-καλά να το πιστεύει.
"Μας πέρασαν για άλλους", του εξήγησε η Σύνθια χαμηλόφωνα, ενώ η Ρέυγια τους έκανε νόημα να σωπάσουν.

Το ίδιο φαινόμενο επαναλήφθηκε δυο φορές ακόμη, ώσπου οι τρεις τους έφθασαν μπροστά στην πύλη. Εκείνη τη στιγμή, έτυχε να μπαίνουν μέσα μερικοί υπηρέτες και οι τρεις τους βρήκαν την ευκαιρία να προχωρήσουν έξω εντελώς ανεμπόδιστοι. *Παράξενο: Περίμενα ότι οι φρουροί θα μας σταματούσαν έστω για έναν τυπικό έλεγχο,* απόρησε ο Ντέηβιντ.
"Συνήθως οι φρουροί της πύλης ελέγχουν τις ταυτότητες όσων μπαινοβγαίνουν, ιδίως σε καταστάσεις συναγερμού", εξήγησε η νεαρή μάγισσα αφού απομακρύνθηκαν λίγο -σα να είχε διαβάσει τη σκέψη του. "Όμως, δεν μου ήταν τόσο δύσκολο να τους μπλοκάρω προσωρινά... Άλλωστε, δεν είναι παρά μηχανές!"

Με την καθοδήγηση της Ρέυγια, που έμοιαζε να γνωρίζει την πόλη απέξω κι ανακατωτά, βρέθηκαν να περπατούν στον πεζόδρομο μιας απέραντης οδού, η οποία σταδιακά υψωνόταν πάνω από το έδαφος, καταλήγοντας σε μια εντυπωσιακή αεροδό. Όπως σύντομα διαπίστωσαν, ο δρόμος διακλαδιζόταν σε

πολλά στενά που χάνονταν ανάμεσα στα ψηλά κτήρια. Πλάι τους περνούσαν διαφόρων ειδών και σχημάτων οχήματα: κάποια είχαν τροχούς, κάποια άλλα πετούσαν σε ειδικές λωρίδες. Οι πεζοί περιορίζονταν στους πλαϊνούς πεζόδρομους, που διαχωρίζονταν από τις οδούς κυκλοφορίας με μεταλλικούς φράκτες.

Οι τεράστιες αποστάσεις των αεροδών που έμοιαζαν ν' αγκαλιάζουν κάθε γωνιά της πόλης, τα πανύψηλα τετραγωνισμένα κτήρια, το πλήθος των αεροσκαφών που διέσχιζαν τον γαλανό ουρανό με ιλλιγγιώδεις ταχύτητες, έκαναν τη Σύνθια να αισθάνεται μικρή και ασήμαντη. Ο Ντέηβιντ φαινόταν μάλλον εντυπωσιασμένος από το θέαμα και η Ρέυγια έμοιαζε να βιάζεται όλο και περισσότερο, κάνοντάς τους κάθε τόσο νόημα να βιαστούν.

Αν και ήταν πολύ νωρίς ακόμη, η πόλη έσφιζε από κίνηση. Οι περισσότεροι κυκλοφορούσαν με τα αεροδυναμικά οχήματα, πιο λίγοι περπατούσαν, όλοι όμως φορούσαν παρόμοιες, γκρίζες στολές υπαλλήλων και είχαν το ίδιο κενό βλέμμα των άνοων υπηκόων που η ζωή τους είναι προκαθορισμένη ως την τελευταία λεπτομέρεια, ενώ τους λείπει κάθε κριτική ικανότητα για να αξιολογήσουν τι συμβαίνει γύρω τους. *Έχουν ξεπεραστεί από την τεχνολογία τους*, συνειδητοποίησε η Σύνθια.

Τότε, καθώς η αεροδός κατηφόριζε κι έστριψαν σε έναν μικρότερο δρόμο, αντίκρισαν ένα τεράστιο, ασημόχρωμο οικοδόμημα που υψωνόταν απέναντί τους: Ήταν μεγαλύτερο κι από το παλάτι, κάλυπτε ένα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο και ορθωνόταν αγέρωχο πάνω απ' όλα τα υπόλοιπα κτήρια της πόλης, καταλήγοντας σε πολλές κορυφές που θύμιζαν πύργους. Η Σύνθια δεν μπόρεσε να μη το θαυμάσει...

Κεφάλαιο 9: Πείραμα

Στο πιο βαθύ υπόγειο του Ανώτατου Επιστημονικού Ινστιτούτου, το αρμόδιο προσωπικό ήταν και πάλι απασχολημένο με το σπουδαιότατο πρόβλημα που τους είχε προκύψει τον τελευταίο καιρό: Δοκίμαζαν με μεγάλη προσοχή τις ακτίνες αντιύλης και είχαν προδοθεί ακόμη μια φορά.

Ο δόκτωρ Μπόντιν παράτησε την προσπάθεια, με μια νευρική κίνηση έβγαλε την προστατευτική κάσκα, σκούπισε τον ιδρώτα του προσώπου του με το χέρι και ξέσπασε: "Φτάνει πια, δεν πάει άλλο! Έχουμε δοκιμάσει τα πάντα, ωστόσο αυτό το καταραμένο Άνθος της Σοφίας παραμένει σώο και αβλαβές! Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να το αφήσουμε ξανά στην θέση του, μέσα στην Κρύπτη. Λαβίνια, πήγαινέ το, σε παρακαλώ!"

Η μεσόκοπη γυναίκα πήρε στα χέρια της το περίφημο αντικείμενο, το έβαλε προσεκτικά μέσα σε μια διάφανη θήκη που θύμιζε τεράστιο διαμάντι, κι ετοιμάστηκε να αποχωρήσει. Αντί γι' αυτό, όμως, αυθόρμητα φανέρωσε τις σκέψεις που πλημμύριζαν -ακόμη μια φορά- το μυαλό της: "Γέρασα στα εργαστήρια, μα δεν συνάντησα ποτέ μου τίποτα παρόμοιο! Ακτινοβολίες, φωτιά, πιεστήρια, κάθε είδους όπλα απέτυχαν να το καταστρέψουν! Αποκλείεται το Ιερό Ρόδο να έχει στ' αλήθεια κάποια ιδιαίτερη σημασία;" Ο καθηγητής της έριξε μια άγρια ματιά, που έκανε τη Λαβίνια να ανησυχήσει. "Δεν είναι μόνον

αυτό”, συνέχισε η γυναίκα, περισσότερο για να δικαιολογηθεί. “Όλες οι μικροσκοπικές και φασματοσκοπικές εξετάσεις που έχουμε κάνει, δείχνουν πως αυτό το αντικείμενο είναι ουσιαστικά ανύπαρκτο: Δεν αναλύεται σε μόρια και άτομα, δεν εκπέμπει κανενός είδους ακτινοβολία ή αύρα, ενώ έχει απόλυτα μηδενικό βάρος, τη στιγμή που ακόμη και τα φωτόνια έχουν ένα απειροελάχιστο βάρος...”

“Ανοησίες!” την διέκοψε ο Μπόντιν ενοχλημένος. “Αυτά τα φαινόμενα οφείλονται στα δαιμονικά μάγια των Ανατολιτών! Το λεγόμενο Άνθος της Σοφίας αποτελεί προϊόν σκοτεινής μαγείας και πρέπει να αφανιστεί, πριν να είναι πολύ αργά για όλους μας! Πώς, όμως, μπόρεσες εσύ να διανοηθείς κάτι διαφορετικό, Λαβίνια; Εσύ είσαι μια έξυπνη γυναίκα, γι' αυτό άλλωστε έφτασες τόσο ψηλά!” κατέληξε με μια αδιόρατη χροιά ειρωνίας στη φωνή.

“Πραγματικά, μετά από δυόμιση δεκαετίες συνεχούς εργασίας, εξακολουθώ να είμαι η βοηθός του σπουδαιότερου πυρηνικού φυσικού της Υζέρια! Βοηθός σας, δηλαδή!”

“Ο τρόπος που το λες δείχνει κάποια δυσαρέσκεια! Μήπως δεν είσαι ικανοποιημένη από την καριέρα σου; Τι παραπάνω θα ήθελες, λοιπόν; Να με αντικαταστήσεις, ίσως; Αυτό δα μας έλειπε! Μια γυναίκα στη θέση του διευθύνοντος ερευνητή!”

“Λυπάμαι για την παρεξήγηση, δόκτωρ... Εγώ δεν εννοούσα... δεν έχω κανένα λόγο να μην είμαι ευχαριστημένη!” απάντησε η Λαβίνια χαμηλόφωνα, αναγνωρίζοντας ότι είχε ήδη πει πάρα πολλά.

Ακολούθησε μια σύντομη παύση γεμάτη ένταση· έπειτα, η αυστηρή φωνή του Μπόντιν έσπασε τη σιωπή: “Όταν ήσουν νεότερη, σκόπευαν να σε εγχειρήσουν για

να σου αφαιρέσουν ορισμένες υστερικές τάσεις που παρουσίαζες τότε: Συχνά έδειχνες ανυπακοή στους ανωτέρους σου, δεν δίσταζες να αμφισβητείς το σύστημα διακυβέρνησης της Υζέρια, κάποτε μάλιστα κατηγορήθηκες ότι σχετιζόσουν με ύποπτους περιθωριακούς κύκλους. Ή μήπως τα ξέχασες;”

“Δεν έχω ξεχάσει τίποτα...” αποκρίθηκε η Λαβίνια με παράξενο ύφος. “Άλλωστε, έχω δηλώσει έγγραφη μετάνοια για όλα αυτά”, συμπλήρωσε, σηκώνοντας τους ώμους δήθεν αδιάφορα. Μέσα της, όμως, ποτέ δεν σταμάτησε να σιγοβράζει η οργή για τον φρικτό τρόπο που χάθηκαν κάποτε κάποιοι καλοί της φίλοι...

“Τότε γλύτωσες την επέμβαση επειδή φοβήθηκαν μήπως επηρεαστεί η πολύτιμη νοημοσύνη σου”, εξακολούθησε ο Μπόντιν, με την ίδια αυστηρή φωνή. “Καλά θα κάνεις, λοιπόν, να φυλάγεσαι στις κουβέντες σου! Ακόμη και οι τοίχοι έχουν αφτιά, το ξέρεις αυτό καλύτερα από τον καθένα! Από ενδιαφέρον σου μιλώ έτσι, πρέπει να είσαι προσεκτική!”

“Ευχαριστώ για τις συμβουλές, δόκτωρ” είπε η Λαβίνια και αποσύρθηκε με αργά βήματα, παίρνοντας μαζί της τη διάφανη θήκη με το Ιερό Ρόδο.

Ακόμη μια φορά, στο νου της στριφογύριζαν όλες εκείνες οι τραυματικές αναμνήσεις: Πράγματι είχε γλυτώσει σαν από θαύμα τότε, ουσιαστικά χάρη στον δόκτορα Μπόντιν, ο οποίος ανέκαθεν πίστευε πολύ σε αυτήν. Εκείνος την είχε συμβουλεύσει να δηλώσει έγγραφη απολογία και την είχε υποστηρίξει με το παραπάνω ενώπιον του Συμβουλίου Τάξεως. Ακόμη, χάρη στη δική του προστασία είχε καταφέρει να διατηρήσει τη δουλειά της στο Ινστιτούτο επί τόσα χρόνια, παρόλο που πολλοί και πολλές εποφθαλμιούσαν τη θέση της και αμέτρητα μάτια παρακολουθούσαν

αδιάλειπτα την κάθε της κίνηση. Η Λαβίνια χρωστούσε πολλά στον Μπόντιν και δεν θα ήθελε με τίποτα να φανεί αχάριστη ή να τον βάλει σε δύσκολη θέση με οποιοδήποτε τρόπο...

“Καθηγητά Ρενς! Σας περιμέναμε μία ώρα αργότερα!” αναφώνησε η ξανθή κοπέλα στην αίθουσα υποδοχής, μόλις αντίκρισε τον αγέρωχο επιστήμονα και τις δυο βοηθούς του μπροστά στον πάγκο της.

“Το ξέρω· όμως, προέκυψε κάτι έκτακτο και θα πρέπει να βρίσκομαι αλλού σε μια ώρα!” μίλησε ο Ντέηβιντ μα η κοπέλα έβλεπε και άκουγε τον Ρενς, εφόσον η Ρέυγια είχε μόλις ανανεώσει την ψευδαίσθηση μορφής.

Σύντομα ο δόκτωρ Μπόντιν υποδεχόταν τον βασιλικό επιστημονικό σύμβουλο και τις βοηθούς του στο γραφείο του: “Αγαπητέ μου Ρενς, είμαι πολύ χαρούμενος που σε ξαναβλέπω, εσένα και τις χαριτωμένες βοηθούς σου! Δεν σε περίμενα τόσο νωρίς, μα καλύτερα έτσι! Θα έχουμε περισσότερο χρόνο στη διάθεσή μας!” δήλωσε, χαμογελώντας πλατιά.

“Κι εγώ χαίρομαι που ξαναβλεπόμαστε, Μπόντιν” αποκρίθηκε ήρεμα ο Ντέηβιντ, παίζοντας πετυχημένα το ρόλο του. *Η ψευδαίσθηση της Ρέυγια λειτουργεί μια χαρά* συλλογίστηκε ικανοποιημένος, ενώ συνέχισε να μιλά ακολουθώντας πάντα τις οδηγίες της: “Φοβάμαι, όμως, ότι ο λόγος της επίσκεψής μου δεν είναι τόσο ευχάριστος: Έχω πάρει εντολή από τον βασιλιά Ντόριαν να εξετάσω εγώ προσωπικά το Άνθος της Σοφίας! Είναι πολύ ανήσυχος, δεν μπορεί να πιστέψει πως είναι άτρωτο, ούτε ότι στερείται μοριακής μορφής!”

“Καταλαβαίνω... Αυτό το αλλόκοτο αντικείμενο, που δείχνει να αψηφά τους φυσικούς νόμους, έχει προκαλέσει αρκετή σύγχυση σε όλους μας! Φαντάζομαι

ότι η κατάσταση έχει οξυνθεί ακόμη περισσότερο, τώρα που τριγυρίζουν ελεύθεροι κάποιοι επαναστάτες από την Ανατολία...”
“Ας μην υπερβάλλουμε τώρα”, χαμογέλασε αχνά ο Ντέηβιντ/Ρενς. Οι "επαναστάτες" είναι μόνο μια ασήμαντη ξένη που κατόρθωσε να δραπετεύσει από την κάμαρα του πρίγκηπα! Σύντομα θα την συλλάβουν, αν δεν την έχουν βρει κιόλας!”
“Δεν είναι μόνο αυτό: Έχουν εξαφανιστεί και οι υπόλοιποι εννέα αιχμάλωτοι! Λέγεται ότι κατάφεραν να δραπετεύσουν μ' ένα δικό μας σκάφος, αν μπορείς να το φανταστείς...”
“Ω, μα σίγουρα θα τους βρουν και αυτούς γρήγορα, αποκλείεται να έχουν διαφύγει. Όμως, εσύ μην απασχολείς το μυαλό σου με τέτοια ζητήματα, φίλε μου, άλλωστε το Άνθος της Σοφίας εξακολουθεί να βρίσκεται ακόμη εδώ, κι αυτό είναι το πιο σημαντικό!”
“Παρεπιπτόντως: Μην ξεχνάς ότι εγώ είμαι ο κύριος υπεύθυνος για το Άνθος! Αν χαθεί, αλίμονο σε μένα!”
“Κατανοώ την επιφυλακτικότητά σου, μα δεν νομίζεις ότι το παρακάνεις κάπως;” έκανε ανυπόμονα ο Ντέηβιντ, έχοντας πάντα τη μορφή και τη φωνή του Ρενς.
“Με παρεξήγησες, αγαπητέ μου, είναι ποτέ δυνατόν να μην εμπιστεύομαι εσένα;” αποκρίθηκε ο Μπόντιν χαμογελώντας αμήχανα και αμέσως μετά, μέσω της συσκευής ενδοεπικοινωνίας, ειδοποίησε τη Λαβίνια να έλθει αμέσως στο γραφείο του μαζί με το Άνθος της Σοφίας στη θήκη του.

Πέρασαν μερικές στιγμές γεμάτες έξαψη. Το σχέδιο λειτουργούσε στην εντέλεια ως εκείνη τη στιγμή, όμως η Σύνθια ξαφνικά αισθάνθηκε μια έντονη δυσφορία. *Γιατί αργεί τόσο πολύ;* αναρωτήθηκε, ενώ η καρδιά της σφίχτηκε με αγωνία. Η Ρέυγια, από την

πλευρά της, δεν έδειχνε να διαισθάνεται τίποτα το ανησυχητικό. Η ψυχική προσπάθεια που κατέβαλε για να διατηρεί την ψευδαίσθηση μπλοκάριζε αρκετά την τηλεπάθειά της, όμως αυτό δεν πρόλαβε να το συνειδητοποιήσει η Σύνθια: Για μια στιγμή μόνο ένιωσε ένα βίαιο ρεύμα ηλεκτρισμού να διαπερνά κάθε κύτταρο του κορμιού της· αμέσως μετά έχασε τις αισθήσεις της και σωριάστηκε στο πάτωμα. "Σύνθια!" φώναξε ο Ντέηβιντ έντρομος.

Την επόμενη στιγμή έπεφτε κι εκείνος αναίσθητος μαζί με την Ρέυγια, ενώ η ψευδαίσθηση κατέρρεε και από τους τρεις ταυτόχρονα. Ο δόκτωρ Μπόντιν έμεινε να παρακολουθεί τη σκηνή εμβρόντητος.

"Τι... τι σημαίνει αυτό;" μπόρεσε μόνο να ψελίσει μετά από μερικά δευτερόλεπτα, ενώ έξι στρατιώτες ρομπότ στέκονταν τώρα απέναντί του με τα όπλα στα χέρια. Είχαν φθάσει εντελώς αθόρυβα, κι ένας απ' αυτούς ανέλαβε να εξηγήσει στον κατάπληκτο επιστήμονα:

"Ο καθηγητής Ρενς και οι βοηθοί του έφθασαν στο Ινστιτούτο πριν δυο λεπτά, δηλαδή σαράντα λεπτά πριν την καθορισμένη ώρα – ο αληθινός καθηγητής Ρενς και οι αληθινές βοηθοί του! Εξετάστηκαν τα αυρογράμματα και των τριών!"

"Μα... τότε, αυτοί οι τρεις ποιοί είναι; Ήθελαν να τους παραδώσω το Ιερό Ρόδο!"

"Η κοκκινομάλλα είναι η Σύνθια Ντένερ, κατάσκοπος από τη Γη. Ο άνδρας, επίσης κατάσκοπος, είναι ο Ντέηβιντ Μόρισον, που μπήκε στην Υζέρια παίρνοντας τη θέση ενός νεκρού στρατιώτη. Η άλλη πρέπει να είναι Ανατολίτισσα μάγισσα, κύρια υπεύθυνη για όλη αυτή την αναστάτωση", αποκρίθηκε ψυχρά ο φρουρός, ενώ ο δόκτωρ Μπόντιν κατέρρευσε στην πολυθρόνα του, χλωμός και ζαλισμένος. *Λίγο ακόμη και θα παρέδινα το*

Άνθος της Σοφίας στους Ανατολίτες, συλλογίστηκε με φρίκη.
"Είναι, τουλάχιστον, νεκροί;" ρώτησε τελικά.
"Όχι..."
"Γιατί όχι;"
"Πάντα χρειαζόμαστε σώματα για τα επιστημονικά μας πειράματα, αγαπητέ μου!" ακούστηκε τότε η βροντερή φωνή του καθηγητή Ρενς, ο οποίος μόλις εκείνη τη στιγμή έφθασε στο γραφείο του Μπόντιν. "Η μάγισσα να μεταφερθεί αμέσως στο πειραματικό εργαστήριο! Οι άλλοι δύο θα μείνουν προσωρινά στην πτέρυγα Β", πρόσταξε ο καθηγητής τους φρουρούς, οι οποίοι έσπευσαν να εκτελέσουν την εντολή αμέσως.

Η Σύνθια και ο Ντέηβιντ συνήλθαν λίγο αργότερα. Ανασηκώθηκαν με αργές, κουρασμένες κινήσεις, κοίταξαν τριγύρω ελπίζοντας να κάνουν λάθος -μα όχι: βρίσκονταν μέσα σ' ένα πέτρινο κελί, γκρίζο και θλιβερό. Η Ρέυγια έλειπε...

Δεν άργησαν να αντιληφθούν ένα περίεργο ζευγάρι συγκρατουμένων, που λούφαζαν στην αντικρυνή γωνία. Εκείνη ήταν ένα σκελετωμένο ανδρείκελο που κειτόταν στο γκρίζο δάπεδο εντελώς ακίνητη, σαν πεθαμένη, και δεν έδειχνε να έχει συναίσθηση του περιβάλλοντος. Εκείνος ήταν καθισμένος κοντά της, μια άθλια λιπόσαρκη φιγούρα με θολό, απλανές βλέμμα και μια μόνιμη έκφραση θλίψης στο βλογιοκομμένο του πρόσωπο. Και οι δυο τους ήταν εντελώς φαλακροί, ενώ τα ρούχα τους ηταν βρώμικα και κουρελιασμένα.

Σε μια στιγμή ο βασανισμένος άνδρας κάρφωσε τη ματιά του στην ατσάλινη πόρτα του κελιού. Ύστερα γύρισε και κοίταξε τους δυο νεοφέρμενους με βλέμμα σκληρό, μάλλον δυσαρεστημένος που θα μοιραζόταν

μαζί τους τον χώρο.
“Άλλοι δυο βλάκες”, μουρμούρισε.
“Ποιός είσαι εσύ; Γιατί σ' έριξαν εδώ;” ρώτησε ο Ντέηβιντ, ενώ η Σύνθια πλησίασε κοντά στη γυναίκα.
“Είμαι κάποιος σας εσάς, κάποιος που νόμιζε πως είναι έξυπνος... ή, μάλλον, ήμουν...” αποκρίθηκε ο άλλος με αργόσυρτη, άχρωμη φωνή.
“Και η κοπέλα; Τι έχει;”
“Ανόητη ερώτηση... Όλοι μας έτσι θα καταλήξουμε πριν πεθάνουμε!”

Η Σύνθια παρατηρούσε την άλλη γυναίκα προσεκτικά, μα δεν το αντιλείφθηκε αμέσως: Αποτραβήχτηκε με φρίκη όταν συνειδητοποίησε ότι στη θέση των ματιών της έχασκαν δυο φρικτές, άδειες κόγχες.
“Τα μάτια της θα βοηθήσουν την επιστήμη. Όπως και μερικοί ιστοί του εγκεφάλου της!” είπε ο σύντροφός της μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.
“Δεν υπάρχουν νόμοι εδώ; Πώς επιτρέπονται τέτοια εγκλήματα;” φώναξε ο Ντέηβιντ.
Τότε ο άνδρας άρχισε να γελά δυνατά, περιπαικτικά, δίνοντας την εντύπωση ότι δεν μπορεί να σταματήσει, μέχρι που το γέλιο του κατέληξε σ' έναν ακατάσχετο βήχα.
“Εκεί θα πήγαν την Ρέυγια: Στο πειραματικό εργαστήριο!” αναφώνησε η Σύνθια, γεμάτη αγωνία.
“Θα έλθει και η σειρά σας!” πετάχτηκε ο άλλος, κάνοντας έναν σαρδόνιο μορφασμό.

Εκείνη την ώρα, η βαριά μεταλλική πόρτα άνοιξε διάπλατα και μια νεαρή γυναίκα φάνηκε στο κατώφλι. Φορούσε την καφεκόκκινη στολή των βοηθών και το βλέμμα της ήταν ψυχρό. Πίσω της ακολουθούσαν δυο στρατιώτες οι οποίοι, μετά από εντολή της κοπέλας, πέταξαν μέσα ένα γυναικείο σώμα που σωριάστηκε

αμέσως κάτω, εντελώς ανήμπορο να στηριχθεί στα πόδια του. Η Σύνθια και ο Ντέηβιντ έτρεξαν και την γύρισαν ανάσκελα. Ήταν η Ρέυγια. Το μόνο πράγμα που υποδήλωνε ζωή πάνω της ήταν μια αδύναμη ανάσα.
“Τι της κάνατε;” φώναξε η Σύνθια έντρομη.
“Προς το παρόν βρίσκεται σε κώμα. Κάποια στιγμή θα συνέλθει μα δεν θα έχει πια δική της θέληση. Την πρώτη φορά κατάφερε να μας ξεγελάσει, αλλά τώρα όχι. Λυπάμαι” ανήγγειλε η βοηθός με ξερή φωνή.
“Ώστε λυπάσαι; Αμφιβάλλω!” ξέσπασε τότε η Σύνθια και πετάχτηκε μπροστά της, αγνοώντας τα όπλα των φρουρών που την σημάδευαν. “Έκανα λάθος λοιπόν”, συνέχισε οργισμένη. “Νόμιζα ότι ο λαός της Υζέρια είναι άσχετος με όλες αυτές τις τερατωδίες, ο κακόμοιρος λαός που υποφέρει από τις αυθαιρεσίες της εξουσίας! Πιθανότατα έχετε καταφέρει να πείσετε κι εσείς τους εαυτούς σας πως είστε αθώοι, μα είναι φανερό πως ο αδιάκοπος φόβος είναι ο αγαπημένος σας τρόπος ζωής! Είστε όλοι συνένοχοι σε αυτά τα εγκλήματα, με τη θέλησή σας!”
“Είσαι τρελή και επικίνδυνη! Αλλιώς θα ήξερες ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη ικανοποίηση από την υπακοή στους άρχοντες! Μονάχα έτσι διατηρείται η τάξη και η κοινωνία προχωρά!” αποκρίθηκε η βοηθός με ρυθμό απαγγελίας και ύφος γεμάτο απορία. Αμέσως μετά γύρισε κι έφυγε, με τα ρομπότ να ακολουθούν ξωπίσω.

Στρέφοντας, η Σύνθια αντίκρισε ξανά το ακίνητο σώμα της Ρέυγια που κειτόταν ακόμη στο πάτωμα, εντελώς ακίνητη, σαν άψυχη. Ωστόσο, παρατήρησε ότι το φυλακτό της λάβρεως ήταν ακόμη πάνω στο χέρι της. *Περίεργο... δεν της το πήραν;* αναρωτήθηκε αλλά δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί άλλο: Αναλύθηκε σε δάκρυα κι ένιωσε να πανικοβάλλεται, μόλις αναλογίστηκε ποιά θα

ήταν η τύχη όλων τους. Θα προτιμούσε χίλιες φορές να πέθαινε αμέσως. Σύντομα δεν μπορούσε πια να ελέγξει τους λυγμούς της, ενώ ο Ντέηβιντ απέφευγε ακόμη και να την κοιτάξει. Είχε αποσυρθεί στη γωνιά του, δίνοντας την εντύπωση ότι αδιαφορούσε για τα πάντα. Για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωθε τόσο ανίσχυρος και αυτό δεν το άντεχε.

“Έφυγαν;”

Η διστακτική μα καθαρή φωνή που άκουσαν ξαφνικά, άφησε όλους άναυδους.

“Ρέυγια; Μίλησες;” ψέλισε ο Ντέηβιντ.

Με αργές κινήσεις, εκείνη ανακάθησε στο δάπεδο και τέντωσε την πλάτη της, ενώ οι υπόλοιποι δεν πίστευαν στα μάτια τους.

“Λυπάμαι πολύ για όλη αυτή την αναστάτωση! Ήταν δική μου αβλεψία που μας αιφνιδίασαν οι στρατιώτες στο γραφείο του Μπόντιν!” είπε η Ρέυγια κι έφερε τα χέρια στο κεφάλι, ζαλισμένη. “Τι ταλαιπωρία κι αυτή στο εργαστήριο!” μουρμούρισε.

Σα να ξυπνούσαν μόλις από λήθαργο, η Σύνθια και ο Ντέηβιντ έτρεξαν κοντά της.

“Όμως, τα κατάφερες ακόμα μια φορά! Τους ξεγέλασες ξανά! Είσαι καταπληκτική!” είπε η Σύνθια με φωνή που έσπαγε από συγκίνηση.

“Είμαι, όμως, εξαντλημένη... Το κεφάλι μου πονάει φοβερά κι αισθάνομαι απαίσια... Ίσως... ίσως χρειάζομαι λίγη ξεκούραση”, αποκρίθηκε ξέπνοη η νεαρή μάγισσα.

“Φαντάζομαι ότι μπορούμε να περιμένουμε για λίγο”, πρότεινε διστακτικά ο Ντέηβιντ.

“Δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο, σύντομα θα γυρίσουν για να πάρουν εσάς!” αντέταξε η Ρέυγια με μια ξαφνική ζωηράδα στη φωνή. “Δεν μπορούμε να καθυστερή-

σουμε πολύ, μονάχα λίγα λεπτά μέχρι να ανασυγκροτήσω τις δυνάμεις μου...”

Στο μεταξύ, ο ρακένδυτος, μισότρελλος άνδρας παρακολουθούσε την απίστευτη σκηνή με περισσότερο φθόνο παρά απορία. “Αν κατορθώσετε να ξεφύγετε, θα αναγνωρίσω την ανωτερότητα της Ανατολίτικης μαγείας απέναντι στις επιστήμες της Υζέρια!” είπε τελικά, με αινιγματικό ύφος.

Την ίδια στιγμή, πνεύμα ικανοποίησης και υπερηφάνειας επικρατούσε στην Αίθουσα των Συμβουλίων. Ο δόκτωρ Μπόντιν, ο καθηγητής Ρενς και ο πρίγκηπας Φένερ μιλούσαν γεμάτοι ενθουσιασμό για την επιτυχία τους, ενώ η Λαβίνια παρακολουθούσε διακριτικά, προσέχοντας να καταγράφονται τα πάντα σωστά στο αυτόματο ηλεκτρονικό αρχείο.

Τότε μπήκε στην αίθουσα η άλλη βοηθός, με νευρικά βήματα και με μάγουλα κατακόκκινα από την έξαψη εξαιτίας της προφορικής επίθεσης που είχε δεχθεί προηγουμένως από την γήινη κρατούμενη. Αφού έδωσε μια σύντομη αναφορά, έλαβε εντολή ν' αποχωρήσει.

“Η πρωτοβουλία σας να καταλήξουν οι εχθροί μας στο Πειραματικό Εργαστήριο ήταν τολμηρή αλλά εξαιρετική!” είπε ο Φένερ στον καθηγητή Ρενς. “Αν είχα ενημερωθεί νωρίτερα ίσως να μην συμφωνούσα, τώρα όμως που βεβαιώθηκα για το αποτέλεσμα, βρίσκω την ιδέα ιδιοφυή!”

“Η άμεση εκτέλεσή τους θα ήταν μια εύκολη λύση, ωστόσο θα δημιουργούσε αρνητικό αντίκτυπο και, πιθανότατα, σε ορισμένους κύκλους θα φάνταζαν σαν ήρωες! Αντίθετα, η σταδιακή κατάντιά τους θα χρησιμεύσει σαν παράδειγμα προς αποφυγήν για όλους αλλά και σαν απόδειξη της ανωτερότητας των Υζέριων

απέναντι στους Ανατολίτες!” εξήγησε καμαρωτά ο Ρενς.
“Εγώ, πάντως, πρέπει να ομολογήσω ότι το θράσος τους με προβλημάτισε αρκετά”, είπε ο Μπόντιν. “Το γεγονός και μόνο ότι κατόρθωσαν να φτάσουν μέχρι εδώ ανενόχλητοι, με βάζει σε σκέψεις”.
“Πράγματι, το σχέδιό τους ήταν πολύ ευρηματικό, αν και δεν καταλαβαίνω πώς δεν το αντιλήφθηκα αμέσως: Ο Ντέηβιντ Μόρισον πήρε τη θέση ενός ανδροειδούς πολεμιστή, η Σύνθια Ντένερ εμφανίστηκε ως αιχμάλωτη και μια ισχυρή μάγισσα τους συνόδεψε ως εδώ, παίζοντας επίσης τον ρόλο της αιχμάλωτης! Προφανώς, όμως, δεν ήταν τόσο σπουδαία, γι' αυτό και συνελήφθη! Απορώ με τι κριτήρια την διάλεξαν!” δήλωσε ο Φένερ με αλαζονικό ύφος.
“Πριν από λίγο την έβγαλαν από το εργαστήριο σε κακά χάλια!” κάγχασε ο Μπόντιν και όλοι χαμογέλασαν αυτάρεσκα.

Στο μεταξύ, μέσα σ' ένα από τα γκρίζα κελιά της πτέρυγας Β, οι τρεις νέοι κρατούμενοι οργάνωναν ένα σχέδιο απόδρασης καθόλου συνηθισμένο.

Τα επόμενα λεπτά δεν είχαν καμία χρονική σημασία για τη νεαρή μάγισσα: γι' αυτήν όλος ο κόσμος είχε συρρικνωθεί πάνω στη μεταλλική πλάκα που έφραζε την έξοδο, αποκλείοντας κάθε άλλη σκέψη ή εντύπωση. *Όποιος γνωρίζει τη δυσκολία της τέλειας αυτοσυγκέντρωσης έστω για πέντε δευτερόλεπτα, μπορεί να καταλάβει. Εγώ, μάλλον, δεν μπορώ...* συλλογιζόταν η Σύνθια, παρακολουθώντας τη σκηνή με κομμένη την ανάσα. Εκείνη την ώρα ο άρρωστος άνδρας άρχισε πάλι να βήχει δαιμονισμένα, φτύνοντας κάθε τόσο σταγόνες αίματος πάνω στο πάτωμα. Τα πνευμόνια του έμοιαζαν έτοιμα να εκραγούν, ο Ντέηβιντ και η Σύνθια τον

κοίταζαν με οίκτο, όμως η Ρέυγια δεν έδειχνε να αντιλαμβάνεται το παραμικρό.

Ο βασανισμένος άνδρας κατάφερε να συγκρατήσει την κρίση του μονάχα αφού ακούστηκαν οι πρώτες δειλές κλαγγές που προέρχονταν από το συμπαγές μεταλλικό υλικό της πόρτας. Γρήγορα τα χτυπήματα δυνάμωσαν και πύκνωσαν ώσπου, μ' έναν τρομερό πάταγο, η μεταλλική πλάκα τινάχτηκε βίαια προς τα έξω και τα κομμάτια της σκορπίστηκαν τριγύρω. Ο Ντέηβιντ στέναξε κατάπληκτος, η Σύνθια έμεινε ασάλευτη στη θέση της, και ο άρρωστος άνδρας δεν τολμούσε πια ούτε ν' αναπνεύσει.

“Αυτό έκανε πολύ θόρυβο... Να είστε σίγουροι ότι η καταδίωξη εναντίον μας έχει ήδη ξεκινήσει!” ανήγγειλε η Ρέυγια. “Ας μην καθυστερούμε άλλο λοιπόν!”

Αμέσως οι τρεις τους σηκώθηκαν και πετάχτηκαν έξω από το κελί, ήδη αγωνιώντας για τα επόμενα βήματα. Πριν καν αποφασίσουν προς τα πού να τρέξουν, η Ρέυγια ένιωσε ένα χέρι στον ώμο της.

“Και αυτοί εδώ;” ρώτησε απαλά η Σύνθια, νεύοντας με το κεφάλι για τους άλλους δύο κρατούμενους.

“Φοβάμαι πως δεν γίνεται τίποτα, είναι πολύ αργά γι' αυτούς”, αποκρίθηκε η Ρέυγια με θλιμμένο ύφος.

Δεν άργησαν να διαπιστώσουν ότι υπήρχαν πολλά κελιά όμοια με το δικό τους, το ένα δίπλα στο άλλο, πίσω από πανομοιότυπες μεταλλικές πόρτες. Ο φαρδύς διάδρομος μπροστά τους ξετυλιγόταν παράδοξα άδειος και σιωπηλός, η απόσταση τεράστια μέχρι μια αψιδωτή πόρτα στο βάθος, που φάνταζε ως η μοναδική λογική έξοδος. Συνέχισαν να τρέχουν προς τα εκεί, μέχρι που μια επιτακτική γυναικεία φωνή τους σταμάτησε.

“Όχι από κει! Θα σας βρουν! Ελάτε μαζί μου, θα σας βοηθήσω!” Ήταν η Λαβίνια.

Κεφάλαιο 10: Σκοτεινά μονοπάτια

Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα εντατικής ψυχικής ανίχνευσης, η Ρέυγια έκρινε πως η γυναίκα ήταν ειλικρινής, οπότε δέχτηκαν την πρότασή της χωρίς πολλές ερωτήσεις. Η Λαβίνια τους οδήγησε γοργά μπροστά σε μια ακριανή πόρτα που δεν διέφερε από τις υπόλοιπες πόρτες των κελιών. Όμως, εκείνο το κελί ήταν εντελώς άδειο, μικρό και πνιγηρό, ενώ η διάταξη των λίθων της τοιχοποιίας σχημάτιζε ένα περίεργο σχέδιο, που θα ζάλιζε οποιονδήποτε το κοιτούσε για πολύ. Η γυναίκα προχώρησε και πίεσε διαδοχικά τρία συγκεκριμένα σημεία περίπου στο κέντρο του αριστερού τοίχου. Οι πέτρες υποχώρησαν φανερώνοντας από πίσω μια μισοφώτιστη μυστική δίοδο.
"Είναι οι κατακόμβες", εξήγησε βιαστικά. "Εδώ θάβονται τα θύματα των εργαστηρίων. Αν είστε πραγματικά ικανοί, θα βρείτε την έξοδο. Πρώτα, όμως, πρέπει να σας δώσω αυτό!"

Με μια γρήγορη κίνηση η Λαβίνια άνοιξε την υπηρεσιακή της τσάντα, έβγαλε κάτι από μέσα και το παρέδωσε στην Ρέυγια: Ήταν μια μικρή, κομψή, διάφανη θήκη που έμοιαζε με διαμάντι. Μέσα της βρισκόταν ένα πανέμορφο, αιθέριο λουλούδι που είχε το σχήμα ροδόλευκου τριανταφύλλου και άστραφτε αλλόκοτα στο θαμπό φως του υπογείου. Ήταν το Άνθος της Σοφίας. Η απίστευτη χειρονομία της γυναίκας άφησε και τους τρεις εμβρόντητους.
"Έχω κιόλας αργήσει, δεν μπορώ να μείνω άλλο εδώ",

συνέχισε η Λαβίνια ανυπόμονα. "Κι εσείς πρέπει να φύγετε αμέσως!"
"Δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω", έκανε παραξενεμένη η Ρέυγια. "Έλα μαζί μας, δεν μπορείς να μείνεις εδώ!"
"Όχι, φύγετε!"

Η νεαρή μάγισσα θέλησε να επιμείνει μα όταν ένιωσε το χέρι της Λαβίνια να την σπρώχνει ελαφρά προς την δίοδο, κατάλαβε πως θα ήταν αδύνατο να την μεταπείσει. Έτσι, χωρίς άλλη χρονοτριβή, οι τρεις φυγάδες προχώρησαν μέσα στο στενό πέρασμα. Το φως ελαττώθηκε αισθητά καθώς η κρυφή είσοδος έκλεισε αθόρυβα πίσω τους.

Όταν η Λαβίνια έφτασε βιαστικά έξω από το κελί των κρατουμένων, ήδη βρίσκονταν εκεί τέσσερις στρατιώτες, ο δόκτωρ Μπόντιν, ο καθηγητής Ρενς και ο πρίγκηπας Φένερ.
"Δεν μπορώ να το πιστέψω: Οι Ανατολίτες δραπέτευσαν!" ψέλισε ο Μπόντιν, φοβούμενος μην τυχόν του αποδίδονταν για όλη αυτή την ιστορία.
"Μα... είναι εξωφρενικό! Είστε βέβαιος ότι η μάγισσα είχε αχρηστευθεί;" ρώτησε ο Φένερ.
"Απολύτως βέβαιος! Εγώ ο ίδιος επιτηρούσα τη διαδικασία! Δεν έγινε κανένα λάθος!" απάντησε ο Μπόντιν κοκκινίζοντας.
Τότε, ο πρίγκηπας Φένερ στράφηκε στη Λαβίνια.
"Ήσουν κι εσύ παρούσα στην επέμβαση... μήπως γνωρίζεις κάτι περισσότερο;"
"Όχι, υψηλότατε. Όλα έγιναν όπως έπρεπε..."
"Γιατί άργησες να έλθεις;" τη ρώτησε ο Φένερ και τα μάτια του στένεψαν.
"Ήμουν στην Κρύπτη!" αποκρίθηκε εκείνη, προσπαθώντας να παραμείνει ήρεμη. Άλλωστε, αυτό δεν ήταν

ψέματα· ήταν η μισή αλήθεια...
“Πώς, όμως, ξέφυγαν; Αν είχαν δοκιμάσει να βγουν από την πτέρυγα Β, οι στρατιώτες θα τους έβρισκαν οπωσδήποτε!” απόρησε ο καθηγητής Ρενς.
“Η δίοδος! Πιθανότατα, διέφυγαν από εκεί!” είπε τότε ο πρίγκηπας.
“Αδύνατον! Αποκλείεται να είχαν την παραμικρή υποψία για την ύπαρξη της κατακόμβης! Ελάχιστα μόνο μέλη του επιστημονικού προσωπικού γνωρίζουν την ύπαρξή της κι ακόμη πιο ελάχιστα γνωρίζουν τον μηχανισμό που ανοίγει την δίοδο!” αποκρίθηκε ο Μπόντιν βιαστικά.
“Προφανώς, λοιπόν, κάποιος τους βοήθησε!”

Η Λαβίνια απέφευγε να αντικρύσει το καχύποπτο βλέμμα του πρίγκηπα. Μόλις που κατάφερνε να διατηρεί ακόμη την αυτοκυριαρχία της, μα ήξερε πως έπρεπε οπωσδήποτε να παραμείνει ψύχραιμη.
“Δεν έχω πλέον καμία αμφιβολία σχετικά με το πώς διέφυγαν!” συνέχισε ο Φένερ με αινιγματικό ύφος. “Στείλτε όσους στρατιώτες χρειάζονται για να εξερευνήσουν τις κατακόμβες γρήγορα και αποτελεσματικά”, πρόσταξε ύστερα. “Για κάθε ενδεχόμενο, εγώ θα πάω να τους περιμένω στην έξοδο!”

Η Λαβίνια παρατήρησε το λεπτό πρόσωπο του Μπόντιν που σκλήρυνε ξαφνικά, μόλις αντάλλαξε με τον πρίγκηπα μερικές ματιές γεμάτες νόημα. Προτίμησε να μην αναλογιστεί τις συνέπειες της πράξης της, που σίγουρα θα ακολουθούσαν. Ήξερε, όμως, πως η μοίρα της ήταν πια προδικασμένη και αναπόφευκτη.

Την επόμενη στιγμή ο πρίγκηπας πραγματοποίησε μια από τις εντυπωσιακές εξαφανίσεις του, που ξάφνιασε όλους και τους πλημμύρισε με μια έντονη αίσθηση επικίνδυνης αδυναμίας.

“Εσείς βάλτε λίγη τάξη εδώ πέρα!” διέταξε τελικά ο Μπόντιν τους στρατιώτες. Ύστερα, γύρισε στη Λαβίνια: “Κι εσύ, πήγαινε στην Κρύπτη και φέρε το Άνθος της Σοφίας στο γραφείο μου! Γρήγορα!”

Στο μεταξύ, οι τρεις φυγάδες προχωρούσαν όλο και βαθύτερα στον λαβύρινθο, ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες της Ρέυγια. Το υπόγειο νεκροταφείο ήταν ένα τεράστιο δίκτυο από γαλαρίες που διακλαδίζονταν προς όλες τις κατευθύνσεις. *Το σύστημα πρέπει να είναι πιο πολύπλοκο και από τις Πυραμίδες της Αιγύπτου. Ελπίζω να καταφέρει η Ρέυγια να μας βγάλει από δω,* συλλογίστηκε σε μια στιγμή η Σύνθια. Το μέρος φωτιζόταν αμυδρά χάρη σε συστοιχίες από παράξενα, λαμπερά πετράδια σφηνωμένα στα τοιχώματα των στοών. Μέσα σε κοιλότητες των τοιχωμάτων υπήρχαν πέτρινες κρύπτες, όχι αρκετά μεγάλες για να χωρούν ένα πλήρες ανθρώπινο σώμα, ερμητικά καλυμμένες με μαύρες πλάκες. Κανένας από τους τρεις δεν ήθελε να σκεφτεί τι υπήρχε εκεί μέσα.

Παραδόξως, η τεχνολογική εξέλιξη της Υζέρια φαινόταν να μην έχει αγγίξει καθόλου αυτό το μακάβριο μέρος: η κατασκευή του ήταν απλή και προχειροφτιαγμένη, και θύμιζε αρκετά τις αρχαίες ρωμαϊκές κατακόμβες. Συχνά η Σύνθια νόμιζε πως άκουγε έναν μακρόσυρτο, θρηνητικό, απόκοσμο βόμβο που της έφερνε ανατριχίλα, μα δεν μπορούσε να καταλάβει αν όντως ακουγόταν κάτι ή αν ήταν γέννημα της φαντασίας της. Οι άλλοι δεν παραπονιόνταν· προχωρούσαν αμίλητοι σε όλο το δρόμο, για τη Σύνθια όμως ο βόμβος κάποτε έμοιαζε να γίνεται εκκωφαντικός σε ένταση -τόσο που δεν τον άντεχε άλλο.

“Πότε θα βγούμε από δω; Δεν μπορώ να υποφέρω άλλο

αυτό τον απαίσιο ήχο!” ξέσπασε σε μια στιγμή.
“Αυτός ο αλλόκοτος θόρυβος εκνευρίζει και μένα”, είπε τότε ο Ντέηβιντ. “Προφανώς, δεν είναι παρά ο αέρας που περνά μέσα από τις στοές, μα δεν παύει να είναι ανυπόφορος!”
Στη διαπίστωση ότι και οι άλλοι άκουγαν τον βόμβο, η Σύνθια μόλις που κρατήθηκε να μην ουρλιάξει.
“Ηρεμείστε, η έξοδος δεν είναι πια τόσο μακριά!” προσπάθησε να τους καθησυχάσει η Ρέυγια.

Πριν αποσώσει τα λόγια της, μια γαλάζια αναλαμπή φώτισε ξαφνικά τον βράχο δίπλα τους.
“Οι στρατιώτες! Μας βρήκαν!” φώναξε ο Ντέηβιντ.
Μακρυά πίσω τους διακρίνονταν ήδη οι πρώτοι πολεμιστές που μόλις είχαν μπει στη γαλαρία. Οι τρεις φυγάδες έτρεξαν να προφυλαχτούν μέσα σε μια πλαϊνή δίοδο η οποία, όπως σύντομα ανακάλυψαν, οδηγούσε σε αδιέξοδο. Στο μεταξύ, τα βιαστικά βήματα των ανδροειδών αντηχούσαν όλο και πιο βαριά πάνω στο γκριζόμαυρο έδαφος.

“Αρκετά, πια!” μουρμούρισε η Ρέυγια και αμέσως μετά εγκατέλειψε την αμφίβολη κρυψώνα, εκθέτοντας για μια στιγμή τον εαυτό της στα πυρά των εχθρών. Πριν προφθάσει κανείς από τους στρατιώτες να κάνει οτιδήποτε, η νεαρή μάγισσα κεραυνοβόλησε τον χώρο μπροστά της με δυο δέσμες από λευκές ακτίνες που έμοιαζαν να ξεπηδούν από τ' ακροδάχτυλά της. Η σκοτεινή γαλαρία πλημμύρισε με μια χλωμή φωταύγεια που άλλαζε διαρκώς αποχρώσεις και δεν προμήνυε τίποτα καλό. Η Σύνθια αναρρίγησε με την παράξενη αίσθηση μιας άλλης παρουσίας μέσα στην στοά, σαν εκείνο το φως να ήταν κάτι ζωντανό. Έπειτα, αμέτρητες λίθινες πλάκες άρχισαν να ξεκολλούν βίαια από τα τοιχώματα της στοάς και τις πέτρινες κρύπτες, μαζί με

μάζες από νεκρικά απομεινάρια που πετάχτηκαν έξω, συντρίβοντας τους συγχυσμένους στρατιώτες και φράζοντας για τα καλά τον δρόμο.

Μέσα στο γκρίζο σύννεφο σκόνης που είχε απλωθεί σε όλη τη στοά, διακρινόταν αγέρωχη η αέρινη σιλουέτα της Ρέυγια. Στεκόταν ακόμη στην ίδια θέση, σα να περίμενε κάτι. Ο Ντέηβιντ και η Σύνθια έμειναν να την παρατηρούν άναυδοι, ώσπου πρόσεξαν τις λευκόχρωμες δέσμες μιας ομιχλώδους ουσίας που έμοιαζαν να επιστρέφουν στα δάχτυλά της.

“Η ανασύνταξη του εκτοπλάσματος ήταν μάλλον αργή, μα τώρα δεν υπάρχει πρόβλημα”, ανήγγειλε η Ρέυγια μόλις η διαδικασία ολοκληρώθηκε.

“Τι είναι το εκτόπλασμα;” ρώτησε ο Ντέηβιντ.

“Είναι η ουσία από την οποία αποτελείται η κυτταρική μεμβράνη αλλά ευθύνεται και για ορισμένες ανώτερες πνευματικές λειτουργίες. Ο κατάλληλος χειρισμός της προκαλεί ψυχικά φαινόμενα, όπως αυτό που μόλις είδατε!”

Οι τρεις τους συνέχισαν να διασχίζουν τις ατέλειωτες, καταθλιπτικές σήραγγες, προσπαθώντας να αγνοήσουν τον μαρτυρικό βόμβο που ανανεωτόταν δριμύτερος στ' αυτιά τους λεπτό με λεπτό...

Στο μεταξύ, στο γραφείο του Μπόντιν επικρατούσε μεγάλη αναστάτωση:

“Ώστε έτσι, λοιπόν: Υποψιάζεσαι ότι η Λαβίνια, η πιστή βοηθός σου εδώ και είκοσι πέντε χρόνια, μόλις διέπραξε εσχάτη προδοσία φυγαδεύοντας τους κρατούμενους! Τότε, γιατί δεν διέταξες να τη συλλάβουν αμέσως;” ρώτησε ο καθηγητής Ρενς τον Μπόντιν, μόλις ο δεύτερος του εκμυστηρεύτηκε τις έντονες υποψίες του.

“Για την ακρίβεια, αυτό ήταν ιδέα του πρίγκηπα

Φένερ", δικαιολογήθηκε ο Μπόντιν. "Δεν θέλω να βγάλω αυθαίρετα συμπεράσματα, προτιμώ να παρακολουθήσω πρώτα τις κινήσεις της προτού αναγγείλω μια τόσο σοβαρή κατηγορία. Προς το παρόν, λοιπόν, της ανέθεσα να φέρει εδώ το Άνθος της Σοφίας..."
"Κι έχει ήδη αργήσει!" έκανε ο Ρενς με βλοσυρό ύφος.
"Ας μην προτρέχουμε, αγαπητέ μου, η Λαβίνια είναι άριστη επιστήμων και πολύ ευσυνείδητη στη δουλειά της. Αλλά αν διαπιστώσω πως κάτι έχει αλλάξει στη στάση της, εγώ θα είμαι αυτός που θα διατάξω την επέμβαση συμμόρφωσης!"
"Άλλη είναι η τιμωρία για εσχάτη προδοσία!"

Εκείνη τη στιγμή, η ζωηρή συνομιλία διακόπηκε από τον χαρακτηριστικό ήχο της συσκευής ενδοεπικοινωνίας. Το μήνυμα που μόλις άκουσε από τον υπεύθυνο ασφαλείας, έκανε τον Μπόντιν να χλωμιάσει, μένοντας με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη: "Το Άνθος της Σοφίας έχει εξαφανιστεί! Δεν βρίσκεται πια στη θέση του!"
Ο δόκτωρ Μπόντιν ήταν υποχρεωμένος να σημάνει αμέσως συναγερμό.

Η Λαβίνια βρισκόταν ήδη στο πειραματικό εργαστήριο. Αφού σφράγισε καλά την ατσάλινη πόρτα, εργαζόταν πυρετωδώς πάνω σε μια πρόσφατη ανακάλυψη που ο δόκτωρ Μπόντιν είχε ανακοινώσει με υπερηφάνεια πριν λίγες μέρες: Ήταν μια τεχνητά κατασκευασμένη οργανική ουσία, που μπορούσε να μετατραπεί σε πανίσχυρη βόμβα με την επίδραση ποζιτρονικής ακτινοβολίας. Ωστόσο, υπήρχε ένα βασικό μειονέκτημα: Προς το παρόν η ανακάλυψη βρισκόταν ακόμη σε πειραματικό στάδιο, οπότε δεν μπορούσαν να είναι σίγουροι για την πραγματική καταστροφική της

δύναμη. Ίσως επρόκειτο για ένα τρομακτικό όπλο, ίσως όμως και όχι...

Η μεσόκοπη γυναίκα δεν δυσκολεύτηκε να εντοπίσει το μεταλλικό δοχείο όπου φυλάγονταν τα μικροσκοπικά φυαλίδια με το επικίνδυνο υγρό. Με γρήγορες, σπασμωδικές κινήσεις, τοποθέτησε ένα από αυτά πάνω στον πάγκο στόχευσης κι έπειτα έτρεξε στον επιταχυντή ποζιτρονίων. "Πάντα με συνάρπαζαν αυτά τα πειράματα... σήμερα, λοιπόν, είναι η πρώτη φορά που εκτελώ ένα σαν αληθινή επιστήμων και όχι σαν βοηθός!" μονολόγησε κι ένα πικρό χαμόγελο φώτισε το λεπτό πρόσωπό της. Με το αριστερό χέρι έφερε το μακρόστενο μεταλλικό όργανο πάνω από τον ώμο της, σημαδεύοντας προσεκτικά τον στόχο. Με το δεξί χέρι περιεργαζόταν τον πλαϊνό μοχλό.

Όλα ήταν έτοιμα, μόνο που αυτή τη φορά η Λαβίνια δεν φορούσε καμία προστατευτική στολή. Πάσχισε να απελευθερώσει το μυαλό της από κάθε σκέψη, περιορίστηκε μονάχα να ρίξει μια τελευταία ματιά τριγύρω, σε όλα εκείνα τα πράγματα που αποτελούσαν τον κόσμο της από τότε που πήρε τη μεγάλη απόφαση να αφιερώσει τη ζωή της στην επιστημονική έρευνα. *Τελικά, δεν ήταν τόσο άσχημα*, συνειδητοποίησε αναπάντεχα κι ένιωσε τα μάτια της να υγραίνονται. Αγνοώντας αποφασιστικά έναν επίμονο δισταγμό που κυριαρχούσε ακόμη μέσα της, η Λαβίνια απομάκρυνε όλες τις χαρούμενες ή λυπηρές αναμνήσεις του παρελθόντος που τώρα ξεχύνονταν σχεδόν ανεξέλεγκτες στη φαντασία της. Με μια απότομη κίνηση τράβηξε τον μοχλό προς τα κάτω.

Η τελευταία εντύπωση της Λαβίνια από τη ζωή ήταν τρεις παράλληλες λευκές ακτίνες που τύλιξαν το φιαλίδιο και αμέσως μετά ολόκληρο το πειραματικό

εργαστήριο...

Από τη στιγμή που το πείραμα ξεκίνησε, τίποτε δεν μπορούσε να το σταματήσει. Απανωτές εκρήξεις διαδέχονταν γοργά η μια την άλλη, αφήνοντας πίσω τους γιγάντιες πορτοκαλιές φλόγες που κατάπιναν τις αίθουσες μία-μία, παρασύροντας στον όλεθρο ολόκληρο το τεράστιο οικοδόμημα που αποτελούσε το Ανώτατο Επιστημονικό Ινστιτούτο.

Η τεράστια καταστροφή γρήγορα έσπειρε τον πανικό και στα κοντινά κτίσματα, που οι ένοικοί τους τα εγκατέλειπαν σε άτακτη φυγή. Πλήθος εκτυφλωτικές λάμψεις φούντωναν διαρκώς προς τον ουρανό κι ένας εκκωφαντικός πάταγος έσχισε την ήρεμη ατμόσφαιρα της πόλης, ενώ άμορφες μάζες και λυωμένα μετάλλινα κομμάτια εκσφενδονίζονταν προς όλες τις κατευθύνσεις, σκορπίζοντας τρόμο και θάνατο. Μέσα σε λίγα λεπτά που φάνηκαν αιώνες, σα να ήταν έξω από την κανονική ροή του χρόνου, το μεγαλόπρεπο κτήριο μετατράπηκε σ' έναν σωρό μαυρισμένα ερείπια. Όταν κατέφθασαν επιτέλους οι πυροσβεστικές δυνάμεις, ήταν ήδη πολύ αργά· ωστόσο, το κακό είχε αρχίσει να υποχωρεί σαν από μόνο του, οπότε δεν άργησαν να θέσουν τις υπόλοιπες πυρκαγιές υπό έλεγχο.

Ήταν ήδη απόγευμα όταν οι τρεις φυγάδες διέκριναν επιτέλους την πολυπόθητη έξοδο της κατακόμβης, λουσμένη στο φως του ήλιου. Τάχυναν το βήμα τους γεμάτοι ανυπομονησία και σύντομα αναδύθηκαν στην επιφάνεια, αρκετά μακριά από την πόλη, στους πρόποδες ενός γυμνού λόφου. Ένιωσαν ένα υπέροχο συναίσθημα ανακούφισης να τους συνεπαίρνει μόλις βρέθηκαν στον καθαρό αέρα, τόσο ώστε δεν πρόσεξαν αμέσως την πορφυρή, δυσοίωνη φωταύγεια

που διαπότιζε τον ορίζοντα. Στρέφοντας ασυναίσθητα προς την μεριά της πόλης, η Σύνθια Ντένερ αντίκρισε μια τεράστια στήλη καπνού που υψωνόταν όλο και ψηλότερα στον ουρανό.
“Τι είναι αυτό;” απόρησε.
“Η βοηθός του Μπόντιν ανατίναξε το Ανώτατο Επιστημονικό Ινστιτούτο!” απάντησε αμέσως η Ρέυγια, σα να ήταν κάτι που το περίμενε.
“Δεν καταλαβαίνω...” έκανε η Σύνθια μα κανένας δεν της έδωσε σημασία.

Ταυτόχρονα η έκτη της αίσθηση ξυπνούσε και πάλι με τον γνώριμο οξύ πόνο στο κεφάλι, προειδοποιώντας την για έναν ασύλληπτο κίνδυνο που καιροφυλακτούσε εκεί κοντά. “Προσέξτε...” μπόρεσε μονάχα να ψελίσει, ενώ ωθούσε τους άλλους δυο να στραφούν προς τα πίσω, για να διαπιστώσουν πως σ' αυτό το έρημο μέρος δεν ήταν εντελώς μόνοι.

Η Σύνθια σήκωσε τα αχτένιστα τσουλούφια που έπεφταν στο πρόσωπό της κι έριξε μια επιφυλακτική ματιά πέρα στο βάθος. Αναρρίγησε τρομαγμένη μόλις αντίκρισε ποιός ήταν ο εχθρός που τους παραμόνευε καρτερικά, όλη αυτή την ώρα που εκείνοι νόμιζαν πως είχαν ξεφύγει. *Αν δεν μας ειδοποιούσε η Σύνθια, ο τύπος θα μας την έφερνε πισώπλατα*, συνειδητοποίησε ο Ντέηβιντ και οι γροθιές του σφίχτηκαν.

Πλάι στα κακοτράχαλα βράχια που λούζονταν στο κοκκινωπό φως του παράξενου ουρανού, οι τρεις τους αντίκρισαν τη γνώριμη, αγέρωχη μορφή του πρίγκηπα Φένερ. Το πύρινο βλέμμα, το περήφανο παραστημα, η μαύρη στολή με τις χρυσαφένιες επωμίδες και τον πορφυρό μανδύα, ο απίστευτος θυμός στην όψη, τον έκαναν να μοιάζει με τον ίδιο τον πρίγκηπα του σκότους. Η Σύνθια δεν επέτρεψε στην

έκτη της αίσθηση να προβλέψει τι θα ακολουθούσε από εδώ και πέρα...

Κεφάλαιο 11: Αναμέτρηση

“Η Λαβίνια ανατίναξε το Ανώτατο Επιστημονικό Ινστιτούτο”, ανήγγειλε ο Φένερ με δυνατή φωνή. “Μα εγώ ξέρω ότι δεν θα το έκανε ποτέ αν δεν σας είχε συναντήσει! Θα το πληρώσετε πολύ ακριβά αυτό!”

Αμέσως μετά εξαπέλυσε την επίθεσή του, πιο φοβερός από κάθε άλλη φορά: Σήκωσε ψηλά τα στιβαρά χέρια του και πρόφερε εννέα ακατάληπτες λέξεις στη σειρά. Σχεδόν αμέσως ο ρόδινος ορίζοντας καλύφθηκε από μαύρα σύννεφα που εμφανίστηκαν από το πουθενά και συγκεντρώνονταν με απίθανη ταχύτητα ώσπου, πολύ γρήγορα, κάλυψαν ολόκληρο τον ουρανό. Μια εκτυφλωτική αστραπή έσχισε βίαια τους πυκνούς όγκους των νεφών από τη μία άκρη του ορίζοντα ως την άλλη, παγώνοντας το αίμα στις φλέβες. Ένας χείμαρρος από αλλόκοτες βροντές, που θύμιζαν δαιμονικά γέλια, ξεχύθηκαν από εκείνα τα αφύσικα σύννεφα και πλημμύρισαν την ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα.

Ο Φένερ επανέλαβε ξανά εκείνες τις εννέα λέξεις, που τώρα αντήχησαν ακόμα πιο παράξενες και απειλητικές. Άλλη μια γιγάντια αστραπή αποσπάστηκε από τα ερεβώδη σύννεφα και κινήθηκε περίεργα στον ουρανό, σα να την έλεγχε μια αόρατη ακατονόμαστη δύναμη: Αλλάζοντας συνεχώς πορεία, άρχισε να κατευθύνεται προς τα εκεί όπου στέκονταν οι φυγάδες. Μόλις που πρόλαβαν οι τρεις τους να τρέξουν και να κρυφθούν πίσω από έναν μεγάλο βράχο, κοντά στην είσοδο της κατακόμβης, προτού σκάσει ο κεραυνός

πάνω στη λοφοπλαγιά συνταράζοντας ολόκληρη την περιοχή. Αυτή τη φορά η Ρέυγια φαινόταν ανήσυχη και μπερδεμένη, μάλλον ανήμπορη να αποκρούσει μια τέτοια επίθεση. Η συνηθισμένη αυτοπεποίθησή της είχε εξανεμιστεί εντελώς. Στο μεταξύ, ένας ακόμη τρομερός κεραυνός εξακοντιζόταν προς το μέρος τους, καθώς ο εχθρός έμοιαζε να διαφεντεύει τα στοιχεία της φύσης. Απόγνωση έπνιγε τις κραυγές, αφού καμία σωτηρία δεν διαφαινόταν από πουθενά.

Ο χρόνος άρχισε να επιβραδύνεται παράξενα στη συνείδηση της Σύνθια, έτσι ώστε ορισμένα φαινόμενα που άλλοτε θα περνούσαν απαρατήρητα, τώρα της τραβούσαν την προσοχή σε κάθε λεπτομέρεια: Κάθε μία από τις αμέτρητες πτυχώσεις που σχηματίζονταν στον χαλαρό μανδύα του Φένερ με το άγγιγμα του ανέμου· κάθε ένα από τα μαύρα σύννεφα που τώρα φάνταζαν σαν πέτρινα στον ουρανό· κάθε ένα από τα κύμματα του αέρα που ανέμιζαν τα μακριά μαλλιά της Ρέυγια, καθώς εκείνη τιναζόταν μπροστά από το βράχο – σε μια πρώτη, ίσως και τελευταία απόπειρα να αντιμετωπίσει το κακό.

Η Σύνθια και ο Ντέηβιντ έμειναν ασάλευτοι στη θέση τους, παρακολουθώντας τη νεαρή μάγισσα κατάπληκτοι: Ύψωσε κι εκείνη τα χέρια στον ουρανό, ενώ το χρυσό φυλακτό της έλαμπε γύρω από το χέρι της με μια πανίσχυρη λάμψη, και πρόφερε δυνατά μια ακατανόητη φράση που θύμιζε μαγική επίκληση. Ο κεραυνός φάνηκε να ακινητοποιείται στον ουρανό, σα να σταματούσε ο χρόνος· ύστερα άλλαξε κατεύθυνση και χάθηκε στο πουθενά, ενώ ο μαύρος ουρανός σχιζόταν τώρα από πλήθος αστραπών που έτριζαν απειλητικά μέσα σε εκτυφλωτικές λάμψεις.

Ο εχθρός άφησε μια κραυγή απόγνωσης, καθώς οι κεραυνοί έμοιαζαν τώρα να συγκεντρώνονται γύρω του.

Ένας από αυτούς όρμησε εναντίον του αναγκάζοντάς τον να υποχωρήσει πολλά βήματα πίσω, ώσπου κατέρρευσε ανίσχυρος. Την ίδια στιγμή, η αλλόκοτη θύελλα κόπασε απότομα.

Η Σύνθια και ο Ντέηβιντ έκαναν να βγουν από την κρυψώνα τους, όμως η ανακούφισή τους δεν έμελλε να κρατήσει πολύ: Με μεγάλη τους έκπληξη αντίκρισαν τον Φένερ να συνέρχεται σχεδόν αμέσως, ήδη έτοιμος επιτεθεί ξανά, πανίσχυρος όσο και πριν. Ύψωσε ξανά τα χέρια στον ουρανό και πρόφερε άλλες εννέα παράξενες λέξεις, που αντήχησαν επιτακτικές στους ανέμους.

Όλο και περισσότερα μολυβένια σύννεφα συνωστίζονταν πυκνά στον ήδη κατάφορτο ουρανό, ενώ μια αόρατη γλοιώδης ουσία μόλυνε αργά την ατμόσφαιρα, αναδύοντας μια απαίσια νεκρική οσμή. Στο πρόσωπο της μάγισσας διακρίνονταν έκπληξη, φόβος, δέος. *Τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα απ' όσο φανταζόμουν, σύντομα θα ξεφύγουν από κάθε έλεγχο*, σκεφτόταν γεμάτη απόγνωση. Καθώς οι αφύσικες αστραπές ξέσχιζαν την ιονισμένη ατμόσφαιρα, η Ρέυγια συνειδητοποίησε ότι δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει μια τέτοια επίθεση με τις δικές της δυνάμεις. *Μονάχα ένα πράγμα μου μένει να κάνω... ίσως δεν πρέπει, μα δεν έχω άλλη επιλογή* συλλογίστηκε, και τότε άφησε αυθόρμητα όλη την οργή της να ξεσπάσει: "Συνεργάστηκες με τις δυνάμεις του Χάους, Φένερ! Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό!" του φώναξε βραχνά, καθώς έχωνε το χέρι σε μια από τις κρυφές τσέπες του ενδύματός της.

Η Σύνθια και ο Ντέηβιντ έμειναν εμβρόντητοι, παρατηρώντας το Άνθος της Σοφίας που έλαμπε μέσα στην παλάμη της Ρέυγια. Κατανικώντας έναν τελευταίο δισταγμό, η νεαρή μάγισσα το ύψωσε προς τον ουρανό και πρόφερε δυνατά τις εννέα λέξεις του Φένερ, αλλά με

αντίθετη σειρά. Στο άγριο φως των κεραυνών το Ιερό Ρόδο άστραφτε με μαγευτική ομορφιά, ενώ τα μαύρα σύννεφα αναδεύονταν αλλόκοτα και οι αστραπές πύκνωναν και πάλι γύρω από τον εχθρό. Κατάπληκτος εκείνος έμεινε ακίνητος, αντιμετωπίζοντας την κατάσταση με τρόμο στο βλέμμα. Με ευκίνητους ελιγμούς προσπάθησε να αποφύγει τρεις κεραυνούς που έμοιαζαν να τον κυνηγούν. Οι δυο χτύπησαν τους βράχους αρκετά κοντά του· δεν μπόρεσε να αποφύγει τον τρίτο.

Μόλις ο πρίγκηπας Φένερ έπεσε στο έδαφος, το περιβάλλον άρχισε να καθαρίζει γοργά: Τα βαριά μαύρα σύννεφα αποσύρθηκαν πίσω από τον ορίζοντα με απίστευτη ταχύτητα, οι αποπνικτικές αναθυμιάσεις διαλύθηκαν, η ατμόσφαιρα έγινε ασυνήθιστα διαυγής και μια δροσερή άπνοια επικράτησε.

Οι τρεις τους στηλώθηκαν στα πόδια τους διστακτικά και προχώρησαν μπροστά με διστακτικά βήματα. Σχεδόν δεν το πίστευαν ότι είχαν γλυτώσει ζωντανοί από μια τέτοια περιπέτεια. Σταμάτησαν για λίγο, μόλις έφθασαν κοντά στο ασάλευτο σώμα του Φένερ. Παρατηρώντας τον προσεκτικά, η Σύνθια διαπίστωσε ότι ο πρίγκηπας φαινόταν εντελώς διαφορετικός απ' ότι συνήθως: Η όψη του δεν αλλοιωνόταν πια από εκείνη τη μόνιμη έκφραση σκληρότητας και αλαζονίας· φαινόταν φοβισμένος, ευάλωτος, ανυπεράσπιστος. Και μ' ένα περίεργο σκίρτημα στην καρδιά, διαπίστωσε ότι το στήθος του δεν ταρασσόταν από καμία ανάσα...

“Είναι νεκρός;” ρώτησε δειλά.

“Τα πνεύματα του Χάους διεκδικούν την ψυχή του”, αποκρίθηκε η Ρέυγια χαμηλόφωνα.

Οι άλλοι δύο δεν κατάλαβαν τι εννοούσε μ' αυτό· αναρρίγησαν μ' έναν ακαθόριστο φόβο, μα δεν θέλησαν να ζητήσουν περισσότερες εξηγήσεις.

Οι τρεις φυγάδες συνέχισαν τον δρόμο τους αμίλητοι, διασχίζοντας το στενό μονοπάτι που περιέτρεχε την πλαγιά του γυμνού λόφου, και σύντομα διαπίστωσαν το παράδοξο: Ψηλά στην κορφή οι ηλιακτίδες ανακλώνταν πάνω σε μια πρισματική επιφάνεια, με λάμψη που θέριευε εκτυφλωτική με κάθε βήμα που πλησίαζαν.

“Πού πηγαίνουμε λοιπόν;” ρώτησε τότε ο Ντέηβιντ, σπάζοντας τη σιωπή.

“Θα καταφύγουμε στο ιερό μνημείο που είναι κτισμένο στην κορφή του λόφου. Εκεί πάνω ίσως βρούμε κάτι που θα μας βοηθήσει να φύγουμε από την Υζέρια”, αποκρίθηκε ήρεμα η Ρέυγια.

“Τι είδους μνημείο είναι αυτό;”

Η νεαρή μάγισσα γύρισε και κοίταξε φευγαλέα τον Ντέηβιντ, μα δεν το θεώρησε σκόπιμο να του απαντήσει. Άλλα λόγια δεν ειπώθηκαν, μέχρι που έφθασαν στον προορισμό τους, αρκετά μακριά από την έξοδο της κατακόμβης. Το χώμα εκεί ήταν σκαμμένο σε μεγάλο βάθος, σχηματίζοντας έναν κλιμακωτό κρατήρα. Από μέσα αναδυόταν ένα εντυπωσιακό κτήριο κατασκευασμένο κυρίως από πρίσματα, καθρέφτες και γυάλινους τοίχους. Μονάχα ένα μικρό μέρος της κατασκευής ορθωνόταν πάνω από το χείλος του τεχνητού κρατήρα -γι' αυτό και δεν διακρινόταν από χαμηλά. Οι απαλές ακτίνες του απογευματινού ήλιου διαθλώνταν μέσα στις λείες, διάφανες επιφάνειες, δημιουργώντας αμέτρητα πολύχρωμα φάσματα που παιχνίδιζαν μαγευτικά. Ήταν ένας εξωπραγματικός, υπέροχος γυάλινος πύργος.

Κατεβαίνοντας τις διαδοχικές σειρές από λευκά, μαρμάρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στη βάση του

κτηρίου, πλήθος ανείπωτες απορίες κύκλωναν το μυαλό της Σύνθια: *Τι είδους μνημείο είναι αυτό, που προφανώς δεν προσφέρεται για επισκέπτες; Τι φυλάνε εδώ πάνω, που ολοφάνερα προσπαθούν να το ξεχάσουν;*

Πλησιάζοντας στη βάση του κτίσματος, όλοι απόρησαν μόλις κατάλαβαν πως όλα τα τοιχώματα φάνταζαν εντελώς ομοιόμορφα: Δεν διακρίνονταν πόρτες, ούτε παράθυρα, καμία είσοδος ή έξοδος, ούτε φαινόταν πουθενά έστω ένας φύλακας, υπεύθυνος για την ασφάλεια του μνημείου!

“Μια στιγμή!” διαμαρτυρήθηκε τότε ο Ντέηβιντ. “Δεν προχωρώ ούτε βήμα, αν δεν μας εξηγήσεις πρώτα πού βρισκόμαστε!”

“Ο Πύργος των Αιώνων συμβολίζει τον θρίαμβο του ανθρώπινου πνεύματος πάνω στη φύση και είναι το σπουδαιότερο μνημείο της Υζέρια. Το έκτισαν πριν από εκατό χρόνια περίπου, αφού η πλειοψηφία των ζωντανών οργανισμών είχε εξαλειφθεί στην επικράτειά τους. Η είσοδος είναι πάντα ελεύθερη και ο πύργος έχει αμέτρητες εισόδους. Ωστόσο, κανείς δεν έρχεται ποτέ εδώ. Χρειάστηκε όλη η τέχνη και η επιστήμη της Υζέρια για να στηθεί αυτό το μνημείο, μόνο και μόνο για να ξεχαστεί αμέσως μετά...”

“Κι εμείς τι γυρεύουμε εδώ;”

Ακόμη μια φορά, η Ρέυγια απόφυγε να του απαντήσει· προχώρησε ήρεμα μπροστά και μια γυάλινη πλάκα υποχώρησε αμέσως, επιτρέποντάς της να περάσει στο εσωτερικό του πύργου. Ύστερα η διάφανη πλάκα επανήλθε στη θέση της, αφήνοντας την αρμονική σιλουέτα της Ρέυγια να διαγράφεται αέρινη πίσω από το τζάμι. Ξεπερνώντας τον δισταγμό τους, οι άλλοι δύο πέρασαν κι εκείνοι μέσα στο παράξενο κτήριο. Η διάφανη είσοδος σφάλισε πίσω τους αθόρυβα, σα να

μην είχε μετακινηθεί ποτέ.

Ήταν σα να βρίσκονταν ξαφνικά σ' έναν άλλο κόσμο: Απόλυτη γαλήνη βασίλευε παντού, ούτε ένας ήχος δεν ακουγόταν. Αυθόρμητα η Σύνθια ένιωσε τα νεύρα της να χαλαρώνουν. *Οι στρατιώτες δεν πρόκειται να μας αναζητήσουν ποτέ εδώ*, συλλογίστηκε. Για λίγες στιγμές οι τρεις τους στάθηκαν και παρατήρησαν έκθαμβοι τα ασυνήθιστα εκθέματα της απέραντης αίθουσας: Παντού υπήρχαν τοποθετημένα ομοιώματα διαφόρων ζώων, τόσο τέλεια κατασκευασμένα, που έμοιαζαν σα να περίμεναν το ραβδί της καλής νεράιδας να τους δώσει ζωή. Περιδιαβαίνοντας ανάμεσά τους, σχεδόν ασυναίσθητα από το ένα τμήμα στο άλλο, αντίκρισαν κάθε είδους πλάσματα, ζώα που κάποτε θα απαντούσαν στις πόλεις, στους αγρούς, στα δάση, όλα πλαισιωμένα σ' ένα τέλεια διαμορφωμένο περιβάλλον. Πάνω στα κλαδιά των τεχνητών δέντρων κάθε είδους πουλιά φαίνονταν έτοιμα να τραγουδήσουν και αναρίθμητα ζευγάρια μάτια έμοιαζαν να παρακολουθούν την κάθε κίνηση των απρόσμενων επισκεπτών. *Πρόκειται, λοιπόν, για ένα ιδιότυπο μουσείο φυσικής ιστορίας, που ο κύριος σκοπός του είναι να διατηρήσει την εικόνα του παλαιού, φυσικού κόσμου. Φαίνεται, όμως, ότι τελικά οι Υζέριοι προτίμησαν να ξεχάσουν,* σκεφτόταν ο Ντέηβιντ μελαγχολικός.

Περνώντας σ' ένα διπλανό διαμέρισμα, το σκηνικό άλλαξε τελείως: το τοπίο δεν ήταν πια ειρηνικό, καθώς τώρα κάθε γωνιά ανακαλούσε τον άγριο, επικίνδυνο, μυστηριώδη κόσμο της ζούγκλας. Περπατώντας στις όχθες ενός ποταμού, η Σύνθια τρόμαξε αγγίζοντας κατά λάθος το ορθάνοιχτο στόμα ενός τεράστιου κροκοδείλου.

Συνέχισαν να εξερευνούν προσεκτικά τη μία

αίθουσα μετά την άλλη, αντικρίζοντας ένα διαφορετικό περιβάλλον κάθε φορά. Κανείς τους δεν μιλούσε, κανείς δεν αποφάσιζε να σπάσει πρώτος τη σιγή, όμως όλοι τους είχαν αρχίσει να αντιπαθούν ξαφνικά εκείνο το μέρος που φάνταζε όλο και πιο μακάβρια ειρωνικό, καθώς χιλιάδες ψεύτικα μάτια εξακολουθούσαν να τους καρφώνουν από παντού -μια παράξενη, υποβόσκουσα απειλή...

Μετά από αρκετή περιπλάνηση, ενώ η αίσθηση του χρόνου έμοιαζε να χάνεται, οι τρεις φυγάδες βρέθηκαν στο ανώτερο επίπεδο του πύργου, που περιλάμβανε λίγες μόνο αίθουσες. Το κεντρικό τμήμα ήταν ένας τεράστιος πολυεδρικός χώρος που σκεπαζόταν μ' έναν ημισφαιρικό διάφανο θόλο. Από πάνω τους ξανοιγόταν ο απέραντος ουρανός. Ο ήλιος βάδιζε σταθερά προς τη δύση του και το φως που έμπαινε μέσα στην αίθουσα ήταν πια αδύναμο αλλά υποβλητικό.

Το βασίλειο του μεσοζωικού αιώνα ξετυλιγόταν μπροστά τους με κάθε λεπτομέρεια και μεγαλοπρέπεια. Μέσα στο άγριο, πρωτόγονο τοπίο που προκαλούσε δέος, διάφορα είδη δεινοσαύρων τέντωναν περήφανα τους στιβαρούς λαιμούς τους προς την γυάλινη οροφή: Ένας ανατόσαυρος, με ράμφος σαν πάπιας, στεκόταν όρθιος πλάι σ' έναν μικρό καταρράχτη· ένας επιθετικός τυραννόσαυρος ετοιμαζόταν να επιτεθεί σ' έναν αγκυλόσαυρο στην όχθη μιας γαλαζοπράσινης λίμνης· πιο πέρα, ένας μοσάσαυρος παρακολουθούσε τη σκηνή μάλλον αδιάφορα. Λίγο πιο μακριά, ένας τρικεράτωψ έβοσκε ήσυχα στο πλούσιο χορτάρι, κάτω από δυο ιτιές.

Τότε ο Ντέηβιντ άρχισε ν' αμφιβάλλει αν η Ρέυγια είχε κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο στο μυαλό της. *Μα τι φαντάζεται ότι θα βρούμε εδώ; Τι γυρεύουμε, επιτέλους, σ' αυτό το απίστευτο μέρος;* αναρωτήθηκε, ενώ

παρατηρούσε δυο αρχαιοπτέρυγες, με πλούσιο φτέρωμα και εντυπωσιακή ουρά, που αναπαύονταν πάνω σ' ένα μεγάλο κλαδί φοινικιάς.
“Νομίζω ότι ανακάλυψα αυτό ακριβώς που χρειαζόμαστε!” φώναξε ξαφνικά η Ρέυγια, και τους έκανε νόημα να πλησιάσουν έναν τεράστιο πτερόσαυρο που στεκόταν καμαρωτός στην άκρη ενός ψηλού βράχου. Τα μισοανοιγμένα μεμβρανώδη φτερά του, που το άνοιγμά τους πρέπει να ξεπερνούσε τα δώδεκα μέτρα, συνδέονταν με τα πόδια.
“Ανεβείτε!” πρόσταξε.
“Τι;”
“Κάνετε αυτό που σας λέω, Ντέηβιντ!”
“Θα ήθελα κάποια εξήγηση”, διαμαρτυρήθηκε αδύναμα η Σύνθια.
“Θα καταλάβετε πολύ σύντομα! Και τώρα βιαστείτε!”

Κάθε αντίρρηση αυτόματα θεωρήθηκε ανώφελη. Οι δυο τους υπάκουσαν απρόθυμα, σκαρφαλώνοντας με αρκετή δυσκολία εκεί πάνω. Η μάγισσα κάθησε επικεφαλής, κοντά στον μακρύ λαιμό του τέρατος. Αν και ήταν μονάχα ένα ομοίωμα, το ον φάνταζε σιχαμερό και απωθητικό με το τσιτωμένο, σκουρόχρωμο δέρμα του και τα λεπτά οστά να διαγράφονται ξεκάθαρα από κάτω.
“Ωραία! Και τώρα τι κάνουμε;” έκανε ο Ντέηβιντ.
“Θα δοκιμάσω κάτι απίθανο! Ας ελπίσουμε ότι θα πετύχει!” μονολόγησε η Ρέυγια και τράβηξε απότομα μια τρίχα από τα μακριά μαύρα μαλλιά της.

Την επόμενη στιγμή πρόφερε ένα ακατάληπτο ξόρκι μέσα από τα δόντια της. Μυστηριωδώς η τρίχα πήρε φωτιά και αμέσως η μάγισσα την πέταξε κάτω, στα πόδια του τέρατος. Την ίδια στιγμή χρυσοκίτρινες φλόγες περικύκλωσαν το ομοίωμα, ενώ μια κραυγή τρόμου ξέφυγε απ' όλους ταυτόχρονα. Δεν άργησαν,

ωστόσο, να διαπιστώσουν πως η φωτιά εκείνη δεν έκαιγε. Σύντομα οι φλόγες άρχισαν να αραιώνουν και να καταλαγιάζουν. Τον αρχικό φόβο διαδέχτηκε έντονη έκπληξη, καθώς ένιωσαν μια ανεξήγητη ταραχή κάτω από το δέρμα του ψεύτικου πτερόσαυρου.

"Τι... τι συμβαίνει;" τραύλισε η Σύνθια με κομμένη την ανάσα.

"Κρατηθείτε γερά!"

Μετά από μερικά βίαια τραντάγματα, άρχισαν να συνειδητοποιούν τι ακριβώς γινόταν: Όσο χαμήλωναν οι παράξενες φλόγες, τόσο το άψυχο ομοίωμα έπαιρνε ζωή χάρη στην επίδραση μιας ασύλληπτης μαγείας. Μόλις έσβησε η τελευταία σπίθα, το προϊστορικό ον τίναξε ξαφνικά τα φτερά του διάπλατα και μια φοβερή κραυγή ξεχύθηκε μέσα από το απαίσιο ράμφος του, που έμοιαζε σα να έσταζε αίμα!

Αμέσως μετά ο τεράστιος πτερόσαυρος απογειώθηκε με άνεση, ενώ οι τρεις φυγάδες γύρευαν να κρατηθούν πάνω του όπως-όπως, κινδυνεύοντας να γκρεμιστούν κάθε στιγμή, μέχρι που κατάφεραν ενστικτωδώς να ισορροπήσουν σε μια θέση. Μόλις έφτασαν αρκετά ψηλά, εμφανίστηκε αυτόματα το κατάλληλο άνοιγμα ανάμεσα στις διάφανες πλάκες της οροφής κι έτσι βρέθηκαν, επιτέλους, έξω από τον ξεχασμένο Πύργο των Αιώνων. Ύστερα πέταξαν μακριά, εκατοντάδες μέτρα πάνω από τον λόφο, διασχίζοντας τον δροσερό αέρα του δειληνού πάνω σ' εκείνο το αλλόκοτο ιπτάμενο ον που η Ρέυγια φαινόταν να ελέγχει απόλυτα.

Στο μεταξύ, η αναστάτωση κόντευε να καταλαγιάσει στην πρωτεύουσα της Υζέρια: Οι αλλεπάλληλες εκρήξεις και οι πυρκαγιές είχαν σβήσει σχεδόν όλες, καθώς στρατιές από στρατιώτες ρομπότ συνέρρεαν να

βοηθήσουν τους πυροσβέστες και να προσφέρουν κάθε δυνατή βοήθεια. Παράλληλα, αμέτρητα αεροσκάφη περιτριγύριζαν κι επιτηρούσαν την καπνισμένη περιοχή. Όσοι θεατές είχαν παραμείνει, παρακολουθούσαν τις σκηνές από κάποια απόσταση, συνεπαρμένοι μα χωρίς καμία συγκίνηση ή συμπόνοια για τα θύματα της καταστροφής. Ένιωθαν σα να έβλεπαν μια ενδιαφέρουσα κινηματογραφική ταινία, όπου όσα διαδραματίζονταν βρίσκονταν σ' έναν εικονικό χώρο, πολύ μακριά από αυτούς.

Ορισμένοι μόνον έτυχε να προσέξουν το παράξενο ιπτάμενο αντικείμενο που διέσχιζε τον νυχτερινό ουρανό πέρα μακριά, μα δυσκολεύονταν να διακρίνουν τι ακριβώς ήταν. Ένα γρήγορο πέρασμα του φτερωτού τέρατος μπροστά από την λαμπερή πανσέληνο, ήταν αρκετό για να απλωθεί ένα νέο κύμα τρόμου στο πλήθος.

Αμέσως μετά, ο πτερόσαυρος ανέπτυξε ταχύτητα κι εξαφανίστηκε στον έναστρο ουρανό, αφήνοντας πολύ πίσω την εχθρική χώρα. Έπειτα από μια εντυπωσιακή πτήση, και μετά από προσωπική τηλεπαθητική επαφή της Ρέυγια, τους επιτράπηκε να προσγειωθούν σ' ένα απομακρυσμένο σημείο της Ανατολίας, έξω από κατοικημένες περιοχές.

Τη στιγμή της προσγείωσης, το προϊστορικό ον έχασε αυτόματα τη ζωή που έπνεε μέσα του και μετατράπηκε ξανά σ' ένα άψυχο ομοίωμα. Η Σύνθια άφησε έναν στεναγμό κι έγυρε μπροστά, αποκαμωμένη. Είχε να νιώσει τέτοια ανακούφιση από τότε που παράτησε την δουλειά της στο Λονδίνο...

Μόλις που είχαν πηδήξει κάτω στο χώμα οι τρεις τους, όταν η έντονη παρουσία της Άλμπα έγινε

αντιληπτή μερικά μέτρα μακριά τους. Δεν ήταν μόνη. Δίπλα της στεκόταν μια άγνωστη μεσήλικη γυναίκα με αρχοντικό παράστημα. Πλησίασαν και υποδέχθηκαν εγκάρδια τη Ρέυγια και τους γήινους. Το πρόσωπό της Άλμπα έλαμψε από ικανοποίηση όταν η Ρέυγια της παρέδωσε το Άνθος της Σοφίας. Η άγνωστη γυναίκα αγκάλιασε σφιχτά την Ρέυγια και ύστερα της μίλησε γεμάτη συγκίνηση:
"Δεν ξέρω αν πρέπει να σε επιπλήξω ή να σε συγχαρώ! Από τότε που ήσουν μικρό κορίτσι, έκανες πάντα αυτό που ήθελες, χωρίς να νοιάζεσαι για τη γνώμη των μεγαλύτερων και σοφότερων! Μ' έκανες να φοβηθώ πολύ, τώρα όμως είμαι υπερήφανη για σένα!"
"Δεν έπρεπε να ανησυχείς, μητέρα! Σου είχα εξηγήσει ότι μπορούσα να τα καταφέρω!"

Η Άλμπα ανέλαβε να ξεδιαλύνει το μυστήριο: "Η μητέρα της Ρέυγια ήταν πολύ αναστατωμένη όλες αυτές τις ώρες. Δεν θα εμπιστευόμασταν ποτέ μια τέτοια αποστολή σε μια τόσο νέα κοπέλα, όσο ισχυρή μάγισσα κι αν ήταν!"
"Αναρωτιόμουν γι' αυτό από την πρώτη στιγμή που την είδα", πετάχτηκε ο Ντέηβιντ. "Μου φάνηκε πολύ νέα και ορισμένες φορές παραήταν θαρραλέα!"
"Όταν επιτέθηκαν οι Υζέριοι χθες τη νύχτα, σκοπεύαμε να στείλουμε κάποιον άλλο να σας προστατεύσει, κάποιον που να είχε την απαιτούμενη πείρα σε τέτοιου είδους αποστολές!"
"Αργούσατε, όμως, να αποφασίσετε!" δικαιολογήθηκε τότε η Ρέυγια.
"Με δυο λόγια, η Ρέυγια ήλθε μαζί σας με δική της πρωτοβουλία, κρυφά απ' όλους, χωρίς να ειδοποιήσει ούτε καν τους γονείς της!" κατέληξε η Άλμπα.
"Τέλος καλό, όλα καλά", είπε τότε η Σύνθια μ' ένα

φιλικό χαμόγελο, παρατηρώντας τις τρεις ψηλές, δυνατές και περήφανες Ανατολίτισσες. *Τελικά, είχε δίκιο ο Φένερ*, συλλογίστηκε. *Πρόκειται για άλλο είδος...*

Κεφάλαιο 12: Μύηση

Αποσπάσματα από το ημερολόγιο της Σύνθια Ντένερ:
«Θα μου μείνουν για πάντα αξέχαστες οι λιγοστές μέρες που έζησα στην Ανατολία, όλες εκείνες οι υπέροχες εμπειρίες που έχουν εντυπωθεί στη μνήμη μου πιο έντονα και από την περιπέτειά μου στην Υζέρια...»
«Δεν αντιμετώπισα το παραμικρό πρόβλημα προσαρμογής στην κοινωνία των Ανατολιτών: Κυκλοφορώ άνετα ανάμεσά τους, νιώθοντας ένα με αυτούς, μια εσωτερική αποδοχή που δεν έχω αισθανθεί ποτέ στο παρελθόν. Εδώ νιώθω σαν φυσιολογικό άτομο, όχι σαν ένα παράξενο, απωθητικό ον – όπως με έκανε κάποτε να νιώσω κάποιος Άλαν και πολλοί άλλοι πριν απ' αυτόν. Οι Ανατολίτες θεωρούν αυτονόητο ότι ο κάθε άνθρωπος αποτελεί μια διαφορετική, ξεχωριστή οντότητα και ότι ο καθένας βρίσκει την ευτυχία με τον δικό του τρόπο...»
«Παντού βασιλεύει η ομορφιά, η ησυχία, η γαλήνη. Οι Ανατολίτες δείχνουν άπειρο σεβασμό στη φύση και στη ζωή, ενώ δεν τρώνε ποτέ κρέας. Οι πόλεις τους είναι διαμορφωμένες μέσα σε γιγάντια πράσινα πάρκα, όπου αναπτύσσονται κάθε είδους δέντρα, φυτά και άνθη. Οι κατοικίες τους -συνήθως διώροφες, ημισφαιρικές ή πυργοειδείς- κτίζονται με τέτοιο τρόπο ώστε να διατηρείται η φυσική αρμονία του τοπίου...»
«Δεν είναι εύκολο να καθορίσει κανείς το τεχνολογικό επίπεδο της Ανατολίας. Είναι αρκετά ανεπτυγμένοι ώστε να πετυχαίνουν χωροστρέβλωση και ταξίδια στον

χρόνο, αλλά η πιο σημαντική επιστήμη εδώ θεωρείται η μεταφυσική. Για τους Ανατολίτες είναι πολύ σημαντική η διατήρηση της ισορροπίας και της ομορφιάς σε κάθε πτυχή της ζωής. Δεν υπάρχουν μεγαλουπόλεις, ούτε διάκριση μεταξύ ανεπτυγμένων και υπανάπτυκτων περιοχών. Οι κραυγαλέες κοινωνικές ανισότητες που παρατηρούνται στη Γη είναι άγνωστες εδώ: Στην Ανατολία δεν υπάρχουν υπερβολικά πλούσιοι, ούτε υπερβολικά φτωχοί, ενώ όλοι ανεξαιρέτως απολαμβάνουν ίσες ευκαιρίες για την προσωπική τους εξέλιξη – πράγμα που, φυσικά, προάγει την κοινωνία και το είδος...»

«Η Άλμπα είναι 1218 ετών, η Ρέυγια μόλις 386! Αρνιόμουν να το πιστέψω, όμως ο μέσος όρος ζωής των Ανατολιτών είναι γύρω στα 2000 χρόνια και το γήρας ουσιαστικά άγνωστο! Πετυχαίνουν αυτή την απίθανη μακροζωία χάρη σε ειδικά ελιξήρια αλλά και ανώτερες ψυχικές τεχνικές που μαθαίνουν από νεαρή ηλικία. Όλοι τους είναι τηλεπαθητικοί και διαθέτουν ανεπτυγμένες ψυχικές δυνάμεις, ενώ εκπαιδεύονται σε όλες τις επιστήμες μέχρι να ενηλικιωθούν, στην ηλικία των 300 ετών περίπου...”

«Ο θεσμός του γάμου είναι ανύπαρκτος εδώ, αλλά και η συμβίωση δεν είναι πολύ διαδεδομένη. Οι περισσότεροι άνθρωποι ζουν μόνοι τους, ο καθένας στο σπίτι του, ανεξάρτητος. Τα ζευγάρια δεν το θεωρούν απαραίτητο να βρίσκονται μαζί κάθε ώρα και στιγμή, οπότε οι σχέσεις δεν φθείρονται από την καθημερινότητα. Τα παιδιά αναγνωρίζονται ως απόγονοι της μητέρας τους και μένουν τον περισσότερο καιρό μαζί της – κι αυτή είναι η μοναδική διάκριση που γίνεται ενάντια στους άνδρες σε αυτή την παραδοσιακά μητριαρχική κοινωνία...»

«Σε σύγκριση με τις γήινες χώρες, η Ανατολία είναι ένας παράδεισος, μια ουτοπία. Ωστόσο δεν πρόκειται για κοινωνία αγγέλων, υπάρχουν κι εδώ ορισμένα προβλήματα. Τα εγκληματικά στοιχεία δεν λείπουν από πουθενά, όμως το σύστημα δεν εμποδίζει τους πολίτες να αναπτύσσουν τις φυσικές τους δυνάμεις -το αντίθετο μάλιστα. Σε κάθε περίπτωση, ο καθένας έχει το φυσικό δικαίωμα αλλά και τη δυνατότητα να υπερασπιστεί τον εαυτό του αν χρειαστεί. Η Ανατολία δεν κατασκευάζει ανίσχυρους, ανυπεράσπιστους και φοβισμένους πολίτες επειδή τους χρειάζεται ισχυρούς και γενναίους. Κατά τ' άλλα, η κοινωνία είναι εντελώς απόλεμη, το οπλοστάσιο ανύπαρκτο. Σε περίπτωση επίθεσης εχθρικών δυνάμεων, "Εμείς είμαστε τα όπλα", λέει χαρακτηριστικά η Ρέυγια...»
«Οι Ανατολίτες εξακολουθούν να λατρεύουν την Μεγάλη Θεά, ως την μοναδική κυρίαρχη θεότητα. Ουσιαστικά, ομως, δεν πρόκειται για θρησκεία: Η Μεγάλη Θεά αντιπροσωπεύει την απαλή, γυναικεία δύναμη, την σοφία της φύσης, την απέραντη αγάπη της μητέρας για όλα της τα παιδιά ανεξαίρετα – αντίθετα από την αγάπη του Θεού/πατέρα που απαιτεί απόλυτη υπακοή...»
«Δεν θα ξεχάσω ποτέ την ημέρα που επισκέφθηκα τον ναό της Μεγάλης Θεάς, το σημαντικότερο και αρχαιότερο μνημείο της χώρας. Ο τεράστιος ναός είναι χτισμένος από ένα λευκό, αστραφτερό μάρμαρο, που οι ανακλάσεις των ηλιαχτίδων το κάνουν να φαίνεται σα να 'ναι φτιαγμένο από φως. Ολόγυρα υψώνονται μια σειρά ψηλές στήλες διακοσμημένες με ψηφιδωτό επιστήλιο· τα διαδοχικά αετώματα κοσμούνται με ανάγλυφες παραστάσεις και μικρά αψιδωτά παράθυρα καλυμμένα με πρίσματα.

Το συναίσθημα που νιώθει κανείς περνώντας στο εσωτερικό του ναού, δεν περιγράφεται εύκολα: Ο χώρος δημιουργεί την αίσθηση του απεριόριστου· το ηλιακό φως παίρνει όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου καθώς περνά από τα πρίσματα των παραθύρων. Οι κολώνες που χωρίζουν τον ναό σε επτά κλίτη μοιάζουν να χάνονται σε άπειρο ύψος. Απ' ό,τι κατάλαβα, το φαινόμενο δημιουργείται με χωροστρέβλωση...
Στο βάθος του ναού, μέσα σε χρυσή αψίδα, δεσπόζει το μεγαλόπρεπο άγαλμα της Μεγάλης Θεάς, περίτεχνα σμιλεμένο πάνω σε κατάλευκο μάρμαρο. Τα μακριά μαλλιά είναι σκαλισμένα πάνω σε λαμπερό χρυσάφι, στολισμένα με πολύτιμους λίθους κι ένα εντυπωσιακό χρυσό στέμμα που ακτινοβολεί ως την πιο απομακρυσμένη γωνιά του ναού. Στη θέση των ματιών υπάρχουν δυο γαλάζιες πέτρες που λαμποκοπούν έντονα, υπνωτιστικά. Η μορφή φαίνεται ντυμένη μ' έναν απέριττο μακρύ χιτώνα από τυρκουάζ και μια φαρδιά ζώνη διακοσμημένη με πολύτιμες πέτρες. Το αριστερό χέρι στηρίζεται πάνω στον βραχίονα του θρόνου, που είναι φτιαγμένος από ιριδίζον μαύρο μάρμαρο και θυμίζει τη νύχτα· το δεξί κρατάει ένα ολόχρυσο σκήπτρο, που καταλήγει σ' έναν εντυπωσιακό διπλό πέλεκυ.
Το χρυσάφι είναι το πιο ευγενικό μέταλλο, αρμόζει μονάχα σε θεούς και όχι σε ανθρώπους. Στην Ανατολία θεωρείται ιεροσυλία η κατασκευή και χρήση χρυσών κοσμημάτων, με μόνη εξαίρεση τα φυλακτά της λάβρεως, μου είχε πει η Άλμπα λίγο πριν ξεκινήσουμε οι δυο μας για το ναό...
Χωρίς δεύτερες σκέψεις, ακολούθησα την αρχιέρεια μέχρι το λευκόχρυσο κιγκλίδωμα που απομονώνει το γιγάντιο άγαλμα από τον υπόλοιπο χώρο. Μετά από ολιγόλεπτη σιωπηλή ενατένιση απέναντι στη Μεγάλη

Θεά, η αρχιέρεια γύρισε προς το μέρος μου και με ρώτησε: “Είσαι βέβαιη;”
“Είμαι!” αποκρίθηκα, πιο βέβαιη παρά ποτέ για οτιδήποτε...»
«Από εκείνη την ημέρα δεν είμαι πια το ίδιο πρόσωπο. Από τότε φορώ συνεχώς το *ζάελ,* το φυλακτό της λάβρεως, που το φορούν όλοι όσοι είναι μυημένοι στη Μεγάλη Θεά. Είναι κατασκευασμένο από ένα ειδικό κράμα χρυσού και προστατεύει αποτελεσματικά από κάθε είδους ψυχικές ή ηλεκτρομαγνητικές επιθέσεις, ενώ ενισχύει τις φυσικές ψυχικές ικανότητες του ατόμου...»
«Απαρνήθηκα τον παλιό μου εαυτό, την παλιά μου ζωή, την παλιά μου θρησκεία, όχι για να γίνω μουσουλμάνα, βουδίστρια, ή ινδουίστρια, αλλά για να ασπαστώ την Μεγάλη Θεά, αυτήν που όλοι οι γήινοι θεολόγοι και φιλόσοφορι υποκρίνονται ότι έχουν ξεχάσει εδώ και έξι χιλιάδες χρόνια...»
«Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω νιώσει καλύτερα· αισθάνομαι σαν όλα να έχουν μπει, επιτέλους, στη θέση τους. Ωστόσο, θεωρώ σκόπιμο να κρύψω αυτή την μεταλλαγή μου από τον Ντέηβιντ. Είμαι σίγουρη πως η απόφασή μου θα τον σοκάριζε βαθιά, οπότε δεν χρειάζεται να ξέρει...»

Η ατμόσφαιρα ήταν ασυνήθιστα βαριά όταν η Άλμπα κάλεσε την Σύνθια και τον Ντέηβιντ να μαζευτούν γύρω από το μεγάλο, ξύλινο τραπέζι στην υπόγεια αίθουσα, όπως τότε που είχαν πρωτοέλθει στην Ανατολία. Το κρυστάλλινο βάζο που στεκόταν στο κέντρο του επίπλου ήταν και πάλι γεμάτο με λευκά, μισάνθιστα τριαντάφυλλα. Χωρίς περιττούς προλόγους, η Άλμπα άρχισε να εξηγεί την αιτία της συγκέντρωσης:

“Πριν από λίγο επικοινώνησα με τον σύνδεσμό μου στο Θιβέτ. Όλα είναι έτοιμα και σας περιμένει”.
“Πότε φεύγουμε;” ρώτησε ο Ντέηβιντ αναστατωμένος.
“Αύριο το πρωί. Η αποστολή σας είναι να τοποθετήσετε το Άνθος της Σοφίας στον αρχαίο βωμό της Μεγάλης Θεάς, που παραμένει ακόμη ανεύρετος στο Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών, του όρους Κουέν Λουν. Θα χρειαστεί να αντιμετωπίσετε απρόβλεπτους κινδύνους, όχι μικρότερους από αυτούς που ήδη γνωρίσατε στην Υζέρια. Πρέπει να είστε προετοιμασμένοι για όλα...”
“Πόσο άσχημα μπορεί να είναι τα πράγματα; Οι Υζέριοι δεν διαθέτουν σπουδαίες ψυχικές δυνάμεις και ο πρίγκηπας Φένερ είναι νεκρός”, είπε ο Ντέηβιντ.
“Μην υποτιμάτε τους Υζέριους”, αποκρίθηκε η Άλμπα μ' ένα αχνό, αινιγματικό χαμόγελο. “Είναι ικανοί για όλα! Τελευταία, μάλιστα, πετυχαίνουν ταξίδια στον χωροχρόνο χάρη σ' ένα ισχυρό ψυχοφάρμακο, το περίφημο Κ-3000, το οποίο προκαλεί αποσάρκωση και στη συνέχεια διακτινισμό του φυσικού σώματος! Επιπλέον, έχουν εγκαταστήσει μια υπόγεια βάση στο όρος Κουέν Λουν και δημιουργούν διαρκώς προβλήματα όχι μόνο στην απεσταλμένη μας αλλά και στους ντόπιους! Πρόσφατα παρατηρήθηκαν εκεί ορισμένες ανεξήγητες εξαφανίσεις βοσκών· προφανώς, ακόμη κι εκεί οι Υζέριοι επιδίδονται στα αγαπημένα τους πειράματα και απαγάγουν ανύποπτους χωρικούς που προορίζονται για πειραματόζωα. Δυστυχώς, οι Υζέριοι κατανοούν όλο και πιο βαθιά τα μυστήρια του χωροχρόνου και των διαστάσεων, και χρησιμοποιούν αυτές τις νέες γνώσεις με τον χειρότερο τρόπο. Σύντομα η αντιμετώπισή τους δεν θα είναι καθόλου εύκολη. Μια νέα αποτυχία ίσως δυσκολέψει υπερβολικά την εκπλήρωση του σκοπού μας στο μέλλον. Καταλαβαίνετε

τι θέλω να πω;”
“Σαφώς: Δεν υπάρχουν περιθώρια αποτυχίας”, συμπέρανε η Σύνθια σκεφτική. “Κι αυτή η απεσταλμένη στο Θιβέτ, τι είδους άνθρωπος είναι;”
“Ονομάζεται Τρίνλεϋ και είναι Θιβετιανή, όμως έχει ζήσει στην Ανατολία το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της. Οι ψυχικές της δυνάμεις δεν είναι τόσο εντυπωσιακές όσο της Ρέυγια, όμως έχει πολύ δυνατή θέληση και είναι άριστη στις πολεμικές τέχνες. Μπορείτε να την εμπιστεύεστε απόλυτα”.
“Σε πόσους γήινους έχει αποκαλυφθεί η ύπαρξη της Ανατολίας;” ρώτησε τότε ο Ντέηβιντ.
“Όχι σε πολλούς· η επιλογή των γήινων συμμάχων μας δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Πρέπει κάποιος να διαθέτει ισχυρό μυαλό, ελεύθερη προσωπικότητα, κι ένα ειδικό DNA που να τον απομακρύνει από τις ερπετικές ποιότητες των Υζέριων. Μέχρι σήμερα, η ύπαρξη της Ανατολίας έχει αποκαλυφθεί σε έντεκα άτομα, σε χρονικό διάστημα τριών χιλιάδων ετών!”
“Δεν μπορώ να πω ότι αισθάνομαι χαρά που επιστρέφω στον κόσμο μου”, δήλωσε ο Ντέηβιντ.
“Κι εγώ λυπάμαι που φεύγετε, όμως έτσι είναι προκαθορισμένο να γίνει: Αύριο κιόλας, μόλις χαράξει η αυγή, θα σας μεταφέρω στο Θιβέτ και δεν θα ξανασυναντηθούμε ποτέ πια...” αποκρίθηκε χαμηλόφωνα η Άλμπα.

Για μια στιγμή μόνο, η Σύνθια νόμισε ότι το θλιμμένο βλέμμα της αρχιέρειας είχε σταθεί πάνω στον Ντέηβιντ. *Μάλλον είναι μονάχα η φαντασία μου*, συλλογίστηκε, νιώθοντας μια παράξενη μελαγχολία να την τυλίγει...

Κεφάλαιο 13: Άφιξη στο Θιβέτ

Το Λάμανταγκ είναι ένα από τα γραφικά χωριά που αφθονούν διάσπαρτα στα βουνά του Θιβέτ. Είναι κτισμένο σε υψόμετρο 4852 μέτρων στη νοτιοδυτική πλευρά του όρους Κουέν Λουν, όχι πολύ μακριά από τα σύνορα του Κασμίρ. Το χωριό μοιάζει σαν ξεχασμένο στο χρόνο και οι λιγοστοί κάτοικοί του ζουν σχεδόν πρωτόγονα. Η φυσική γαλήνη του τοπίου διακόπτεται μονάχα από τους μονότονους ήχους των κουδουνιών που φορούν τα ζώα και τα ποδοβολητά των διερχόμενων κοπαδιών. Τα σπίτια θυμίζουν μικρές παγόδες και προσθέτουν ξεχωριστή γοητεία στο άγριο πανόραμα των ασπρισμένων από το χιόνι κορυφογραμμών. Ο αέρας είναι ασυνήθιστα καθαρός και η μικρή πυκνότητά του δυσχεραίνει την αναπνοή.

Στο Θιβέτ υπάρχει ακόμη το έθιμο της πολυανδρίας για τις γυναίκες. Ντύνονται με βαριά, μακριά ενδύματα, αγαπούν τα φανταχτερά κοσμήματα και πλέκουν τα μαλλιά τους σε 108 κοτσίδες, δηλαδή όσοι είναι οι τόμοι του ιερού τους βιβλίου. Η κύρια ασχολία των γυναικών είναι η φροντίδα του σπιτιού και των συζύγων, οι οποίοι είναι συνήθως αδέλφια μεταξύ τους.

Η Τρίνλεϋ ήταν μια εντελώς διαφορετική περίπτωση: Ζούσε μόνη της σε μια μικρή, πέτρινη καλύβα στην άκρη του χωριού, κάπως απομονωμένη από τα υπόλοιπα σπίτια. Με την πρώτη ματιά η φυσιογνωμία της φαινόταν αινιγματική, παρόλο που η όψη της ήταν φωτεινή κι ευχάριστη. Ήταν μελαμψή σαν

τους άλλους Θιβετιανούς και τα πλούσια, κατάμαυρα μαλλιά της έπεφταν στους ώμους ξέμπλεκα και καλοχτενισμένα. Υποδέχθηκε τους επισκέπτες από την Ανατολία φορώντας ένα μακρύ γαλάζιο φόρεμα με φαρδιά ζώνη, όμοιο μ' εκείνο του αγάλματος της Μεγάλης Θεάς. Στον δεξί της καρπό έλαμπε ένα *ζάελ*.

Μετά τις απαραίτητες συστάσεις και εξηγήσεις, η Άλμπα αποχώρησε από το σκηνικό, πραγματοποιώντας ακόμα μια εντυπωσιακή εξαφάνιση μπροστά στα μάτια όλων, αφήνοντας μια αίσθηση κενού να πλανιέται στην ατμόσφαιρα και στις καρδιές τους.

Η διαρρύθμιση του χώρου θα εντυπωσίαζε και τον πιο προετοιμασμένο επισκέπτη: Τα ξύλινα έπιπλα ήταν πανέμορφα, με περίτεχνα σκαλίσματα και πολύχρωμα μαξιλάρια. Σε μια γωνία στο βάθος αριστερά, στεκόταν μια κομψή κονσόλα αναγεννησιακού τύπου. Σ' ένα μεγάλο εντοιχισμένο ράφι στα δεξιά στοιβάζονταν αμέτρητες εφημερίδες και περιοδικά από διάφορα μέρη του κόσμου.

Ο αντικρινός τοίχος ήταν όλος καλυμένος με μια υπέροχη τοιχογραφία μέσα σε μαρμάρινο πλαίσιο, όπως εκείνες που συνηθίζονταν στην Ανατολία. Παρίστανε την Μεγάλη Θεά, με τον ήλιο πάνω από το κεφάλι της, να δεσπόζει σ' ένα μαγευτικό, εξοχικό τοπίο στεφανωμένο από τον γαλάζιο ουρανό.

Η Σύνθια έμεινε έκθαμβη, αφήνοντας τη ματιά της να περιπλανηθεί ολόγυρα. “Φανταστικό! Οι χωρικοί δεν τα έχουν δει όλα τούτα;” αναρωτήθηκε.

“Και βέβαια όχι, άλλωστε κανείς τους δεν πλησιάζει εδώ. Βλέπετε, δεν έχω καλή φήμη στο χωριό: Δεν ανήκω σε καμιά οικογένεια, δεν διαθέτω σύζυγο ούτε παιδιά, δεν εργάζομαι πουθενά, και συνήθως δεν μένω για πολύ εδώ. Δεν ξέρουν ποιά είμαι και αυτό τους

ξενίζει. Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμία περίπτωση να δει κανείς από τους ντόπιους τι υπάρχει εδώ μέσα!” εξήγησε η Τρίνλεϋ.

Οι τρεις τους βολεύτηκαν γύρω από ένα στρογγυλό, πρασινωπό τραπέζι που έμοιαζε να 'ναι φτιαγμένο από νεφρίτη. Πάνω του υπήρχαν χαραγμένα μερικά παράξενα, ανάγλυφα σχέδια, ζωγραφισμένα με ζωηρά χρώματα.

“Τι είναι αυτά τα σχήματα;” ρώτησε ο Ντέηβιντ.

“Είναι ο χάρτης μιας υπόγειας πόλης που έφτασε στην ακμή της πριν από 6500 χρόνια, δηλαδή λίγο πριν τον Κατακλυσμό. Το μόνο που απομένει από αυτήν τώρα, είναι ελάχιστα ερείπια από το ναό της Μεγάλης Θεάς και ο βωμός που διατηρείται ακόμη ανέπαφος. Πάνω σε αυτό τον βωμό θα τοποθετήσουμε το Άνθος της Σοφίας, δηλαδή ακριβώς εδώ!” είπε η Τρίνλεϋ κι έδειξε ένα συγκεκριμένο σημείο πάνω στον "χάρτη".

Η Σύνθια φανέρωσε το Ιερό Ρόδο που της είχε εμπιστευθεί η Άλμπα και το άφησε συμβολικά πάνω σε εκείνο το σημείο, στο κέντρο του τραπεζιού. Η Θιβετιανή χαμογέλασε πλατιά.

“Πόσο μακριά είναι η αρχαία πόλη;” ζήτησε να μάθει ο Ντέηβιντ.

“Δεν απέχει πολύ από το χωριό. Βρίσκεται στο Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών, που η είσοδός του είναι καλά κρυμμένη και κανείς δεν γνωρίζει την ύπαρξή της. Άλλωστε, οι ντόπιοι θεωρούν την περιοχή καταραμένη και κανένας δεν πηγαίνει ποτέ προς τα εκεί. Η πλαγιά τυχαίνει να είναι εξαιρετικά απόκρημνη και γνωστή με την τοπωνυμία "Βασίλειο της Μεγάλης Νύχτας".

“Βασίλειο της Μεγάλης Νύχτας;” απόρησε η Σύνθια.

“Η ονομασία είναι πανάρχαιη και αφορά την πικρή ανάμνηση του προκατακλυσμιαίου πολιτισμού, μια

ευδαιμονία που θεωρήθηκε χαμένη για πάντα...”
“Πάντως, αυτά τα σχέδια δεν θυμίζουν χάρτη”, παρατήρησε ο Ντέηβιντ.
“Φυσικά όχι, πρόκειται για κάτι περισσότερο από έναν κοινό χάρτη: Είναι ένας κωδικοποιημένος πίνακας, όπου περιγράφεται κάθε γωνιά της αρχαίας πόλης, δίνονται πληροφορίες σχετικά με την μεγάλη καταστροφή που έπληξε τη Γη πριν την έναρξη των ιστορικών χρόνων, ορίζεται η ακριβής θέση του βωμού και αποκαλύπτεται το νόημα του Άνθους της Σοφίας. Τα μηνύματα αποδόθηκαν επίτηδες με αυτό τον τρόπο, ώστε να μην αποκαλυφθούν ποτέ σε λάθος πρόσωπα”.

Άθλια ερείπια ενός αρχαίου πολιτισμού, ξεχασμένα σε μια υπόγεια κοιλότητα στα έγκατα της γης... Η Σύνθια προσπάθησε να οραματιστεί την εκείνο το ζοφερό μέρος μα δεν τα κατάφερνε. Σύμφωνα με τη διαισθητική της εμπειρία, αυτό σήμαινε πως η έκβαση της αποστολής τους ήταν μάλλον αμφίβολη. *Ίσως η Τρίνλεϋ αποφεύγει να μας αναφέρει τους πραγματικούς κινδύνους της επιχείρησης*, υποψιάστηκε, στενάζοντας ελαφρά.
“Πότε θα πάμε στο σπήλαιο; Όσο γρηγορότερα, τόσο το καλύτερο!” πρότεινε αμέσως, περιμένοντας να βολιδοσκοπήσει αντιδράσεις.
Το πρόσωπο της Θιβετιανής σκοτείνιασε.
Είχα δίκιο, διαπίστωσε η Σύνθια σκεφτική.
“Καλύτερα να μην έχετε ψευδαισθήσεις σχετικά με την εκρηκτική κατάσταση που επικρατεί εδώ”, αποκρίθηκε απρόθυμα η Τρίνλεϋ. “Θα επισκεφθούμε το Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών σήμερα το απόγευμα, μα χρειάζεται μεγάλη προσοχή στο κάθε μας βήμα. Οι Υζέριοι έχουν εγκαταστήσει μια μυστική βάση εδώ κοντά, αν και στάθηκε αδύνατον να μάθω πού ακριβώς βρίσκεται. Ως

τώρα περιορίζονταν να με παρακολουθούν και να απαγάγουν χωρικούς για τα πειράματά τους. Φαίνεται πώς περιμένουν την άφιξή σας για να προχωρήσουν σε δράση. Οι πρόσφατες επιτυχίες σας τους έχουν στοιχίσει πάρα πολύ..."

"Και κάτι άλλο: Η Άλμπα μας εξήγησε ότι οι Υζέριοι μπορούν να ταξιδεύουν στον χωροχρόνο χάρη στη χρήση ισχυρών ψυχοφαρμάκων. Μα είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;" ρώτησε τότε η Σύνθια.

Όσο γινόταν πιο περιεκτικά, η Θιβετιανή βάλθηκε να δώσει μια σαφή απάντηση: "Μετά από πολύχρονες έρευνες, οι Υζέριοι επιστήμονες κατάφεραν να δημιουργήσουν στα εργαστήρια ένα πολύ ισχυρό ναρκωτικό, χρησιμοποιώντας σαν βάση ένα σπανιότατο είδος μανιταριού που η κατανάλωσή του σε φυσική κατάσταση προκαλεί οράματα, αστρικές εμπειρίες ή προσωρινή απελευθέρωση του πνεύματος από το σώμα -ανάλογα με την ψυχοσύνθεση του ατόμου. Το μανιτάρι ήταν ανέκαθεν γνωστό στους αποκρυφιστικούς κύκλους της Υζέρια με το όνομα κασχάπτου, που στη αρχαία σουμεριακή γλώσσα σήμαινε μάγισσα. Μόλις τα μανιτάρια ωριμάσουν, τα εμβολιάζουν μ' ένα πανίσχυρο συνθετικό ναρκωτικό. Έτσι προκύπτει ένα πολύ δραστικό ψυχοφάρμακο, το Κ-3000, που δίνεται σε μορφή σκόνης και προκαλεί αποσάρκωση, δηλαδή τον αυθόρμητο αποχωρισμό του αιθερικού από το φυσικό σώμα. Σε αυτή τη φάση, μπορεί κανείς να ταξιδέψει στον χωροχρόνο και να βρεθεί οπουδήποτε θελήσει! Μπορεί ακόμη ν' αποκτήσει αξιόλογες γνώσεις σχετικά με τη φύση του σύμπαντος!"

"Απ' όσο ξέρω, όμως, το φαινόμενο αυτό δεν διαρκεί πολύ: Στις γνωστές περιπτώσεις αποσάρκωσης που παρατηρούνται καμιά φορά μετά από κάποιο σοβαρό

ατύχημα, το αιθερικό σώμα επιστρέφει στο φυσικό ύστερα από ένα σύντομο χρονικό διάστημα περιπλάνησης”, παρατήρησε η Σύνθια.
“Το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει με τη χρήση αυτής της σκόνης”, συνέχισε η Τρίνλεϋ. “Το φυσικό σώμα εξαϋλώνεται γοργά και υλοποιείται αυτόματα γύρω από το αιθερικό -κατά βούληση του ταξιδιώτη, φυσικά!”
“Είναι τόσο απλό αυτό; Δεν υπάρχουν παρενέργειες;” ρώτησε ο Ντέηβιντ.
“Δεν είναι καθόλου απλό και οι παρενέργειες μπορεί να είναι πολύ σοβαρές, ιδίως αν το άτομο δεν διαθέτει εκ φύσεως ισχυρό μυαλό και ακλόνητη θέληση. Ένας συνηθισμένος άνθρωπος μπορεί να τρελαθεί εντελώς αν δοκιμάσει έστω μια φορά αυτό τον τύπο ψυχοφαρμάκου. Όσοι ταξιδεύουν έτσι, υφίστανται πρώτα ορισμένα αυστηρά ψυχοδιανοητικά τεστ. Πάντως, σε κανέναν δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσει το Κ-3000 πάνω από έξι φορές”, αποκρίθηκε η Τρίνλεϋ και μετά απέστρεψε το βλέμμα, σα να μην ήθελε να συνεχιστεί άλλο αυτή η συζήτηση.

Μια αμήχανη σιωπή απλώθηκε στο χώρο για λίγα λεπτά, σα να μην έβρισκε κανείς τους κάτι ενδιαφέρον να πει. Τελικά, ο Ντέηβιντ δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί άλλο στην περιέργειά του: “Αν δεν κάνω λάθος, είσαι Θιβετιανή”, είπε διστακτικά στην Τρίνλεϋ.
“Οι γονείς μου και οι δυο μεγαλύτερες αδελφές μου ζουν σ' ένα άλλο χωριό του Θιβέτ, πολύ μακριά από εδώ. Δεδομένου ότι η οικογένειά μου δεν ήταν ποτέ εύπορη, η γέννηση μιας τρίτης κόρης σήμαινε καταστροφή γι' αυτούς. Έτσι, αποφάσισαν να με ξεφορτωθούν με τον συνηθισμένο τρόπο που ξεφορτώνονταν τότε τα ανεπιθύμητα θηλυκά βρέφη: τον στραγγαλισμό. Στη σύγχρονη εποχή αυτές οι

δολοφονίες απαγορεύονται τυπικά από το νόμο, μα τούτο δεν εμποδίζει ορισμένους, στα χωριά ιδίως, να εφαρμόζουν ακόμη και σήμερα αυτή την τακτική. Άλλωστε, οι αρχές κατά κανόνα αδιαφορούν”, απάντησε χαμηλόφωνα η Τρίνλεϋ. “Ενώ, λοιπόν, η τύχη μου είχε προκαθοριστεί μόλις λίγες στιγμές μετά τη γέννησή μου, με πήραν κρυφά οι Ανατολίτες και με μετέφεραν στη χώρα τους, εφόσον θεώρησαν ότι το DNA μου ήταν κατάλληλο για μια άλλη ζωή σε μια άλλη διάσταση. Έτσι, μεγάλωσα στην Ανατολία και προετοιμάστηκα για το ρόλο του θεματοφύλακα στο Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών”.

“Είναι λυπητερή αλλά ενδιαφέρουσα ιστορία”, δήλωσε η Σύνθια σκεπτική.

Ύστερα η ατμόσφαιρα πάγωσε ξανά για μερικές στιγμές, ώσπου η βαθιά φωνή της Τρίνλεϋ έσπασε οριστικά τη σιωπή: “Νομίζω πως ήλθε η ώρα!”

“Ήλθε η ώρα; Για ποιό πράγμα;” απόρησε ο Ντέηβιντ.

“Πρέπει να ασφαλίσουμε το Ιερό Ρόδο”, απάντησε αινιγματικά η Θιβετιανή και σηκώθηκε όρθια. “Ελάτε μαζί μου, στο υπόγειο!”

Όπως σύντομα αποκαλύφθηκε, η είσοδος του υπογείου ήταν μια καταπακτή κρυμμένη κάτω από την κονσόλα αναγεννησιακού τύπου. Μετακινώντας το έπιπλο προς τα δεξιά και πιέζοντας ένα συγκεκριμένο σημείο ψηλά στον τοίχο, μια από τις μεγάλες πέτρινες πλάκες του πατώματος άνοιξε αυτόματα. Από κάτω φανερώθηκε μια σειρά από λίθινα σκαλιά, πρόχειρα κατασκευασμένα, χωρίς καν σωστή συμμετρία.

Μόλις η Τρίνλεϋ έκλεισε την καταπακτή πίσω τους, βρέθηκαν σ' έναν μουντό, χαμηλοτάβανο χώρο, με λιγοστό φως που μόλις κατόρθωνε να διαπεράσει το θαμπό τζάμι του φεγγίτη, ο οποίος κάλυπτε όλο το

επάνω μέρος του ανατολικού τοίχου. Κάτω από τον φεγγίτη υπήρχε μια σειρά από ράφια με πολλά βαζάκια τοποθετημένα επάνω, γεμάτα δείγματα ξεραμένων φυτών και σκόνες διαφόρων χρωμάτων. Υπήρχαν επίσης πολυάριθμα φυαλίδια σε διάφορα σχήματα, μερικά άδεια, άλλα γεμάτα με παράξενα, λαμπερά υγρά. Στο κέντρο του πλακόστρωτου δαπέδου ήταν στημένη μια μικρή εστία φωτιάς με κάρβουνα και μια στρογγυλή, μαυρισμένη σχάρα από πάνω. Η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική. Η Θιβετιανή έσπευσε ν' ανοίξει το τζάμι κι ένα κύμα δροσερού αέρα πλημμύρισε το υπόγειο.
"Μοιάζει με άνδρο μάγισσας", μουρμούρισε ο Ντέηβιντ, αναρριγώντας με δυσφορία.
"Είναι!" αποκρίθηκε η Τρίνλεϋ, ανάβοντας φωτιά.

Ύστερα, με γρήγορες κινήσεις μάζεψε ορισμένα υλικά από μερικά βαζάκια, με μια μακριά κουτάλα πήρε λίγο νερό από ένα σκεπασμένο δοχείο και τα έριξε όλα μέσα σε μια μικρή ασημόχρωμη χύτρα. Ανακατεύοντας απαλά με την μακριά κουτάλα πάνω από τις φλόγες, το περιεχόμενο της χύτρας γρήγορα μετατράπηκε σ' ένα γαλάζιο μίγμα που άχνιζε. Όταν το μίγμα άρχισε να βράζει, ο χώρος γέμισε με πυκνούς, λευκόγκριζους ατμούς που μύριζαν έντονα αλλά ευχάριστα, σαν κήπος με λουλούδια ή κάτι τέτοιο. Μετά από λίγη ώρα, οι ατμοί άρχισαν να συγκεντρώνονται σ' ένα σημείο ακριβώς πάνω από τη χύτρα, ώσπου το περιεχόμενο της χύτρας εξατμίστηκε εντελώς, αφήνοντας μονάχα λίγα υπολείμματα στον πάτο. Η Τρίνλεϋ πήρε το Άνθος της Σοφίας και το άφησε να αιωρείται μέσα στον παράξενο νεφελώδη όγκο που τώρα διαλυόταν αργά στον αέρα. Όταν εξαφανίστηκε τελείως, το Ιερό Ρόδο δεν βρισκόταν πια εκεί. Η Θιβετιανή έβγαλε το ασημόχρωμο δοχείο από τη φωτιά που ήδη έσβηνε, και το παράτησε

πάνω σ' ένα φαρδύ ράφι, πλάι σε δυο άλλες χρησιμοποιημένες χύτρες. Στο μεταξύ, η Σύνθια και ο Ντέηβιντ παρακολουθούσαν εμβρόντητοι, χωρίς να πιστεύουν στα μάτια τους αυτό που είχε μόλις συμβεί.
“Αυτή η μαγική συνταγή μετέφερε το Άνθος της Σοφίας στο επόμενο επίπεδο αιθέρα. Αυτό σημαίνει πως το Ιερό Ρόδο είναι πρακτικά ανύπαρκτο εδώ, στην υλική πραγατικότητα της Γης, οπότε δεν μπορεί κανείς πια να το βρει, ούτε να το πάρει!” εξήγησε η Τρίνλεϋ, ενώ έκλεινε τον φεγγίτη.

Καθώς πλησίαζαν τα σκαλιά για ν' ανέβουν στο ισόγειο, η Σύνθια και ο Ντέηβιντ κοιτάχτηκαν σιωπηλά. Και οι δυο ένιωθαν ότι οι εκπλήξεις δεν θα είχαν τελειωμό εδώ, στο Θιβέτ...

Κεφάλαιο 14: Μοιραία συνάντηση

Ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα δέους και γαλήνης πλημμύριζε την Σύνθια καθώς παρατηρούσε την αρμονική αλληλουχία από πανήψηλα, απόκρημνα βουνά που στεφανώνουν ολόγυρα τον ορίζοντα του Λάμανταγκ. Είχε περάσει πια το μεσημέρι και οι ηλιαχτίδες που περνούσαν μέσα από τα αραιά λευκά σύννεφα έδιναν μαγευτικές ανταύγειες πάνω από τις χιονισμένες κορυφογραμμές, δημιουργώντας μια απόκοσμη ατμόσφαιρα.

Καθώς περπατούσαν οι τρεις τους κατά μήκος του πέτρινου δρόμου η Τρίνλεϋ συνέχισε να μιλά, ισορροπώντας ταυτόχρονα μια μεγάλη καράφα στο κεφάλι: "Εδώ και βδομάδες, οι χωρικοί είναι πολύ ανήσυχοι. Μερικοί βοσκοί υποστηρίζουν πως είδαν ένα διαβολικό ζώο να τριγυρίζει στα χωράφια. Το περιγράφουν σαν ένα άγριο τέρας που περπατά όρθιο και δεν μοιάζει με άλλα ζώα. Πιστεύουν πως είναι η ενσάρκωση του Κακού, που εισέβαλε στον τόπο για να μολύνει τις ψυχές τους. Οι πρόσφατες εξαφανίσεις χωρικών ενισχύουν αυτές τις αντιλήψεις με το παραπάνω... Ωστόσο, εκείνο που με προβληματίζει περισσότερο είναι το ότι οι κάτοικοι του Λάμανταγκ θεωρούν εμένα ως υπαίτια για όλα αυτά! Υποψιάζονται ότι εγώ έχω καλέσει το πνεύμα του Κακού στο χωριό, για να πετύχω ποιός ξέρει τι σατανικούς σκοπούς! Δυστυχώς, η θέση μου εδώ γίνεται όλο και πιο δύσκολη μέρα με τη μέρα... Προς το παρόν κανείς τους δεν με έχει ενοχλήσει,

κανείς δεν μου έχει πει το παραμικρό, όμως τα βλέμματά τους λένε πολλά... Είναι όλοι τρομοκρατημένοι και όπου κυριαρχεί ο τρόμος γρήγορα ξεσπά η βία. Γι' αυτό πρέπει να τελειώνουμε το συντομότερο δυνατό, πριν η κατάσταση φθάσει στο απροχώρητο...”

Πράγματι, ήταν ολοφάνερο: Καθώς οι τρεις τους διέσχιζαν τον πέτρινο δρόμο, ο ένας μετά τον άλλον οι χωριανοί έσπευδαν να κρυφτούν στα σπίτια τους, ώσπου ο τόπος ερήμωσε. Κανείς τους δεν φαινόταν πια, όμως η Σύνθια ήταν σίγουρη πως εκείνοι τους παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα, πίσω από τα μισόκλειστα παράθυρά τους.

Ωστόσο, με αρκετή έκπληξη διαπίστωσαν πως υπήρχε και κάποιος που δεν συμμεριζόταν τις δεισιδαιμονίες του χωριού: Ήταν μια νέα γυναίκα, που θαρραλέα παρέμενε καθισμένη στην αυλή της, καθώς οι τρεις ξένοι περνούσαν έξω από το σπίτι της. Φορούσε παραδοσιακή ενδυμασία, μα φαινόταν διαφορετική από τους συγχωριανούς της: Ασυνήθιστα όμορφη, με έντονα χαρακτηριστικά και με μια γλυκερή αλλά αινιγματική έκφραση στο πρόσωπο. Συνέχισε να τους παρατηρεί πεισματικά, για την ακρίβεια δεν εννοούσε να πάρει τα μάτια της από πάνω τους. Ο Ντέηβιντ γύρισε και της έριξε μια φευγαλέα ματιά. Η Σύνθια ρίγησε. *Θα προτιμούσα να είχε κρυφθεί κι εκείνη φοβισμένη στο σπίτι της*, συλλογίστηκε κι έσφιξε το πανοφώρι της.

Λίγο πιο πέρα, στην άκρη του χωριού, υπήρχε μια σκεπασμένη στέρνα με νερό. Μόλις έφθασαν, η Τρίνλεϋ γέμισε την καράφα και πήραν τον δρόμο του γυρισμού.
“Φυσικά, η πραγματική εξήγηση για την εμφάνιση του τέρατος είναι εντελώς διαφορετική: Έχει να κάνει με τις νέες προόδους των Υζέριων στην γενετική. Με τον κατάλληλο συνδυασμό χρωματοσωμάτων, κατασκευά-

ζουν έναν ορό από ζωντανά μεταλλαγμένα κύτταρα. Όποιος δεχθεί αυτόν τον ορό στο αίμα του, αποκτά την ικανότητα να μεταλλάσσει ορισμένα μέλη και όργανα του σώματός του, δίνοντάς τους την ζωώδη μορφή που τον εξυπηρετεί καλύτερα, ανάλογα με τις περιστάσεις. Οι Υζέριοι αποφάσισαν να δοκιμάσουν τη νέα τους ανακάλυψη εδώ, ώστε να μπορούν να εξαπολύσουν εναντίον μας αυτή τη νέα τάξη μεταλλαγμένων υπηκόων. Το πιο τραγικό είναι ότι επιλέγουν τα ανθρώπινα πειραματόζωά τους ανάμεσα στους κατοίκους των γύρω περιοχών. Έτσι εξηγούνται οι εξαφανίσεις των τελευταίων εβδομάδων, καθώς και η πρόσφατη εμφάνιση του τέρατος στα χωράφια. Δυστυχώς, σύντομα θα εμφανιστούν κι άλλα τέρατα...”

Η Τρίνλεϋ συνέχισε να μιλά, όμως ο Ντέηβιντ δεν την άκουγε πια. Περιορίστηκε μόνο να ανταποδώσει το χαμόγελο σ' εκείνη την αινιγματική γυναίκα που εξακολουθούσε να τους παρακολουθεί επίμονα, καθώς περνούσαν πάλι έξω από το σπίτι της. Στο μεταξύ, τα σύννεφα πύκνωναν ολοένα στον ουρανό.

Οι υπόλοιποι χωριανοί δεν τολμούσαν να ξεμυτίσουν από τις πόρτες τους και ο δρόμος ήταν ακόμη έρημος. *Φαίνονται διατεθημένοι να μείνουν κλειδωμένοι στα σπίτια τους, όση ώρα κι αν χρειαστεί μέχρι να περάσουμε*, σκέφθηκε η Σύνθια, κοιτώντας ολόγυρα ανήσυχη. Μόνον όταν έφθασαν κοντά στην καλύβα, ένιωσε να χαλαρώνει κάπως.

Περνώντας το κατώφλι του σπιτιού, ένας απότομος, μακρόσυρτος ήχος σαν θρόισμα, που προερχόταν απέξω, τράβηξε την προσοχή όλων κι έκανε τα μάτια της Τρίνλεϋ να στενέψουν.

“Τι είναι αυτός ο θόρυβος;” ρώτησε η Σύνθια αναστατωμένη.

“Τους έχω βαρεθεί πια!” έκανε η Τρίνλεϋ κι έσπευσε αμέσως έξω, στην μικρή αυλή.
Οι άλλοι δύο την ακολούθησαν. Κοίταξαν προσεκτικά ολόγυρα, μα η περιοχή γύρω από την καλύβα φαινόταν απελπιστικά έρημη.
“Πιθανότατα ήταν κάποιος κατάσκοπος των Υζέριων. Γίνονται όλο και πιο επίμονοι”, μουρμούρισε η Θιβετιανή με σοβαρό ύφος, ενώ εξακολουθούσε να χτενίζει το μέρος με τα λοξά της μάτια. “Ανώφελο, τώρα θά έχει ήδη απομακρυνθεί”, δήλωσε με δυσαρέσκεια και προχώρησε αργά προς την είσοδο του σπιτιού.
“Πώς θα μπορέσουμε να πλησιάσουμε το Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών; Οι Υζέριοι θα βρίσκονται διαρκώς στα ίχνη μας”, έκανε η Σύνθια.
“Θα χρειαστεί, λοιπόν, να είμαστε πολύ προσεκτικοί κι έτοιμοι για τα πάντα!” αποκρίθηκε η Τρίνλεϋ.

Τότε, οι δυο γυναίκες συνειδητοποίησαν ότι ο Ντέηβιντ δεν τις άκουγε· δεν ήταν καν κοντά τους.
“Λέω να πάω μια βόλτα, εδώ κοντά... να ρίξω και μια καλύτερη ματιά τριγύρω”, τους είπε βιαστικά και τράβηξε για την εξώπορτα, χωρίς να περιμένει απάντηση.
“Μην απομακρυνθείς και μην αργήσεις!” του φώναξε η Τρίνλεϋ.

Όταν βεβαιώθηκε ότι κανένας άλλος δεν την έβλεπε, μια λεπτή σιλουέτα ξεπρόβαλε πίσω από τον ψηλό, αγκαθωτό θάμνο που έγλυφε τον ξύλινο φράκτη της αυλής. Ο Ντέηβιντ δεν ένιωσε καμία έκπληξη όταν διαπίστωσε πως ήταν η ίδια αινιγματική γυναίκα που τόσο ψύχραιμα είχε αντιμετωπίσει την κάθοδο των ξένων στο χωριό. Χωρίς δισταγμό, έγνεψε στον Ντέηβιντ να πλησιάσει.
“Εσύ; Τι ζητάς εδώ;” τη ρώτησε μόνο.

Η φωνή της άγνωστης Θιβετιανής ακούστηκε ψιλή, μελωδική, υπνωτιστική: "Ομολογώ ότι μου είναι πολύ δύσκολο, μα θα προσπαθήσω να σου εξηγήσω όσο καλύτερα μπορώ: Άνδρες σαν εσένα δεν εμφανίζονται συχνά στο Λάμανταγκ. Από την ώρα που σε είδα στον κεντρικό δρόμο, η μορφή σου δεν φεύγει από το μυαλό μου. Θέλεις να περπατήσουμε μαζί; Έτσι θα μιλήσουμε πιο ελεύθερα!"

"Μιλάς τη γλώσσα μου... Πολύ καλά, μάλιστα!" απόρησε ο Ντέηβιντ.

"Ταξιδεύω πολύ. Πάμε, θα σου εξηγήσω..."

Αυτόματα ο Ντέηβιντ έκανε ένα βήμα πίσω, σαστισμένος. Το τελευταίο πράγμα που θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί, ήταν να του γίνει μια παρόμοια πρόταση τόσο απροκάλυπτα από μια Ασιάτισσα χωριατοπούλα! Σύντομα η αμηχανία του έγινε επιφυλακτικότητα.

"Λυπάμαι, μα..." ψέλισε αδύναμα. Σκόπευε να αρνηθεί, όμως τα μεγάλα, φωτεινά μάτια της άγνωστης τον διαπερνούσαν με ασυνήθιστη επιμονή και προσμονή. Απλά του ήταν αδύνατο να αντισταθεί... Προτού καν το καταλάβει, βρέθηκε να περπατά πλάι της.

"Όπως έλεγα, λοιπόν, σπάνια έρχονται εδώ άνδρες σαν εσένα", συνέχισε εκείνη, με την ίδια μελωδική, ακαταμάχητη φωνή. "Είσαι πολύ όμορφος, με ευγενική όψη, και σίγουρα ξέρεις πώς να φέρεσαι σε μια γυναίκα... Οι άνδρες του χωριού είναι χοντροκομμένοι, με άγριους τρόπους, και νοιάζονται μονάχα για τα κοπάδια τους. Θα με έκανες πολύ ευτυχισμένη αν περνούσαμε μαζί έστω λίγη ώρα..."

"Δεν περίμενα ότι οι γυναίκες του Θιβέτ μπορούν να γίνουν τόσο τολμηρές!" κάγχασε ο Ντέηβιντ, καθώς η ιδέα άρχισε να του αρέσει.

“Νόμιζα ότι θα το καταλάβαινες...” μουρμούρισε τότε η Θιβετιανή και τα μάτια της βάρυναν. “Εγώ δεν είμαι σαν τις άλλες γυναίκες του χωριού. Είμαι... πώς το λέτε εσείς... είμαι μια μαιτρέσσα, ο έρωτας είναι το λειτούργημα που εξασκώ... Φυσικά, με σένα τα πράγματα θα είναι εντελώς διαφορετικά...”

Μέσα στην παραζάλη του, ο Ντέηβιντ διατηρούσε ακόμη κάποια ίχνη λογικής. Τα λόγια της Τρίνλεϋ σχετικά με τα γενετικά πειράματα των Υζέριων και ανθρώπους-τέρατα αντήχησαν για μερικές στιγμές στο μυαλό του. Σχεδόν αμέσως, όμως, βιάστηκε να διώξει αυτή την ζοφερή υποψία από τη σκέψη του. *Όχι, αυτό το γλυκό πρόσωπο δεν μπορεί να κρύβει κανέναν κίνδυνο*, συλλογίστηκε μ' ένα αχνό χαμόγελο.

“Φτάσαμε, έλα”.

Την ακολούθησε μέσα στην φροντισμένη αυλή και ύστερα στο όμορφα διακοσμημένο σπίτι της. Αφού του πρόσφερε την παραδοσιακή φιλοξενία του τόπου, γρήγορα δημιουργήθηκε περισσότερη οικειότητα ανάμεσά τους.

“Οι συγχωριανοί σου μας αντιπαθούν και μας αποφεύγουν επειδή είμαστε φιλοξενούμενοι της Τρίνλεϋ. Εσύ πώς και δεν φοβάσαι;” ρώτησε σε μια στιγμή ο Ντέηβιντ.

“Για να πω την αλήθεια, ούτε εγώ συμπαθώ την Τρίνλεϋ... Όμως, εγώ δεν είμαι τόσο θρησκόληπτη όσο οι χωριάτες! Εμείς οι μαιτρέσσες είμαστε πιο καλλιεργημένες από τον μέσο όρο των Θιβετιανών γυναικών. Το επάγγελμά μας θεωρείται τιμητικό, κατά κάποιο τρόπο...”

“Ακόμη δεν ξέρω το όνομά σου”, την διέκοψε ξαφνικά.

“Με λένε Τζίνπα”, αποκρίθηκε εκείνη μ' ένα ήρεμο χαμόγελο.

“Ωραίο όνομα. Κι εγώ είμαι ο Ντέηβιντ Μόρισον”
“Θαυμάσια!” στέναξε εκείνη κι έφερε τα χείλη της κοντά στα δικά του. Ήταν ένα φιλί διστακτικό και συγκρατημένο, όμως ο Ντέηβιντ ένιωθε ήδη το αίμα να χτυπά δυνατά στις φλέβες του.
“Μια στιγμή, αγαπητέ μου, δεν θα ήθελα να μας ενοχλήσει κανείς!” τον έκοψε ξαφνικά και απομακρύνθηκε από κοντά του.

Με τρεις γοργές δρασκελιές, η Τζίνπα έφτασε στην ξύλινη πόρτα και την αμπάρωσε με κοφτές, βιαστικές κινήσεις. Ένα απότομο τρίξιμο ξύπνησε τον Ντέηβιντ από το λήθαργό του, αλλά μόνο για ένα δευτερόλεπτο. Ύστερα εκείνη ήλθε και μισοξάπλωσε δίπλα του, αφού πρώτα φρόντισε ν' απαλλαγεί από το βαρύ πανοφώρι που τύλιγε το σώμα της. Οι αρμονικές αναλογίες της διαγράφονταν διακριτικά κάτω από το χαλαρό, λεπτό ένδυμα. Τα μάτια, τα χείλη, το κορμί της ήταν όλα μια υπόσχεση.

Ξεχνώντας κάθε δισταγμό, ο Ντέηβιντ πλησίασε ακόμα πιο κοντά της πάνω στο χαμηλό κρεβάτι. Εκείνη τύλιξε απαλά τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του και ο Ντέηβιντ σταμάτησε να σκέφτεται. Είχε πολύ καιρό να νιώσει τόσο ήρεμος, ξεκούραστος, ελεύθερος από κάθε έγνοια. Η ελκυστική γυναίκα επιδρούσε πάνω του σαν ένα γλυκό ναρκωτικό...

Σύντομα ο ξέφρενος ερωτικός τους πόθος έφτανε στο αποκορύφωμα και τα νύχτα της όμορφης Θιβετιανής καρφώθηκαν βαθιά στην πλάτη του Ντέηβιντ. Ήταν όμορφα νύχια, μακριά και περιποιημένα· ήδη αυξάνονταν σε μέγεθος, σκληρότητα και καμπυλότητα, μα ο άνδρας φώναζε περισσότερο από ηδονή παρά από πόνο, καθώς δεν ήταν σε θέση να αντιληφθεί έγκαιρα την τρομακτική μεταμόρφωση που εξελισσόταν αργά

αλλά σταθερά πάνω στο αντικείμενο του έρωτά του.

Μετά την τελευταία παραφορά, οκτώ μεγάλες γρατζουνιές φάνηκαν πίσω στην πλάτη του Ντέηβιντ, και την επόμενη στιγμή οκτώ αιμάτινα ρυάκια κύλησαν ζεστά πάνω στα σεντόνια. Ο άνδρας άφησε μια κραυγή πόνου και το παθιασμένο βλέμμα της Τζίνπα έλαμψε με μια έντονη έκφραση θριάμβου. Οι κόρες των ματιών της μίκρυναν απότομα και μια απαίσια, αφύσικη σύσπαση αλλοίωσε την ομορφιά του προσώπου της.

Τρομοκρατημένος όσο ποτέ, ο Ντέηβιντ θα είχε πεταχτεί μονομιάς από το κρεβάτι αν ένα στιβαρό, λευκοφορεμένο χέρι δεν τον εμπόδιζε. Ταυτόχρονα ένα υπνωτικό βόλι αποκοίμησε την Τζίνπα, αναστέλλοντας την μεταμόρφωσή της. Αμέσως μετά, μια βαριά ανδρική φωνή αντήχησε μέσα στο δωμάτιο: “Εντάξει φίλε, αρκετά διασκέδασες, τώρα όμως έχουμε δουλειά να κάνουμε!”

Μ' ένα ευκίνητο πήδημα ο Ντέηβιντ βρέθηκε στην άλλη άκρη της κάμαρας, μπροστά στην πόρτα. Απέναντί του αντίκρισε δυο άνδρες ψηλούς και σωματώδεις να τον παρατηρούν με προσποιητή υπομονή. Φορούσαν λευκές στολές οι οποίες φοσφώριζαν αλλόκοτα στο φως που έμπαινε από το τζάμι των δυο μικρών παραθύρων. Ανάμεσά τους υπήρχε ένας ακόμη: φορούσε μια γαλάζια στολή γιατρού, ήταν μάλλον κοντός και λεπτός, με γωνιώδες αλλά ανέκφραστο πρόσωπο, κι ετοίμαζε μια ένεση με πολλή σχολαστικότητα.

Ο ένας από τους δυο ασπροφορεμένους άνδρες, ένας υπόξανθος ψυχρός τύπος, έπαιζε στα δάχτυλά του το αναισθητικό όπλο που είχε ναρκώσει την γυναίκα. Αντιμετώπισε το έκπληκτο βλέμμα του Ντέηβιντ μ' ένα παγερό χαμόγελο.

“Είχαμε εξηγήσει σ' αυτή την ηλίθια, ότι δεν θα έπρεπε

να αφήσει τον εαυτό της να παρασυρθεί· αλλιώς θα αναγκαζόμασταν να χρησιμοποιήσουμε αυτό!” εννοούσε το όπλο.
“Προφανώς, όμως, ο κύριος είναι έξοχος εραστής!” ειρωνεύτηκε ο άλλος, που ήταν εντελώς φαλακρός και θύμιζε κατάδικο.
“Αντί να φλυαρείτε άσκοπα, δεν ετοιμάζετε τον φίλο μας; Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο και είναι επικίνδυνο να μείνουμε εδώ περισσότερο!” είπε ανυπόμονα ο γιατρός, κρατώντας τη σήριγγα όρθια στο χέρι του.

Βλέποντας τους δυο λευκοντυμένους άνδρες να προχωρούν απειλητικά προς το μέρος του, ο Ντέηβιντ πάσχισε ν' ανοίξει την πόρτα, βάζοντας όλη του τη δύναμη. Όμως οι μπάρες ήταν γερά σφηνωμένες και δεν υποχωρούσαν καθόλου εύκολα στις νευρικές κινήσεις του. Ένα πανίσχυρο χέρι άδραξε σφιχτά το δεξί μπράτσο του Ντέηβιντ μα εκείνος αμέσως κατάφερε να απελευθερωθεί, στρέφοντας απότομα και καταφέροντας μια απότομη γροθιά στο στομάχι του εχθρού. Ο υπόξανθος τύπος ξαφνιάστηκε από το χτύπημα και διπλώθηκε για μια στιγμή, περισσότερο από την έκπληξη παρά από τον πόνο. Ύστερα όρμησε ξανά ενάντια στον Ντέηβιντ, εξοργισμένος. Με τη βοήθεια του συναδέλφου του και μετά από μια σύντομη αλλά σκληρή μάχη, κατόρθωσαν ν' ακινητοποιήσουν τον αντίπαλό τους, που βαριανάσαινε φοβισμένος.

Τώρα όλη η προσοχή του Ντέηβιντ Μόρισον ήταν συγκεντρωμένη στη λεπτή βελόνα που λαμπύριζε εφιαλτικά στο φως της μελαγχολικής μέρας. Η επόμενη απελπισμένη προσπάθειά του ν' αποφύγει την φρικτή μοίρα που τον περίμενε, αντιμετωπίστηκε με ελαφρότητα από τους δημίους του:
“Σταμάτα να κάνεις σαν μωρό! Δεν πονάει καθόλου!”

του είπε ο φαλακρός τύπος.
“Δεν θέλω να γίνω σαν αυτήν! Αφήστε με!” φώναξε ο Ντέηβιντ και ξαναπροσπάθησε ν' απελευθερωθεί, όμως οι άλλοι δυο ήταν πολύ δυνατοί και τον κρατούσαν γερά.
“Μην είσαι τόσο μελοδραματικός, θα δεις, θα σου αρέσει στο τέλος!”, έκανε ο γιατρός με παγερή ειρωνία και πλησίασε ακόμα περισσότερο.

Μ' ένα βίαιο τίναγμα ο Ντέηβιντ κατάφερε να απαλλαγεί από τους δεσμοφύλακές του, μα μόνο για μια στιγμή. Πριν προφτάσει να κάνει οτιδήποτε άλλο, οι δυο τους τον άρπαξαν πάλι, τον χτύπησαν δυνατά στο κεφάλι και ο Ντέηβιντ ζαλίστηκε για μερικές στιγμές, όσο χρειαζόταν για να τον ακινητοποιήσουν ξανά μπροστά στον γιατρό, με το αριστερό χέρι τεντωμένο.

Με μάτια διεσταλμένα από τον τρόμο, ο Ντέηβιντ παρακολούθησε τη βελόνα που εισχωρούσε αργά στο χέρι του. Δεν πόνεσε καθόλου. Αμέσως μετά, τα νεύρα του άρχισαν να χαλαρώνουν, τίποτα δεν τον ένοιαζε πια και ο χρόνος σταμάτησε να περνά, καθώς ένα λευκό πέπλο τύλιγε τα πάντα...

Η Τρίνλεϋ ταράχτηκε μόλις η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και φάνηκε στο κατώφλι ο Ντέηβιντ, σιωπηλός και αινιγματικός.
“Άργησες! Συνέβη τίποτα; Ανησυχήσαμε! Ετοιμαζόμασταν να έλθουμε να σε βρούμε!” του παραπονέθηκε.
“Βγαίνοντας από την αυλή, είδα κάποιον που κρυβόταν πίσω από τον ψηλό θάμνο. Πήγα να τον πιάσω, μα εκείνος κατάφερε να ξεφύγει τρέχοντας. Τον κυνήγησα αλλα ήταν γρήγορος σαν τον άνεμο”, αποκρίθηκε εκείνος, ασθμαίνοντας περίεργα. Ύστερα έσπευσε στην κάμαρά του και κλείστηκε μέσα.

Μάταια η Τρίνλεϋ προσπάθησε να αφοσιωθεί ξανά στο συγύρισμα του σπιτιού, καθώς της ήταν αδύνατο να παραβλέψει αυτό που φαινόταν τόσο ξεκάθαρα: Ο Ντέηβιντ δεν ήταν πια ο ίδιος. Ωστόσο, αρνήθηκε να προχωρήσει σε συμπεράσματα, αν δεν βεβαιωνόταν πρώτα.

Λίγο αργότερα, ενώ ο Ντέηβιντ βρισκόταν ακόμη στο δωμάτιό του, η Τρίνλεϋ ανακοίνωσε την απόφασή της στην Σύνθια: “Δυστυχώς, η επιχείρηση πρέπει να αναβληθεί· δεν θα πάμε απόψε στο Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών. Έχει προκύψει κάτι έκτακτο, πρέπει να ερευνήσω περισσότερο ορισμένες λεπτομέρειες...”

Η Σύνθια χλώμιασε, μένοντας άναυδη. Δεν τόλμησε να φέρει αντίρρηση, ούτε καν να ζητήσει περισσότερες πληροφορίες. Ένιωσε μόνο την καρδιά να χτυπάει δυνατά στο στήθος της κι ένα πολύ κακό προαίσθημα να την πλημμυρίζει...

Κεφάλαιο 15: Παγιδευμένοι

Κόντευε πια να βραδιάσει όταν ο Ντέηβιντ αποφάσισε να σπάσει την απομόνωσή του. Βρήκε την Τρίνλεϋ μόνη στο μικρό δωμάτιο που χρησίμευε σαν κουζίνα. Πάνω σε μια σειρά από ξύλινα ράφια στερεωμένα στον πέτρινο τοίχο ήταν τοποθετημένα διάφορα μαγειρικά σκεύη, πήλινα ή χάλκινα, μερικά απ' αυτά παμπάλαια. Στον αντικρινό τοίχο στεκόταν ένα ξύλινο τραπέζι και τρεις καρέκλες. Το φαγητό, αποκλειστικά φυτικής προέλευσης, μαγειρευόταν σε μια πυρωμένη εστία που θερμαινόταν με κάρβουνα. Ο χώρος ήταν μάλλον σκυθρωπός, όχι τόσο άνετος, διατηρούσε όμως την γραφικότητα του παλαιού.

Η Τρίνλεϋ αντιλήφθηκε αμέσως την είσοδο του Ντέηβιντ στην κουζίνα, μα τον περίμενε να πλησιάσει για να προσποιηθεί πως ξαφνιάστηκε.

“Με συγχωρείς αν σε τρόμαξα”, της είπε εκείνος με γλυκερή φωνή. “Ήθελα μόνο να ρωτήσω, δεν θα πάμε απόψε στο σπήλαιο; Κοντεύει ήδη να νυχτώσει!”

“Δυστυχώς όχι... Ένας μυστηριώδης κομήτης μόλις εισέβαλε στο ηλιακό μας σύστημα, αλλάζοντας την δυναμική των πλανητών, πράγμα που δεν ευνοεί την επιχείρηση γι' απόψε. Θα χρειαστεί να περιμένουμε λίγο ακόμη” αποκρίθηκε η Τρίνλεϋ, όσο πιο ήρεμα μπορούσε.

“Ώστε είναι, λοιπόν, τόσο δύσκολο να φθάσει κανείς εκεί”, κάγχασε ο άνδρας. “Νομίζω ότι αυτή η υπόθεση έχει παραγίνει περίπλοκη! Πρώτα εξαφανίζεις το Ιερό

Ρόδο με μια τελετουργία μάλλον αλλόκοτη, και τώρα αποφασίζεις ξαφνικά ν' αναβάλλεις την αποστολή μας! Γιατί όλη αυτή η μυστικότητα;"
"Δεν υπάρχει καμιά μυστικότητα. Εσύ και η Σύνθια γνωρίζετε όλα όσα πρέπει να γνωρίζετε, τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο!"

Ο Ντέηβιντ δεν απάντησε. Στρέφοντας όμως η Τρίνλεϋ, αντίκρισε τα πύρινα μάτια του να την καρφώνουν και αναρρίγησε σύγκορμη. Για μια στιγμή της φάνηκε σα να ήταν έτοιμος να της επιτεθεί. Αμέσως μετά, το βλέμμα του μαλάκωσε.
"Δεν ήθελα να σε ταράξω, με συγχωρείς", έκανε ο άνδρας και αποτραβήχτηκε απογοητευμένος. Του ήταν φανερό ότι η Τρίνλεϋ δεν σκόπευε να του αποκαλύψει τίποτα παραπάνω από τα ήδη γνωστά. Πώς θα μπορούσε να την πείσει; Αρχικά του πέρασε από το νου να χρησιμοποιήσει βία, μια λύση που ικανοποιούσε απόλυτα τον νέο, πανίσχυρο εαυτό του. Γρήγορα όμως απέρριψε την ιδέα. Σκέφθηκε πως θα ήταν ίσως καλύτερα να συνδυάσει την μέθοδο της φυσικής βίας με κάτι άλλο, εξίσου αποτελεσματικό και ευχάριστο. *Δεν πρόκειται να μου αντισταθεί,* σκέφθηκε και τα μάτια του άστραψαν.

Η Τρίνλεϋ γύρισε κι έβγαλε τη χύτρα από τη φωτιά, τάχα αδιάφορα. Ο Ντέηβιντ εξακολουθούσε να τη γυροφέρνει επίμονα, μόνο που τώρα ακολουθούσε έναν διαφορετικό τρόπο προσέγγισης.
"Δεν είναι εδώ η Σύνθια;" ρώτησε με παράξενη φωνή.
"Θα λείψει για λίγο".
"Ελπίζω για πολύ!" είπε εκείνος ανυπόμονα και τύλιξε τα χέρια του γύρω από τη μέση της.
Η Τρίνλεϋ έστρεψε το κεφάλι ξαφνιασμένη και αντίκρισε να φλογισμένα μάτια του να την καθηλώνουν.

Η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη απ' όσο φανταζόμουν, συλλογίστηκε, νιώθοντας τα πνευμόνια της ν' αδειάζουν από αέρα.
“Θα αστειεύεσαι, βέβαια!” του είπε τελικά, πασχίζοντας να κρύψει τον φόβο της.
“Γιατί αυτή η έκπληξη; Τι πιο φυσικό από την σχέση ενός άνδρα και μιας γυναίκας;” έκανε εκείνος, φέρνοντας το πρόσωπό του πιο κοντά στο δικό της.
“Δεν είμαστε εδώ για να στήσουμε ερωτοδουλειές μεταξύ μας! Και μάζεψε τα χέρια σου!” ξέσπασε εκείνη, και μ' έναν ευκίνητο ελιγμό απελευθερώθηκε από τη λαβή του, που γινόταν όλο και πιο τολμηρή.
“Ξέρεις κάτι; Αρχίζω να πιστεύω πως έχεις πρόβλημα!” αναφώνησε ο Ντέηβιντ, σφίγγοντας τις γροθιές του. Η Τρίνλεϋ τα χρειάστηκε.
“Ντέηβιντ, προσπάθησε να συνέλθεις, σε παρακαλώ!” του φώναξε με απόγνωση.
“Καλά, λοιπόν... ξέχνα ό,τι έγινε! Δικό μου λάθος, δεν έπρεπε... με συγχωρείς!” της πέταξε τελικά και βγήκε από το δωμάτιο με βιαστικά βήματα.

Η Τρίνλεϋ έριξε μια ματιά στο μαγειρεμένο φαγητό, ανακατεύοντάς το αργά με μια ξύλινη κουτάλα, σα να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της πως όλα ήταν εντάξει, δεν είχε γίνει τίποτα εξαιρετικό...

Τότε ακριβώς, αντιλήφθηκε ότι εκείνος δεν είχε φύγει στ' αλήθεια: Εντελώς αθόρυβα είχε συρθεί πίσω της ξανά, και με απαλές, ανεπαίσθητες κινήσεις της χάιδευε τα μαλλιά. Η γυναίκα έμεινε ασάλευτη στη θέση της, περιμένοντας ήρεμα την επόμενη κίνησή του. Αυτή τη φορά ήταν αποφασισμένη να υπερασπίσει τον εαυτό της αν χρειαζόταν.

Πριν προλάβει να την αγγίξει ξανά, η μακάβρια μεταμόρφωση ήταν κιόλας ορατή στα δάχτυλα που

φούσκωναν γοργά, στις κλειδώσεις που σκλήραιναν, στα νύχια που μάκραιναν αφύσικα. Σύντομα, το χέρι εκείνο δεν θα ήταν ανθρώπινο...

Αυτό το θέαμα αντίκρισε έντρομη η Σύνθια, καθώς έμπαινε στην κουζίνα εκείνη την ώρα. Λίγο έλειψε να της πέσει από το χέρι το μικρό καλάθι που κρατούσε, γεμάτο με κάτι βότανα που της είχε ζητήσει η Τρίνλεϋ να μαζέψει από την αυλή. Πάγωσε στη θέση της, έφερε το χέρι μπροστά στο στόμα και κατάφερε να μην ουρλιάξει. Οι άλλοι δυο είχαν γυρισμένες τις πλάτες τους και δεν την είχαν πάρει είδηση ακόμη.

Μετά από υπεράνθρωπη προσπάθεια, ο άνδρας κατόρθωσε να επιβληθεί στον εαυτό του, διακόπτοντας τη διαδικασία μετάλλαξης. Βαριανασαίνοντας, έμεινε να παρατηρεί με απορία το χέρι του, σα να μην καταλάβαινε. *Αυτό δεν έπρεπε να συμβεί, δεν το ήθελα τώρα*, συλλογιζόταν σαστισμένος.

Η Σύνθια προχώρησε μέσα στην κουζίνα, υποκρινόμενη ότι δεν είχε παρατηρήσει τίποτα.

“Έφερα το καλάθι με τα βότανα”, δήλωσε τάχα αδιάφορα.

“Θαυμάσια, σ' ευχαριστώ”, έκανε βεβιασμένα η Τρίνλεϋ.

“Θα... θα τα πούμε αργότερα!” τραύλισε ο Ντέηβιντ και αποχώρησε αμέσως, με σκοπό ν' απομονωθεί και πάλι στο δωμάτιό του.

Την επόμενη στιγμή η Σύνθια σωριάστηκε σε μια καρέκλα. Τα πόδια της δεν την κρατούσαν πια κι ένιωθε απίστευτα κουρασμένη.

“Ήλπιζα να αργούσες λίγο ακόμη”, είπε χαμηλόφωνα η Θιβετιανή. “Από τη στιγμή που βεβαιώθηκα για την ασθένειά του, θα κατάφερνα ίσως να τον θεραπεύσω. Εσύ δεν χρειαζόταν να το μάθεις...”

“Αντίθετα, έπρεπε να με ενημερώσεις αμέσως!” αντέταξε η Σύνθια. “Πώς, όμως, του συνέβη αυτό;”
“Προφανώς, εκείνος ο κατάσκοπος ήταν μεταλλαγμένος και κατάφερε να τον μολύνει. Με ποιό τρόπο ακριβώς, δεν μπορώ να ξέρω...”
“Τι θα κάνουμε τώρα; Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε έτσι!”
“Όχι, δεν μπορούμε”, συμφώνησε θλιμμένα η Τρίνλεϋ.
“Τι θεραπείες υπάρχουν για κάτι τέτοιο;”
“Τα βιβλία μαγείας που έχω αναφέρουν ορισμένα φίλτρα και εξορκισμούς για περιπτώσεις δαιμονισμού, μα στη συγκεκριμένη περίπτωση η αποτελεσματικότητά τους είναι μάλλον αμφίβολη...”
“Μα δεν υπάρχει κάποια άλλη λύση;”
“Δεν ξέρω... το καλύτερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε είναι...” δήλωσε διστακτικά η Τρίνλεϋ, κοιτώντας προς τα κάτω.
“Τι είναι;” έκανε ανυπόμονα η Σύνθια.
“Θα μπορούσα να επικοινωνήσω με την αρχιέρεια. Κανονικά δεν επιτρέπεται να την ενοχλούμε για υποθέσεις της Γης, όμως αν δεν μπορεί αυτή να βοηθήσει, τότε δεν γίνεται τίποτα!” κατέληξε η Θιβετιανή με βαριά φωνή.
“Τι περιμένουμε, λοιπόν;”
“Πρώτα πρέπει να τον παρασύρουμε στο υπόγειο. Εκεί υπάρχουν όλα τα υλικά που θα χρειαστούν, επιπλέον η ατμόσφαιρα είναι πιο κατάλληλη...”
“Με ποιά δικαιολογία θα τον κατεβάσουμε εκεί κάτω;”
“Αυτό δεν θα είναι τόσο δύσκολο: Ο ίδιος μου έδωσε να καταλάβω ότι ανυπομονεί να ξαναπιάσει στα χέρια του το Άνθος της Σοφίας. Θα τον δελεάσω με αυτό...”

Η καρδιά της Σύνθια χτυπούσε δυνατά στο στήθος της, καθώς ακολουθούσε την Τρίνλεϋ έξω από

την κουζίνα. Μόλις βρέθηκαν μπροστά από την κλειστή πόρτα της κάμαρας του Ντέηβιντ, η ταραχή της κορυφώθηκε, τόσο ώστε δυσκολευόταν ν' αναπνεύσει. *Δεν έχω καθόλου καλό προαίσθημα*, σκέφτηκε ασθμαίνοντας. Η Θιβετιανή χτύπησε διακριτικά την πόρτα, όμως καμία απάντηση δεν ήλθε από μέσα. Επανέλαβε, τίποτα. Τότε, με μια απότομη συστροφή του χεριού, η Τρίνλεϋ γύρισε το πόμολο και άνοιξε την πόρτα διάπλατα. Ο ψυχρός αέρας που φύσησε αμέσως στα πρόσωπα των δυο γυναικών, διέλυσε αυτοστιγμή όλες τις σκέψεις τους. Απέναντί τους, τα ξύλινα παντζούρια του παραθύρου έχασκαν ορθάνοιχτα. "Έφυγε!" ακούστηκε γεμάτη απογοήτευση η φωνή της Τρίνλεϋ.

"Είσαι ηλίθιος Ντέηβιντ Μόρισον, απίστευτα ηλίθιος!"
Ο άνθρωπος που ωρυόταν με τόση οργή επέβαλε στον Ντέηβιντ μια ακατανίκητη αίσθηση υποταγής. Ο νέος μεταλλαγμένος δεν είχε πια δική του κρίση και θέληση, η ζωή του έπαιρνε νόημα από τις προσταγές του αφέντη του. Η επίγνωση της αποτυχίας στην τήρηση των καθηκόντων του, τον πλημμύριζε με μια αβάσταχτη ντροπή. Κοιτούσε διαρκώς το πάτωμα, του ήταν αδύνατο να κρατήσει το κεφάλι του όρθιο.
"Λυπάμαι πολύ... Μήπως θα μπορούσα να κάνω κάτι για να επανορθώσω;" ψέλισε δειλά.
"Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι θα φερόσουν τόσο ανόητα! Ο κύριος σκοπός της βάσης "Κένταυρος" στηρίχτηκε πάνω σου, πράγμα που ήταν μεγάλη τιμή για σένα, εσύ όμως όχι μόνο δεν κατάφερες να αποσπάσεις το Άνθος της Σοφίας αλλά φρόντισες να γίνει αντιληπτή η μετάλλαξή σου από τις δυο γυναίκες! Τόσο δύσκολο σου ήταν να συγκρατήσεις τις ορμές σου; Ήταν επόμενο να σε υποψιαστούν από την πρώτη στιγμή! Ελπίζω, για

το δικό σου το καλό, να φανείς πιο χρήσιμος στο μέλλον! Πήγαινε, τώρα!”
Ο Ντέηβιντ υποκλίθηκε ελαφρά και αποχώρησε αμέσως από την αίθουσα.

Ο αρχηγός της βάσης "Κένταυρος" έμεινε καθισμένος στον θρόνο του, σκεφτικός και σκυθρωπός. Αναλογιζόταν ξανά και ξανά όλες τις λεπτομέρειες που αφορούσαν την περιπέτεια του νέου του υπηκόου, όπως ακριβώς εκείνος του την είχε διηγηθεί, και κατέληγε πάντα στο ίδιο συμπέρασμα -όσο κι αν το απευχόταν: Η νέα φυλή υπηκόων, που μετά από τόσες μελέτες και πειράματα είχε δημιουργηθεί από τους Υζέριους επιστή-μονες, αποδεικνυόταν ελαττωματική. Ναι μεν είχε μόλις κατηγορήσει τον Ντέηβιντ Μόρισον ως τον μοναδικό υπαίτιο αυτής της οικτρής αποτυχίας, τώρα όμως που έβλεπε τα πράγματα καθαρότερα του ήταν αδύνατο να αγνοήσει το γεγονός ότι και άλλα μέλη της νέας φυλής είχαν επιδείξει παρόμοια, ανεξέλεγκτη συμπεριφορά: Αν και διατηρούσαν την ανθρώπινη ευφυία, το ζώο κυριαρχούσε μοιραία στον οργανισμό τους, ώσπου καταντούσαν έρμαια των κατώτερων ενστίκτων τους και αυτό τους καθιστούσε πλέον εντελώς ανίκανους για οποιαδήποτε σοβαρή αποστολή.

Πριν λοιπόν η κατάσταση βγει εντελώς εκτός ελέγχου, ο αρχηγός της βάσης αποφάσισε να διατάξει τον άμεσο αφανισμό της ελαττωματικής ράτσας και την αντικατάστασή της μ' ένα νέο είδος μεταλλαγμένων υπηκόων: Σύμφωνα με τα νέα σχέδια, αυτοί θα διατηρούσαν την ανθρώπινη ιδιότητα, θα διέθεταν όμως τεράστια μυική δύναμη, εξαιρετική ευχέρεια στο χειρισμό οποιουδήποτε όπλου, αλλά καθόλου ορμές, ούτε αυτόνομη σκέψη, ούτε ατομική βούληση.

Κεφάλαιο 16: Αδιέξοδο

“Για πρώτη φορά παρατήρησα μια ύποπτη μεταβολή στην συμπεριφορά του νωρίς το απόγευμα, όταν είπε ότι είδε έναν κατάσκοπο των Υζέριων να κρύβεται στον θάμνο έξω από τον φράκτη”, εξήγησε η Τρίνλεϋ στην Σύνθια. “Δεν πίστεψα ούτε στιγμή αυτή τη δικαιολογία: Ένας κατάσκοπος των Υζέριων δεν θα επέτρεπε ποτέ στον αντίπαλό του να βρεθεί τόσο κοντά του ώστε να τον κυνηγήσει... Η αλήθεια είναι ότι ο Ντέηβιντ έπεσε σε μια καλοστημένη παγίδα των Υζέριων: Το βασικό σχέδιο ήταν να μολύνουν έναν από μας, ώστε να σαμποτάρει την αποστολή χωρίς οι υπόλοιποι να τον υποψιαστούν έγκαιρα. Ένα σχέδιο που είχε αρκετές πιθανότητες επιτυχίας, παραδόξως όμως ο Ντέηβιντ δεν έκανε καμία σοβαρή προσπάθεια να κρύψει τη νέα ταυτότητά του. Θα έλεγα ότι το φέρσιμό του παρατήταν έκλυτο, σα να μην μπορούσε να ελέγξει τις αντιδράσεις του... Σ' ένα τέτοιο άτομο δεν αναθέτει κανείς μια αποστολή που απαιτεί υπολογισμό -κι όμως τον εμπιστεύτηκαν” συνέχισε η Τρίνλεϋ, όμως η Σύνθια Ντένερ δεν την άκουγε πια. Ασυναίσθητα στο νου της είχε αρχίσει να σχηματίζεται η μορφή εκείνης της όμορφης Θιβετιανής, που με τόσο θάρρος είχε αντιμετωπίσει την εμφάνισή τους στο χωριό.

Το ζωηρό βλέμμα της άγνωστης γυναίκας κυριαρχούσε όλο και πιο έντονο στη φαντασία της Σύνθια, μάτια που άστραφταν όλο και πιο άγρια, ώσπου η λάμψη τους δεν είχε πια τίποτα το ανθρώπινο. Μάταια

προσπάθησε να διώξει αυτή τη εικόνα από το μυαλό της, μια εικόνα που παραποιούσε κατάφορα την πραγματικότητα. Όσο κι αν προσπαθούσε να ηρεμήσει και να συγκεντρωθεί σε αυτά που της έλεγε η Τρίνλεϋ, η Σύνθια ήξερε καλά πως αυτή η φαντασίωση ήταν ένα καμουφλαρισμένο σήμα κινδύνου που έστελνε το υποσυνείδητό της. Δεν ήταν η πρώτη φορά που της συνέβαινε κάτι τέτοιο· αυτού του είδους οι φαντασιώσεις ήταν πάντοτε προάγγελοι συμφορών.

Στο μεταξύ, η Τρίνλεϋ εξακολουθούσε να μονολογεί φθάνοντας στα δικά της συμπεράσματα: "Πιθανότατα, λοιπόν, οι μεταλλαγμένοι δεν είναι οι ιδανικοί υπήκοοι που περίμεναν οι Υζέριοι... Στην περίπτωση αυτή, τα πράγματα μπορεί να γίνουν πολύ άσχημα για ολόκληρη τη νέα φυλή, άρα και για τον Ντέηβιντ... Όμως, φαίνεσαι αφηρημένη, δεν με ακούς. Μήπως δεν αισθάνεσαι καλά;"

"Δεν είναι τίποτα", απάντησε η Σύνθια με κουρασμένη φωνή. "Μερικές φορές έχω πολύ ζωηρές φαντασιώσεις, σαν οράματα... Να, τώρα μου έχει κολλήσει η εικόνα εκείνης της γυναίκας που μένει σ' εκείνο το ψηλό σπίτι με τη φροντισμένη αυλή, κοντά στη στέρνα. Ήταν η μόνη που δεν έτρεξε να κρυφτεί όταν κατεβήκαμε στο χωριό..."

"Εννοείς την Τζίνπα, την πόρνη;" αναφώνησε η Τρίνλεϋ και τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα.

"Δεν ξέρω αν είναι πόρνη, πάντως φαίνεται διαφορετική από τους υπόλοιπους χωριανούς".

"Φυσικά, η Τζίνπα... Έλα, φεύγουμε αμέσως!"

Μόλις βγήκαν από την εξώπορτα, η Τρίνλεϋ κοντοστάθηκε για λίγα δευτερόλεπτα, παρατηρώντας προσεκτικά την περιοχή ολόγυρα.

“Παράξενο”, μουρμούρισε διστακτικά.
“Τι είναι παράξενο;” απόρησε η Σύνθια.
“Δεν είναι πια εδώ! Έφυγαν!”
“Εννοείς τους κατασκόπους;”
“Ακριβώς... Δεν παρακολουθούν το σπίτι μου πια και αναρωτιέμαι γιατί... Δεν μου αρέσει αυτό. Τουλάχιστον, πριν ήξερα τι περίπου γινόταν...”

Αμίλητες οι δυο γυναίκες προχώρησαν με γρήγορα βήματα στον κεντρικό δρόμο του χωριού. Ο ήλιος έγερνε σταθερά προς τη δύση του πίσω από βαριά σύννεφα, και οι τελευταίες ακτίνες του μόλις που κατάφερναν να φθάσουν στη γη. Όσο απλωνόταν το σκοτάδι, η θερμοκρασία του περιβάλλοντος μειωνόταν αισθητά. Το διαπεραστικό κρύο έφερνε ρίγη στη Σύνθια, παρόλο που ήταν τυλιγμένη μ' ένα χοντρό πανοφώρι, ενώ η Τρίνλεϋ φαινόταν να μην επηρεάζεται καθόλου.

Καθώς διέσχιζαν βιαστικά τον πέτρινο δρόμο, οι χωρικοί αντιδρούσαν με τη γνώριμη εχθρότητα στο πέρασμά τους: Αφού τους έριχναν μερικές άγριες ματιές, έσπευδαν και κλείνονταν στα σπίτια τους. Ωστόσο, αυτή τη φορά το γεγονός δεν ενόχλησε σχεδόν καθόλου τη Σύνθια· αντίθετα, το διασκέδαζε κατά κάποιο τρόπο. Ένας μοναχικός βοσκός που τις πήρε είδηση πολύ αργά, εγκατέλειψε το γιακ του στη μέση του δρόμου κι έτρεξε να κρυφθεί πίσω από μια καλύβα. Σύντομα οι δυο τους βρέθηκαν να βαδίζουν ανενόχλητες στον έρημο δρόμο, μα ακόμη πλανιόταν στον αέρα η κρυφή αγωνία από εκατοντάδες μάτια που τις παρακολουθούσαν αδιάκοπα πίσω από παράθυρα, τοίχους και φράκτες.

Το μεγάλο και κομψό σπίτι της Τζίνπα έμοιαζε κλειδαμπαρωμένο και απρόσιτο. Οι δυο γυναίκες μπήκαν στην αυλή με γοργά βήματα, προχώρησαν ως

την κεντρική είσοδο και η Τρίνλεϋ χτύπησε δυνατά, απαιτώντας ν' ανοίξει η πόρτα.
Ακολούθησε απόλυτη σιωπή.
“Σκύλα!” βλαστήμησε η Τρίνλεϋ. “Ξέρω πως είναι μέσα!”
Αμέσως μετά τίναξε το δεξί της χέρι πάνω στην πόρτα και χτύπησε το ξύλο κάνοντας έναν περίεργο σχηματισμό με τα δάχτυλα. Ακούστηκε ένας ανατριχιαστικός θόρυβος, σαν χαρτί που σχίζεται απότομα, και η πόρτα κατέρρευσε σε χίλια κομμάτια. Η Σύνθια δεν πίστευε στα μάτια της.

Βρήκαν την Τζίνπα να προσπαθεί να μεταδώσει κάποιο μήνυμα μέσα από μια συσκευή που έμοιαζε με βραχιόλι περασμένο στο χέρι της, μα δεν είχε προλάβει ακόμη να μιλήσει. Σήκωσε μονάχα το κεφάλι και κάρφωσε το βλέμμα πάνω στις δυο εισβολείς, γεμάτη οργή και έκπληξη. Τότε, μια ανυπόμονη αντρική φωνή ακούστηκε μέσα από τη συσκευή:
“Τι συμβαίνει Τζίνπα; Γιατί κάλεσες; Τζίνπα;”
“Έχω επισκέψεις”, αποκρίθηκε εκείνη κι έπειτα έκλεισε την επικοινωνία με μια νευρική κίνηση. Αμέσως μετά σηκώθηκε όρθια, στράφηκε στις δυο γυναίκες μα τώρα η στάση της φαινόταν αλλαγμένη.
“Τι σημαίνει αυτό; Πώς τολμάτε να ορμάτε έτσι σ' ένα ξένο σπίτι; Αν θέλετε χρήματα, δεν έχω! Φύγετε αμέσως!” τσίριξε, τάχα φοβισμένη.
“Γυρεύουμε τον Ντέηβιντ Μόρισον κι εσύ ξέρεις πού είναι! Άνοιξε το στόμα σου, αλλιώς θα σου σπάσω όλα τα κόκκαλα! Μίλα!” φώναξε η Τρίνλεϋ με μάτια που πέταγαν σπίθες.
“Δεν καταλαβαίνω τι μου λες και δεν γνωρίζω κανέναν Ντέηβιντ! Αφήστε με ήσυχη! Φύγετε!”

Την επόμενη στιγμή η Τρίνλεϋ όρμησε μπροστά

σαν αίλουρος, άρπαξε τα χέρια της Τζίνπα και την ακινητοποίησε αμέσως, προτού η άλλη προλάβει να κάνει οτιδήποτε.
"Σε ρωτάω ξανά: Πού είναι ο Ντέηβιντ;" επανέλαβε επιτακτικά η Τρίνλεϋ, ενώ τα φλογισμένα μάτια της καθήλωναν την Τζίνπα στη θέση της.
"Δεν... δεν ξέρω!" ψέλισε η άλλη αδύναμα.
"Ξέρεις πολύ καλά! Εσύ φταις για ό,τι του συνέβη!"

Ξαφνικά, η έκφραση της Τζίνπα άλλαξε: Δεν έδειχνε πια φόβο, ένα σπασμωδικό χαμόγελο σχηματίστηκε στο χείλη της και τα μάτια της άστραψαν παράξενα: "Αυτό που του συνέβη είναι ό,τι καλύτερο μπορούσε να του συμβεί! Ο αγαπητός μου Ντέηβιντ είναι τώρα δυνατός και σοφός σαν εμένα, κι έτσι θα είναι για το υπόλοιπο της ζωής του!" ξέσπασε θριαμβευτικά και με μια απότομη κίνηση απελευθερώθηκε μάλλον εύκολα από την λαβή της Τρίνλεϋ. Αυτόματα έκανε μερικά βήματα πίσω, συνεχίζοντας να μιλά αργά, τονίζοντας ξεχωριστά την κάθε της λέξη: "Ίσως θα 'πρεπε να του αλλάξετε όνομα, δεν είναι πια αυτός που ήταν! Ξέρετε, δεν μου ήταν καθόλου δύσκολο να τον παρασύρω! Το μόνο που ήθελε ήταν μια γυναίκα, δεν την βρήκε σε σας και ήλθε σε μένα!"

Στη συνέχεια η Τζίνπα έκανε ένα βήμα προς το μέρος της Τρίνλεϋ, ζυγιάζοντας προσεκτικά τις αποστάσεις, όπως το θηρίο που γυροφέρνει τη λεία του. Σε χρόνο μηδέν πέρασε στην επίθεση, ορμώντας καταπάνω της και παρασύροντάς την στο πάτωμα, με μια ορμή που δεν θα περίμενε κανείς από μια τόσο λεπτεπίλεπτη γυναίκα. Παράλληλα, τα νύχια της άρχισαν να μακραίνουν και να σκληραίνουν αφύσικα...

Κανονικά, ένα τέτοιο θέαμα θα έκανε την Σύνθια να πανικοβληθεί, όμως τώρα το *ζάελ* άστραφτε στο χέρι

της, δίνοντάς της όλη την ψυχική δύναμη που χρειαζόταν για να αντιμετωπίσει ψύχραιμα αυτή την αφύσικη κατάσταση: Χωρίς δισταγμό, άρπαξε το βαρύ κινέζικο βάζο που στεκόταν στη γωνία πλάι στην πόρτα και το έσπασε πάνω στο κεφάλι της Τζίνπα. Ένα τέτοιο χτύπημα θα ήταν αρκετό για να εξουδετερώσει οποιονδήποτε αντίπαλο, μα όχι κάποιον σαν την Τζίνπα: Μορφάζοντας περισσότερο από ενόχληση παρά από πόνο, άφησε την Τρίνλεϋ ζαλισμένη στο πάτωμα και στράφηκε ενάντια στην ξένη. Η Σύνθια ένιωσε τα πόδια της να παραλύουν, μα ήταν αποφασισμένη να αμυνθεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, δηλαδή να το σκάσει τρέχοντας...

Η σκέψη δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Πριν καν προφτάσει να κάνει το πρώτο βήμα, ένα πανίσχυρο χτύπημα έστειλε τη Σύνθια να γκρεμιστεί άγαρμπα στην άλλη άκρη της κάμαρας, μαζί με διάφορα μικροέπιπλα και αντικείμενα που είχε παρασύρει στο μεταξύ. Ένα μαύρο πέπλο έπεσε μπροστά στα μάτια της, δεν έβλεπε πια ούτε ένιωθε τι συνέβαινε γύρω της, άκουγε μονάχα ένα συνονθύλευμα από βίαιους, συγκεχυμένους ήχους: πράγματα που έσπαζαν, τριξίματα από έπιπλα που μετατοπίζονταν, απανωτά χτυπήματα από κορμιά που πάλευαν, αγωνιώδεις κραυγές πόνου, πολεμικές ιαχές.

Όταν η όρασή της ξεκαθάρισε κάπως, η Σύνθια δοκίμασε να ξανασηκωθεί στα πόδια της, ενώ όλα της τα κόκκαλα πονούσαν και το κεφάλι της γύριζε ακόμη. Καθώς η ματιά της περιπλανήθηκε ολόγυρα, διαπίστωσε ότι η κάμαρα ήταν ανάστατη απ' άκρη σ' άκρη, σα να είχε περάσει ανεμοστρόβιλος από εκεί μέσα.

Ξαφνικά, η φωνή της Τζίνπα αντήχησε σκληρή, μεταλλική, σε όλο το δωμάτιο: "Ήταν ανοησία σας να έλθετε εδώ, είμαι πολύ δυνατότερη και από τις δυο σας!

Θα σας ξεκάνω και τις δυο!” φώναξε γεμάτη έπαρση, έχοντας καταφέρει ν' ακινητοποιήσει την αντίπαλό της κάτω στο πάτωμα, προσπαθώντας με μανία να την πνίξει. Η Τρίνλεϋ πάσχιζε ν' απαλλαγεί από τη θανάσιμη λαβή, μα η άλλη είχε γίνει πια πολύ δυνατή, ενώ δεν έδειχνε να αντιλαμβάνεται καν τον πόνο από τα χτυπήματα. *Δεν μπορεί να τελειώσει έτσι, κάτι πρέπει να κάνω*, πίεσε τον εαυτό της η Σύνθια, ακόμη ζαλισμένη. Από τα σκόρπια αντικείμενα που κείτονταν στο δάπεδο, διάλεξε ένα μπρούτζινο αγαλματάκι που είχε καταλήξει κοντά σε μια στενή πόρτα δίπλα της. Ήταν αρκετά βαρύ. Ζύγωσε αθόρυβα από πίσω και ύψωσε το αντικείμενο πάνω από το κεφάλι της Τζίνπα. Το χτύπημα μάλλον θα απέβαινε μοιραίο, όμως δεν υπήρχαν περιθώρια για δισταγμούς...

Το μπρούτζινο αγαλματάκι κατευθυνόταν ήδη στον στόχο του, όταν η μεταλλαγμένη στράφηκε απότομα και άρπαξε με το αριστερό της χέρι τον καρπό της Σύνθια, ενώ με το δεξί έσφιγγε ακόμη τον λαιμό της Τρίνλεϋ. Η λαβή ήταν τόσο επώδυνη, ώστε η Σύνθια αναγκάστηκε ν' αφήσει το μεταλλικό αντικείμενο να πέσει κάτω. Πήγε να φωνάξει από τον πόνο, όμως η φωνή πνίγηκε στο λαιμό της μόλις άρχισε να παρατηρεί με τρόμο την φρικτή μεταμόρφωση που εξελισσόταν γοργά μπροστά στα μάτια της: Τα μάτια της Τζίνπα ήταν τώρα κατακόκκινα κι εξογκωμένα, οι μυς του προσώπου της φούσκωναν αφύσικα, το δέρμα σκλήραινε και γέμιζε μαύρες τρίχες, τα χέρια ξεραίνονταν και γίνονταν άκαμπτα, τα νύχια μάκραιναν και γύριζαν γαμψά· το άγγιγμά τους έκανε τη Σύνθια ν' ανατριχιάσει σύγκορμη.

Κατεβάζοντας απότομα το χέρι της, η Τζίνπα παρέσυρε την Σύνθια κάτω στο πάτωμα· τότε όμως η

λαβή στη Τρίνλεϋ χαλάρωσε ελαφρά για ένα δευτερόλεπτο -τόσο, όσο χρειαζόταν η τελευταία για να αντιδράσει: Χτυπώντας την μεταλλαγμένη δυνατά στο πρόσωπο, η Τρίνλεϋ κατόρθωσε ν' απαλλαγεί από την θανάσιμη αρπάγη και πετάχτηκε όρθια μ' ένα ευκίνητο τίναγμα. Γρυλίζοντας άγρια, η Τζίνπα προσπάθησε να την ξαναπιάσει με το δεξί της χέρι, ενώ τα νύχια του αριστερού πλήγωναν τον λαιμό της Σύνθια. Παράλληλα, τα χαρακτηριστικά του προσώπου της αλλοιώνονταν τρομακτικά: τα μάτια της δεν ήταν πια ανθρώπινα, αποκτούσε γοργά ρύγχος, ακόμη και τα μαλλιά της μετατρέπονταν σε μια αλλόκοτη μαύρη χαίτη, ενώ ολόκληρο το σώμα της διογκωνόταν και τα ρούχα της γλιστρούσαν στο δάπεδο μισοσχισμένα.

Η Σύνθια έκανε να ουρλιάξει μα η φωνή της δεν έβγαινε πια. Σαν σε παραζάλη, έμεινε μονάχα να παρατηρεί την ευλύγιστη σιλουέτα της Τρίνλεϋ που υψωνόταν στον αέρα μ' ένα εκπληκτικό άλμα. Την επόμενη στιγμή, μ' ένα πανίσχυρο περιστροφικό λάκτισμα, ο λαιμός του τέρατος τινάχτηκε βίαια πίσω· ακούστηκε ένας ανατριχιαστικός ήχος σαν από οστά που σπάνε, και ύστερα το ον σωριάστηκε ακίνητο πλάι στη Σύνθια, η οποία γύρισε και το κοίταξε σαστισμένη. Την ίδια στιγμή, η Τρίνλεϋ προσγειωνόταν παραπέρα, ολοκληρώνοντας μια τρομερή πολεμική κραυγή.

"Πώς είσαι;" ρώτησε ύστερα την Σύνθια άτονα.

"Καλά, νομίζω... Πάνω στην ώρα..."

"Δεν έχω ξαναδεί τίποτα παρόμοιο", συνέχισε η Τρίνλεϋ. "Είχε τη δύναμη δέκα ανδρών, γκρέμισα όλο το δωμάτιο πάνω της, μα δεν μπορούσα να τη σταματήσω!"

"Ώστε εσύ έφερες την κάμαρα σ' αυτή την κατάσταση;" απόρησε η Σύνθια.

Οι δυο τους πλησίασαν διστακτικά και στάθηκαν πάνω από το πτώμα που κειτόταν στο πάτωμα. Όλη η χαμένη ομορφιά είχε πια επιστρέψει στο άψυχο σώμα της Τζίνπα: Τα σημάδια της φρικτής μεταμόρφωσης είχαν υποχωρήσει εντελώς κι ένα αχνό μειδίαμα γαλήνης ήταν ζωγραφισμένο στο γοητευτικό της πρόσωπο. Για μερικές στιγμές οι δυο γυναίκες έμειναν σιωπηλές, αμήχανες και θλιμμένες ανάμεσα στα χαλάσματα.

"Τι θα κάνουμε τώρα;" ψέλισε η Σύνθια ανήσυχη.

"Πρέπει να εξαφανίσουμε το πτώμα", αποκρίθηκε η άλλη σκεπτική.

"Μα πώς; Και μην ξεχνάς ότι κάποιοι μας είδαν που ερχόμασταν εδώ!"

Ξαφνικά όλα έμοιαζαν πιο μπερδεμένα παρά ποτέ, δεν φαινόταν κανένα φως σ' εκείνο το αδιέξοδο.

"Ας προσπαθήσουμε πρώτα να ηρεμήσουμε, ώστε να μπορούμε να σκεφθούμε καθαρά" πρότεινε η Τρίνλεϋ, παίρνοντας βαθιά ανάσα. "Όταν οι Υζέριοι χρειάζονται ανθρώπινα πειραματόζωα για να τα προσθέσουν στη στρατιά των μεταλλαγμένων, απαγάγουν κάποιους χωρικούς οι οποίοι δεν ξαναεμφανίζονται ποτέ πια στο χωριό. Όμως, η περίπτωση της Τζίνπα είναι εντελώς διαφορετική: Όχι μόνο δεν εξαφανίστηκε αλλά συνέχισε να κυκλοφορεί κανονικά στο χωριό, σα να μην έτρεχε τίποτα. Αλλά πώς ερχόταν σε επαφή με τους Υζέριους, και μάλιστα χωρίς να το αντιληφθεί κανένας;"

"Φαίνεται πως ήταν γι' αυτούς κάτι περισσότερο από ένα απλό πειραματόζωο", παρατήρησε η Σύνθια.

"Σωστά, προφανώς δρούσε σαν κατάσκοπος, φροντίζοντας να τους πληροφορεί για τις δικές μας κινήσεις αλλά και για οτιδήποτε συνέβαινε στο Λάμανταγκ. Ακόμη, της ανέθεσαν να παγιδέψει τον Ντέηβιντ και τα κατάφερε θαυμάσια! Όμως, πού συναντούσε τους

Υζέριους; Η Τζίνπα είχε πολύ καιρό να φύγει από το χωριό!”
“Εδώ!” είπε τότε η Σύνθια με σιγουριά.
“Εδώ;”
“Πού αλλού;”
“Αυτό είναι παράλογο! Πώς θα έφθαναν εδώ χωρίς να γίνουν αντιληπτοί;”
“Ίσως την επισκέπτονταν σαν πελάτες”.
“Δεν νομίζω... Τέλος πάντων, αυτά θα τα σκεφτούμε αργότερα”, κατέληξε η Τρίνλεϋ. “Προς το παρόν, πρέπει να κρύψουμε το πτώμα και να εξαφανιστούμε... Γρήγορα, πριν έλθει κανένας!”

Εκείνη τη στιγμή, η στενή πόρτα στο βάθος έτριξε κι ένας ξανθός, γοητευτικός μα ανέκφραστος άνδρας παρουσιάστηκε από μέσα. Ήταν ο Ντέηβιντ. Πίσω του ακολούθησαν άλλοι δυο άνδρες που φαίνονταν Θιβετιανοί, το ίδιο αινιγματικοί και ανέκφραστοι. Στα χέρια τους κρατούσαν τα γνώριμα όπλα των Υζέριων πολεμιστών. Οι δυο γυναίκες έμειναν να τους κοιτάζουν ασάλευτες, κατάπληκτες. *Από πού ξεφύτρωσαν, όμως; Αν βρίσκονταν στο διπλανό δωμάτιο, δεν θα είχαν ακούσει όλη αυτή τη φασαρία;* παραξενεύτηκε η Τρίνλεϋ.
“Ντέηβιντ! Έλα στα συγκαλά σου, σε παρακαλώ!” ψέλισε αδύναμα η Σύνθια και τότε θυμήθηκε το βραχιόλι επικοινωνίας που ήταν ακόμη στο χέρι της Τζίνπα. Πάνω στη μάχη, το είχαν ξεχάσει τελείως...
“Κατ' αρχήν, βγάλτε τα *ζάελ* αμέσως και αφήστε τα κάτω στο πάτωμα!” διέταξε ο πρώην σύμμαχός τους, με ύφος που δεν σήκωνε αντίρρηση.
Οι δυο γυναίκες έμειναν πάγωσαν σαστισμένες. Μια τέτοια εξέλιξη δεν θα την φαντάζονταν ποτέ...

“Αμέσως, είπα!” φώναξε ο Ντέηβιντ κι ετοιμάστηκε να πυροβολήσει.
Η Τρίνλεϋ και η Σύνθια υπάκουσαν απρόθυμα. Ο ένας από τους δυο άνδρες που συνόδευαν τον Ντέηβιντ πέρασε μπροστά και άρπαξε τα δυο φυλακτά.
“Θαυμάσια!” χαμογέλασε χαιρέκατα ο Ντέηβιντ. “Μια και φθάσατε ως εδώ, λοιπόν, θα ήταν κρίμα να μην ανακαλύψετε την βάση Κένταυρος!”

Η Σύνθια φαντάστηκε πως η Τρίνλεϋ θα εξουδετέρωνε με κάποιο τρόπο τους εχθρούς, όμως εκείνη έμεινε ακίνητη στη θέση της. Βέβαια, ήταν αλήθεια πως η Τζίνπα μόνη της λίγο έλειψε να εξοντώσει και τις δυο τους. Ενάντια σε τρεις οπλισμένους μεταλλαγμένους και χωρίς τα φυλαχτά στα χέρια τους, απλά δεν θα είχαν καμία ελπίδα...
“Εμπρός, κουνηθείτε! Ο αφέντης θα ευχαριστηθεί πολύ όταν σας δει!” έκανε ανυπόμονα ο μεγαλόσωμος, μελαχροινός άνδρας που στεκόταν στα αριστερά του Ντέηβιντ.
Ο αφέντης;
Στο άκουσμα αυτής της φράσης, μια στιβαρή ανδρική μορφή πήγε να αστράψει στη φαντασία της Σύνθια, που όμως έσβησε αμέσως σαν ένα ανεπιθύμητο απωθημένο.
“Δεν καταλαβαίνω...” διαμαρτυρήθηκε η Τρίνλεϋ μα η αντίστασή της περιορίστηκε μόνο σ' εκείνη τη φράση.

Δίχως άλλες αντιρρήσεις, οι γυναίκες υπάκουσαν στο πρόσταγμα και προχώρησαν διστακτικά μέχρι την στενή πόρτα. Ο Ντέηβιντ προπορεύτηκε, ενώ οι σύντροφοί του ακολούθησαν τις δυο αιχμάλωτες.

Το επόμενο δωμάτιο αποδείχτηκε πως ήταν ένας μικρός θάλαμος φτιαγμένος από ογκώδεις, ομοιόμορφα λαξεμένες κοτρώνες. Στον αντικρινό τοίχο υπήρχε μια βαριά πόρτα που έμοιαζε ξύλινη αλλά ήταν μεταλλική

κι έκλεινε ερμητικά. Πλησιάζοντας, η Σύνθια ένιωθε τα πόδια της να κόβονται αλλά τη φαντασία της να αποχαλινώνεται, ήδη σχηματίζοντας αυθόρμητα κάθε γωνιά της βάσης "Κένταυρος".

Κεφάλαιο 17: Αποκαλύψεις

Φθάνοντας μπροστά στην πόρτα, ο Ντέηβιντ πρόφερε μια σύντομη, ακατάληπτη φράση μέσα από τα δόντια του. Μόλις δόθηκε ο κατάλληλος φωνητικός κώδικας, η μεταλλική πλάκα τραβήχτηκε αυτόματα και από πίσω φάνηκε μια λευκή σκάλα που οδηγούσε σ' ένα σκοτεινό υπόγειο.

Πρώτος κατέβηκε ο Ντέηβιντ. Οι σύντροφοί του ανάγκασαν τις αιχμάλωτες να τον ακολουθήσουν, πάντα με την απειλή των όπλων. Σύντομα βρέθηκαν να διασχίζουν έναν μακρύ γκρίζο διάδρομο, όπου υπήρχαν διάφορες κλειστές πόρτες. Χρειάστηκε να περπατήσουν αρκετά μέχρι να φθάσουν μπροστά σε μια ψηλή κιτρινωπή πόρτα.

Οι τρεις άνδρες υποχρέωσαν τις αιχμάλωτες να περάσουν στο εσωτερικό, που έμοιαζε με εργαστήριο ή χειρουργείο. Ήταν η Αίθουσα των Ερευνών και υπήρχαν μόνο τρεις επιστήμονες εκεί μέσα: Οι δυο απ' αυτούς ήταν νέοι, ψηλοί και μυώδεις· φορούσαν και αυτοί λευκές στολές, και εκτελούσαν προφανώς βοηθητικά καθήκοντα. Ο τρίτος ήταν μεσήλικας, με γωνιώδες πρόσωπο, ισχνός και κοντός, και φορούσε γαλάζια στολή γιατρού. Εκείνη τη στιγμή χειριζόταν έναν περίεργο ηλεκτρονικό υπολογιστή και τα γκριζόλευκα μαλλιά του γυάλιζαν έντονα στον φωτισμό της οθόνης. Ήταν οι ίδιοι άνθρωποι που είχαν κάνει την ένεση μετάλλαξης στον Ντέηβιντ.

“Η αποστολή εξετελέσθη, γιατρέ Κάλαν”, δήλωσε ο

Ντέηβιντ, γεμάτος σεβασμό.
“Πήραμε και αυτά εδώ”, συμπλήρωσε ο ένας από τους Θιβετιανούς και παρέδωσε τα *ζάελ* στον γιατρό.
“Υπέροχα”, έκανε εκείνος ικανοποιημένος κι εξαφάνισε τα φυλακτά μέσα σ' ένα μεταλλικό συρτάρι. “Έπρεπε, όμως, να φέρετε και το πτώμα της Τζίνπα. Μπορείτε να μου εξηγήσετε γιατί δεν το κάνατε;”
Αυθόρμητα οι μεταλλαγμένοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, απορώντας περισσότερο με τον εαυτό τους: Ναι μεν δεν περίμεναν να τη βρουν νεκρή, ούτε είχαν λάβει κάποια συγκεκριμένη εντολή γι' αυτό αλλά... Ένα κρύο ρίγος τους διαπέρασε μόλις διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσαν να βρουν μια αξιοπρεπή δικαιολογία.
“Φροντίστε να την φέρετε αμέσως, προτού την ανακαλύψει κανένας άλλος! Όχι εσύ, Μόρισον, είναι η σειρά σου να περάσεις από την Αίθουσα των Αλλαγών!” πρόσταξε ο γιατρός Κάλαν.
“Ξέρω, το έχω υπόψη μου... γιατί όμως έχουν συγκεντρωθεί όλοι οι μεταλλαγμένοι εδώ, στη βάση; Και γιατί περνούν ξανά από την Αίθουσα των Αλλαγών; Ομολογώ πως δεν καταλαβαίνω!” έκανε διστακτικά ο Ντέηβιντ.
“Το έχουμε εξηγήσει, νομίζω”, αποκρίθηκε ο γιατρός με δεικτικό ύφος. “Έχει κριθεί απαραίτητο να γίνουν ορισμένες βελτιώσεις στο είδος σας. Οι εξετάσεις θα δείξουν ποιά ελαττώματα χρειάζεται να διορθωθούν στον καθένα από σας”.
“Πίστευα πως το είδος μας είναι ήδη τελειοποιημένο...”
“Η απόφαση είναι του αφέντη! Μήπως αμφισβητείς την κρίση του;” αντέταξε ο Κάλαν και τα μάτια του στένεψαν. Μόλις που κατάφερνε να τιθασεύσει την οργή του επειδή ένας μεταλλαγμένος δεν έδειχνε άμεση υπακοή στις διαταγές του.

“Όχι, φυσικά όχι!” αποκρίθηκε βεβιασμένα ο Ντέηβιντ και κατέβασε το κεφάλι.

Ξαφνικά, τα μάτια της Σύνθια Ντένερ άστραψαν. *Κάτι δεν πάει καθόλου καλά με αυτή την ιστορία*, σκέφθηκε, ενώ μια αμυδρή ελπίδα άρχισε να κερδίζει έδαφος μέσα της. Ύστερα παρατήρησε το ανήσυχο βλέμμα της Τρίνλεϋ, που περιφερόταν ολόγυρα χωρίς να στέκεται πουθενά.

“Μην πας, Ντέηβιντ!” της ξέφυγε αυθόρμητα.

Εκείνος γύρισε και την κοίταξε σαστισμένος.

“Εσείς οι δυο καλά θα κάνετε να κρατάτε το στόμα σας κλειστό, αν θέλετε να ζήσετε λίγο παραπάνω!” φώναξε ο γιατρός. Ύστερα γύρισε και μίλησε στον Ντέηβιντ, με προσποιητή ηρεμία. “Τώρα που δεν είσαι πια δικός τους, αυτές ζητούν μονάχα το κακό σου! Το αντιλαμβάνεσαι αυτό, έτσι;”

Ο Ντέηβιντ έγνεψε καταφατικά και κατέβασε ξανά το κεφάλι. Μια ηλεκτρισμένη σιγή απλώθηκε στο χώρο.

“Μπορείτε να πηγαίνετε!” διέταξε ο γιατρός και οι μεταλλαγμένοι ετοιμάστηκαν να αποχωρήσουν.

“Είστε σίγουρος; Οι Ανατολίτισσες είναι επικίνδυνες και...” τόλμησε να πει ο μεγαλόσωμος Θιβετιανός.

“Αυτό θα το κρίνω εγώ, όχι εσύ! Πηγαίνετε, είπα!”

Δίχως άλλη καθυστέρηση, οι μεταλλαγμένοι βιάστηκαν να συμμορφωθούν στην εντολή του γιατρού Κάλαν. Μονάχα ο Ντέηβιντ φαινόταν ακόμη μουδιασμένος και προβληματισμένος, καθώς έβγαινε από την αίθουσα τελευταίος, με αργά βήματα.

“Επιτέλους!” έκανε τότε ο γιατρός και το ύφος του μαλάκωσε, παραξενεύοντας τις δυο γυναίκες. “Όσο για σας, μαντεύω κιόλας τις προθέσεις σας: Μην διανοηθείτε να προσπαθήσετε να το σκάσετε, δεν πρόκειται να φθάσετε ούτε μέχρι την πόρτα! Εγώ, όμως, μπορώ να

σας προτείνω μια διέξοδο: Μπορείτε να γλυτώσετε με μια ένεση μετάλλαξης, αρκεί να φερθείτε έξυπνα και να συνεργαστείτε!”
Οι δυο γυναίκες έμειναν ακίνητες στη θέση τους, σαν μαρμαρωμένες, ενώ οι δυο λευκοφορεμένοι βοηθοί του γιατρού τις σημάδευαν με τα όπλα τους.
“Από πότε οι Υζέριοι δείχνουν μεγαλοψυχία στους Ανατολίτες;” ρώτησε προκλητικά η Τρίνλεϋ αλλά ο γιατρός έμεινε σιωπηλός.
“Γιατί συγκεντρώνετε τους μεταλλαγμένους;” ρώτησε τότε η Σύνθια, σπάζοντας την σύντομη, ιονισμένη σιγή.

Απ' όλο το προσωπικό της βάσης "Κένταυρος", μονάχα οι δυο βοηθοί του γνώριζαν όλη την αλήθεια: Ο γιατρός Κάλαν ήταν ο δημιουργός των μεταλλαγμένων και είχε εκτεθεί ανεπανόρθωτα με την πρόσφατη αποτυχία του, παρόλο που ο ίδιος αρνιόταν να παραδεχθεί ότι η νέα φυλή υπηκόων ήταν ελαττωματική. Γι' αυτό το λόγο σκόπευε να δοκιμάσει έναν νέο, βελτιωμένο ορό πάνω στις αιχμάλωτες, παρόλο που ο ίδιος ο αφέντης του είχε απαγορέψει ρητά να συνεχίσει τα πειράματα πάνω σε άλλα ανθρώπινα όντα. Αν κατόρθωνε να τις μολύνει με τον ορό, η νέα βελτιωμένη ράτσα που θα προέκυπτε θα έσωζε το γόητρό του, ενώ ταυτόχρονα θα ματαιωνόταν -για δεύτερη φορά- η τοποθέτηση του Ιερού Ρόδου στο Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών. Και ο γιατρός Κάλαν θα ανακυρησσόταν εθνικός ήρωας.
“Ποιά από τις δυο σας θα έλθει πρώτη;” έκανε ανυπόμονα.

Η Τρίνλεϋ πλησίασε με αργά, διστακτικά βήματα. Στάθηκε μπροστά στον γιατρό και οι ματιές τους συναντήθηκαν. Εκείνος πισωπάτησε αυτόματα, μη μπορώντας να αντέξει το έντονο βλέμμα της Θιβετιανής που τον διαπερνούσε με αλλόκοτη επιμονή. Η Τρίνλεϋ

πρόφερε χαμηλόφωνα τρεις ακατάληπτες λέξεις· ο Κάλαν δοκίμασε να αποστρέψει τα μάτια του μα του ήταν αδύνατο, σαν να τον εμπόδιζε μια αόρατη δύναμη.
“Τώρα που έχεις χρησιμοποιήσει τις ενέσεις, η Σύνθια κι εγώ ανήκουμε στους μεταλλαγμένους! Πρέπει, λοιπόν, να περάσουμε από την Αίθουσα των Αλλαγών!” του υπέβαλε η Θιβετιανή με φωνή χαμηλή, υποβλητική.
Ο λεπτοκαμωμένος άνδρας άκουγε χωρίς να αντιδρά, ενώ οι δυο βοηθοί του παρακολουθούσαν εμβρόντητοι.
“Δεν θα το επιτρέψω αυτό!” φώναξε τότε ο υπόξανθος τύπος και ετοιμάστηκε να χρησιμοποιήσει το όπλο του.
Με μια μόνο απίστευτα γρήγορη κίνηση, η Τρίνλεϋ άρπαξε το χέρι του, τον αφόπλισε και τον έστειλε να πέσει παραπατώντας πάνω στον πάγκο με τον υπολογιστή, όπου χτύπησε το κεφάλι του κι έμεινε αναίσθητος. Ο άλλος θέλησε να επαναλάβει την προσπάθεια του συναδέλφου του αλλά δεν είχε καλύτερη κατάληξη: Μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου, είχε βγει κι αυτός εκτός μάχης.
“Πάμε!” ακούστηκε επιτακτική η φωνή της Τρίνλεϋ.

Στο μεταξύ, οι δυο επιστήμονες που αποτελούσαν το βασικό προσωπικό της Αίθουσας των Αλλαγών, ο δόκτωρ Χανσούν και η βοηθός του η Ρόντα, εξακολουθούσαν να εργάζονται πυρετωδώς, εντελώς απορροφημένοι στο καθήκον τους. Η νεαρή γυναίκα που είχε κατορθώσει να φθάσει στη ζηλευτή θέση της βοηθού του δόκτορα Χανσούν μετά από πολλές σπουδές και ακόμα περισσότερες "δημόσιες σχέσεις", ήταν σκυμμένη πάνω από ένα μαύρο, ωοειδές, ημιδιάφανο, ανοιγμένο κουβούκλιο. Στο εσωτερικό διακρινόταν μια άνετη πολυθρόνα που η πλάτη και οι βραχίονές της καμπύλωναν, έτσι ώστε να δημιουργούν μια αίσθηση

ασφάλειας σε όποιον έμελλε να καθήσει εκεί. Αφού ολοκλήρωσε τις απαραίτητες ρυθμίσεις, η Ρόντα έκλεισε το καπάκι στο πίσω μέρος.

Η Μήτρα ήταν έτοιμη να λειτουργήσει και πάλι. Ονομαζόταν έτσι επειδή είχε την ιδιότητα να καταπραΰνει και να ηρεμεί το νου, προσφέροντάς του απόλυτη πνευματική γαλήνη όμοια με αυτή που γνωρίζει το έμβρυο μέσα στη μήτρα. Η λειτουργία της μηχανής βασιζόταν σε μικροκύματα που επιδρούσαν θετικά στον εγκέφαλο, αδρανοποιώντας κάθε εντύπωση από τον έξω κόσμο. Η χρήση της Μήτρας ήταν αρκετά διαδεδομένη ανάμεσα στους εύπορους της Υζέρια, καθώς την θεωρούσαν μια τέλεια μέθοδο αναψυχής, αυτοσυγκέντρωσης και αναζωογόνησης του πνεύματος. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, η μηχανή ηρεμούσε τον ταραγμένο νου των μεταλλαγμένων και τους καθιστούσε αρκετά παθητικούς πριν από κάθε είδους ιατρική εξέταση.

Με κάποια ανησυχία έκδηλη στο πρόσωπό της, η Ρόντα έκλεισε το κουβούκλιο και κοντοστάθηκε σκεφτική. Ακόμα μια φορά, όλα ήταν έτοιμα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, κανένας από τους μεταλλαγμένους δεν είχε υποψιαστεί την αλήθεια. Έρχονταν ο ένας μετά τον άλλον, και κάθονταν μέσα στη Μήτρα με την πεποίθηση ότι οι νέες εξετάσεις γίνονταν με σκοπό την βελτίωση του είδους τους. Η αλήθεια, όμως, ήταν πως τους σκότωναν με μια ένεση ευθανασίας: Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, οι λειτουργίες του οργανισμού σταματούσαν και το θύμα έπεφτε σ' έναν ύπνο γλυκό και αιώνιο...

“Τελείωσες επιτέλους; Καιρός ήταν!” ακούστηκε τότε η αυστηρή φωνή του δόκτορα Χανσούν. Ήταν φανερό πως δεν την συμπαθούσε. Από την αρχή δεν του άρεσε

η ιδέα να δεχθεί μια γυναίκα για βοηθό του σ' εκείνη τη σπουδαία αποστολή στο Θιβέτ, όμως δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα για να το αποφύγει. “Δεν πρέπει να καθυστερούμε, κάθε λεπτό είναι πολύτιμο!” συμπλήρωσε στον ίδιο τόνο και παρέδωσε στη Ρόντα ένα διάφανο φιαλίδιο, που περιείχε ένα ασπρογάλανο υγρό. Με γρήγορες, μηχανικές κινήσεις η κοπέλα ετοίμασε αμέσως την ένεση.

Εκείνη την ώρα η ατσάλινη πόρτα άνοιξε κι εμφανίστηκε ο Ντέηβιντ, συνοδευόμενος από άλλους δυο φρουρούς. Ο Χανσούν τον πρόσταξε να μπει στην Μήτρα και η Ρόντα έριξε μια φευγαλέα ματιά στην σήριγγα που κρατούσε στο χέρι της. Ωστόσο, ο Ντέηβιντ δεν βιάστηκε να εκτελέσει την διαταγή. “Τι είναι αυτή η ένεση; Σε μένα θα την κάνετε;” ρώτησε μόνο, αφήνοντας όλους άναυδους. Ως τώρα, κανένας από τους μεταλλαγμένους δεν είχε διανοηθεί να ρωτήσει οτιδήποτε μπαίνοντας στην Μήτρα.

Τότε ακριβώς, η πόρτα άνοιξε και πάλι. Αυτή τη φορά, στο κατώφλι εμφανίστηκε ο γιατρός Κάλαν συνοδευόμενος από τις δυο Ανατολίτισσες αιχμάλωτες. Οι τρεις τους προχώρησαν μέσα με σταθερά βήματα και στάθηκαν αντίκρυ στον δόκτορα Χανσούν. Ένα διάχυτο κύμα έκπληξης πάγωσε την ατμόσφαιρα.

“Σας παρουσιάζω τα δυο νέα μέλη των μεταλλαγμένων! Την Τρίνλεϋ και την Σύνθια Ντένερ!” ανακοίνωσε τότε ο γιατρός, γεμάτος υπερηφάνεια.

“Αν είναι δυνατόν!” αναφώνησε ο Χανσούν μόλις ξαναβρήκε τη μιλιά του. “Ο αφέντης έχει δώσει ρητή εντολή να μην προστεθούν άλλα μέλη! Παρέβης την διαταγή του! Τρελάθηκες;”

“Μόλις δοκίμασα πάνω τους έναν νέο βελτιωμένο ορό και σε διαβεβαιώ ότι η επιτυχία του πειράματος είναι

απόλυτη!” συνέχισε απτόητος ο γιατρός Κάλαν.
“Έπρεπε μόνο να τις κρατήσεις φυλακισμένες στο κελί της βάσης! Όπου να 'ναι, ο αφέντης θα επιστρέψει και δεν θα του αρέσει καθόλου αυτό!”
“Όσο λείπει, εγώ είμαι ο αφέντης, μη το ξεχνάς!” αντέταξε ο Κάλαν και το πρόσωπό του σκλήρυνε.
“Νομίζεις ότι είναι κατάλληλη η ώρα για τέτοιου είδους πειράματα;” έκανε ο άλλος με σφιγμένα δόντια.

Ο Ντέηβιντ παρακολουθούσε την αντιπαράθεση με ενδιαφέρον κι επιφυλακτικότητα. Έβρισκε τη συμπεριφορά των επιστημόνων αρκετά παράξενη, ενώ του έδιναν την εντύπωση πως κάτι προσπαθούσαν να κρύψουν. Τότε παρατήρησε το αδιόρατο σήμα των ματιών της Σύνθια που σήμαινε "όχι": *Με κανέναν τρόπο δεν πρέπει ο Ντέηβιντ να μπει εκεί μέσα και να κάνει αυτή την ένεση...*
“Οδήγησέ τες λοιπόν στο κελί, για να συνεχίσουμε κι εμείς τη δουλειά μας!” κατέληξε ο Χανσούν με ύφος που έδειχνε πως ήταν έτοιμος να χάσει την υπομονή του.

Αφού συνήλθε από την έκπληξη, η Ρόντα παρώτρυνε τον Ντέηβιντ να περάσει στην Μήτρα. Για λίγες στιγμές ο άνδρας έμεινε ασάλευτος, αναποφάσιστος. Έπειτα σήκωσε τα μάτια και κοίταξε προς το μέρος των πρώην συμμάχων του, σα να γύρευε κάποια καθοδήγηση. Όσο δεν λάβαινε κανένα σήμα, η αγωνία του μεγάλωνε· το ίδιο και η νευρικότητα του Χανσούν.
“Πάρ' τες από δω, Κάλαν!” πρόσταξε ανυπόμονα.
“Μην υπακούς, Ντέηβιντ!” ακούστηκε τότε η φωνή της Τρίνλεϋ.

Αυτόματα οι δυο φρουροί τράβηξαν τα όπλα τους, ενώ ο φόβος φώλιασε ξαφνικά στην ψυχή του δόκτορα. Έσπευσε να σταθεί μπροστά στον γιατρό

Κάλαν, παραξενεμένος και αναστατωμένος. "Κάνε κάτι, λοιπόν, γιατί στέκεσαι ακίνητος; Σου είπα να τις πάρεις από δω!" Τότε, μια τρομερή υποψία κυρίεψε το μυαλό του. "Σου έχουν κάνει κάτι; Τι σου έχουν κάνει; Κάλαν;"

Ύστερα στράφηκε ασυναίσθητα και αντίκρυσε τον Ντέηβιντ: Είχε ανοίξει τα μάτια του διάπλατα, σαν μόλις τότε να πρόσεχε κάτι πολύ σημαντικό, και μ' έναν αέρα ανακούφισης προχώρησε και στάθηκε πλάι στην Σύνθια. Η Ρόντα δεν τόλμησε καν να κινηθεί, ενώ ο Χανσούν δεν πίστευε στα μάτια του.

"Δεν σου επιτρέπω να αγνοείς τις εντολές μας!" αναφώνησε έξαλλος ο Χανσούν κι άδραξε το μπράτσο του Ντέηβιντ, προσπαθώντας να τον εμποδίσει.

Μ' ένα βίαιο τίναγμα ο μεταλλαγμένος απελευθερώθηκε από την λαβή του δόκτορα, ο οποίος τώρα απευθυνόταν στον γιατρό Κάλαν, πολύ ταραγμένος:

"Κάνε κάτι επιτέλους, πρέπει να τους σταματήσουμε!"

Όμως ο γιατρός έμοιαζε να μην τον ακούει καθόλου.

"Φρουροί! Σκοτώστε τους!" πρόσταξε τότε ο Χανσούν, εκτός εαυτού.

Οι λευκοφορεμένοι φρουροί που είχαν συνοδέψει τον Ντέηβιντ στην Αίθουσα των Αλλαγών βρίσκονταν ακόμα εκεί, όμως έμεναν εντελώς αμέτοχοι σα να μην αντιλαμβάνονταν τι συνέβαινε. Τα μάτια του δόκτορα έπεσαν πάλι πάνω στην Τρίνλεϋ, η οποία καθήλωνε με το βλέμμα της πότε τον ένα, πότε τον άλλο εχθρό, προφέροντας μέσα από τα χείλη της κάθε φορά τα ίδια ακατάληπτα λόγια. Μέσα στην παραζάλη του ο δόκτωρ Χανσούν φαινόταν πια ανήμπορος να αντιδράσει, ενώ οι Ανατολίτισσες και ο μεταλλαγμένος κατευθύνονταν ήδη προς την έξοδο.

Τότε ακριβώς η σκέψη της Ρόντα ξεκαθάρισε ξαφνικά, σαν ένα θαμπό πέπλο να κατέρρεε μπροστά στα μάτια της. Με αξιοθαύμαστη ταχύτητα και ψυχραιμία πλησίασε αθόρυβα έναν από τους μουδιασμένους φρουρούς και του πήρε το όπλο. Την ώρα που οι τρεις έβγαιναν από το δωμάτιο, σημάδεψε την ανύποπτη ακόμη Τρίνλεϋ. Ήταν ο Ντέηβιντ που μόλις συνέλαβε την κίνηση με την άκρη του ματιού του. "Όχι!" φώναξε κι έσπρωξε αμέσως την Θιβετιανή να πέσει στο πάτωμα, μόλις αποφεύγοντας την θανάσιμη ριπή.

Τα γεγονότα άρχισαν να εξελίσσονται με αφύσικη βραδύτητα στα μάτια της Σύνθια: Η Ρόντα έκανε έναν μορφασμό αποστροφής και αυτόματα το οπλισμένο χέρι της μετακινήθηκε προς τα δεξιά, σημαδεύοντας τώρα τον Μόρισον, ο οποίος είχε πια πλησιάσει υπερβολικά και φαινόταν πολύ οργισμένος και απειλητικός. Μια λευκή ακτίνα εκτοξεύτηκε από την κάννη του όπλου και χτύπησε τον Ντέηβιντ, ο οποίος τινάχτηκε πίσω με μια κραυγή πόνου και σωριάστηκε στο πάτωμα ακίνητος, με τα μάτια κλειστά.

Όλοι οι υπόλοιποι, που έμοιαζαν σα να είχαν μόλις συνέλθει από λήθαργο, παρακολουθούσαν τη σκηνή αποσβολωμένοι. Μια λάμψη τρόμου αγρίεψε την όψη της Σύνθια. "Ντέηβιντ!" άφησε ένα πνιχτό ουρλιαχτό και αμέσως βρέθηκε γονατιστή πλάι του, ελπίζοντας πως δεν είχε συμβεί τίποτε το ανεπανόρθωτο. Μάταια. "Όχι, Ντέηβιντ, όχι!" πρόφερε με σπασμένη φωνή, ενώ τα μάγουλά της αυλακώνονταν από ασυγκράτητα δάκρυα.

Στο μεταξύ η Τρίνλεϋ παρακολουθούσε τη σκηνή πετρωμένη στη θέση της, με τις σκέψεις νεκρές και δάκρυα που αρνούνταν να κυλήσουν. *Δεν μπορεί να είναι αλήθεια!* ήχησε μονάχα μια φωνή μέσα της,

ύστερα νεκρώθηκε κι αυτή και δεν ξανακούστηκε.

Παράλληλα, οι φρουροί συνέρχονταν κι εκείνοι από το δικό τους λήθαργο. Ο ένας τράβηξε αμέσως το όπλο του, ενώ ο άλλος πήρε το δικό του από το χέρι της Ρόντα, η οποία παραμέρισε αυτόματα, σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και αφέθηκε να παρατηρεί τα γεγονότα με μια έκφραση βαθιάς ικανοποίησης. Χάρη στη δική της πρωτοβουλία η βάση "Κένταρος" είχε σωθεί από μια πραγματικά δύσκολη κατάσταση.

Ήταν πλέον θέμα δευτερολέπτων να πυροβολήσουν οι φρουροί, η Σύνθια εξακολουθούσε να κλαίει σκυμμένη πάνω από το νεκρό σώμα του Ντέηβιντ, ενώ η Τρίνλεϋ διατηρούσε μια παράδοξα παθητική στάση, σα να μη νοιαζόταν πλέον για το τι συνέβαινε γύρω της. Τέλος...

Κεφάλαιο 18: Ανατροπές

“Ακίνητοι όλοι!”
Η Σύνθια σήκωσε το κεφάλι και αντίκρισε τον άνθρωπο που στεκόταν τώρα στο κατώφλι της Αίθουσας των Αλλαγών και της είχε μόλις σώσει τη ζωή. Προσωρινά, τουλάχιστον...
“Αφέντη!” έκανε ο γιατρός Κάλαν ξαφνιασμένος.
“Φένερ!” φώναξε κατάπληκτη η Σύνθια. *Ώστε ο περίφημος "αφέντης" είναι ο πρίγκηπας Φένερ της Υζέρια! Απίστευτο!* συλλογίστηκε, ενώ δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια της απο πάνω του.

Ο πρίγκηπας δρασκέλισε αγέρωχος το κατώφλι, προσπερνώντας επιδεικτικά την Σύνθια και τον νεκρό Ντέηβιντ. Πίσω του ακολουθούσαν οπλισμένοι οι δυο βοηθοί του γιατρού Κάλαν.
“Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, Σύνθια” έκανε τότε ο πρίγκηπας μάλλον ειρωνικά, την ώρα που εκείνη σηκωνόταν όρθια, έχοντας πάντα την ίδια έκφραση απόγνωσης στο πρόσωπο. “Βλέπω ότι είχατε μια ατυχία με τον Ντέηβιντ Μόρισον, όμως τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι ακόμα χειρότερα για σας. Όλα έχουν τελειώσει, το καταλαβαίνετε, έτσι;”

Οι δυο γυναίκες δεν αντέδρασαν, ούτε κανένας άλλος από το προσωπικό της βάσης τόλμησε να παρέμβει. *Δεν είναι ο Φένερ που ήξερα... Σαν κάτι να λείπει...* συνειδητοποίησε τότε η Σύνθια και η ματιά της έπεσε πάνω στο όπλο που είχε ζωσμένο γύρω από τη μέση του -όμοιο με εκείνα των φρουρών. Οι επιστήμονες είχαν

τραβηχτεί πιο πίσω, ενώ οι τέσσερις φύλακες είχαν παραταχτεί κοντά στον Φένερ, πάντα με τα όπλα στα χέρια.
“Για να μην χάνουμε άλλο χρόνο: Ξέρετε τι θέλω από εσάς: Το Άνθος της Σοφίας! Κι εσύ, Τρίνλεϋ, είσαι η μόνη που μπορείς να μου το δώσεις!” συνέχισε ο πρίγκηπας με επιτακτική φωνή.
Σιωπή.
“Αν υπακούσεις, θα ελαφρύνεις αρκετά τη θέση σου, ίσως να σώσεις και τη ζωή σου!”
Σιωπή.
“Ώστε δεν μιλάς... Όπως θέλεις... Ξέρεις, φαντάζομαι, ότι έχω τον τρόπο να σου αποσπάσω αυτή ή οποιαδήποτε άλλη πληροφορία! Και μετά το τέλος σου θα είναι φρικτό! Όπως και της φίλης σου, άλλωστε!”

Τότε, μέσα στην απόγνωσή της, η Σύνθια σκέφτηκε να προσπαθήσει να ξεφύγει γλιστρώντας έξω στον διάδρομο, καθώς η πόρτα έμενε ανοιχτή.
“Φέρτε την εδώ!” φώναξε ο Φένερ και ένας από τους φρουρούς έτρεξε να εκτελέσει τη διαταγή.
Δεν χρειάστηκε, όμως. Μόλις βρέθηκε στον διάδρομο, η Σύνθια έπεσε πάνω στους δυο μεταλλαγμένους που είχαν μόλις επιστρέψει από το σπίτι της Τζίνπα και είχαν παραδώσει το πτώμα στο Κρεματόριο.
“Δεν πρόκειται να τελειώσει έτσι, Φένερ!” του φώναξε η Σύνθια, προσπαθώντας να δείξει θάρρος.

Η έκφραση του πρίγκηπα φανέρωνε ιδιαίτερη ικανοποίηση, όταν η Σύνθια αναγκάστηκε να σταθεί μπροστά του. Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν απελπιστικά αργά, καθώς τα φλογισμένα μάτια του βάραιναν πάνω της αφόρητα. Ο Φένερ συνέχισε να μιλά με την έπαρση εκείνου που νιώθει ότι ελέγχει απόλυτα μια κατάσταση:
“Όλα έχουν τελειώσει, Σύνθια... Όλα έχουν τελειώσει

για σας!” της είπε με σταθερή φωνή. “Φαίνεται, λοιπόν, πως όταν λείπει ο αρχηγός τίποτα δεν πηγαίνει καλά” συνέχισε, απευθυνόμενος περισσότερο στο προσωπικό της βάσης. “Καταφέρατε βέβαια να τις παγιδέψετε στο τέλος, στο μεταξύ όμως φερθήκατε όλοι σαν ηλίθιοι και τις αφήσατε να αναστατώσουν την βάση! Ιδιαίτερα εσύ και οι βοηθοί σου, γιατρέ Κάλαν, που επιτρέψατε σε μια γυναίκα να σας βγάλει εκτός μάχης! Τουλάχιστον έτσι μου έδωσαν να καταλάβω οι ίδιοι, όταν τους βρήκα μισολιπόθυμους στην Αίθουσα των Ερευνών!”
Ο γιατρός Κάλαν έμεινε αμίλητος· ο υπόξανθος βοηθός του πήγε να πει κάτι μα το μετάνιωσε αμέσως και δεν είπε τίποτα.
“Αναρωτιέμαι μήπως θα έπρεπε να σας επιβάλω ορισμένες κυρώσεις!” συνέχισε ο πρίγκηπας με αυστηρό ύφος, ενώ μια παγερή σιγή βάραινε την αίθουσα.
“Προς το παρόν δεν θέλω ούτε να σας βλέπω μπροστά μου! Φροντίστε, τουλάχιστον, να ξεφορτωθείτε αυτό το πτώμα!”

Οι δυο βοηθοί του Κάλαν έσπευσαν αμέσως να εκτελέσουν την διαταγή: Πήραν το άψυχο σώμα του Ντέηβιντ κι εξαφανίστηκαν αμέσως στον διάδρομο. Επέστρεψαν πολύ γρήγορα, ενώ ο Φένερ εξακολουθούσε να φωνάζει: “Όσο γι' αυτές τις δυο, θα τις αναλάβω εγώ προσωπικά! Φρουροί! Φέρτε τις κρατούμενες στο Κρεματόριο!” διέταξε τους δυο μεταλλαγμένους και αποχώρησε με βιαστικά βήματα.

Πολύ σύντομα βρέθηκαν σ' έναν διπλανό θάλαμο, με αρκετά παράξενη διαρρύθμιση: Στα δεξιά υπήρχε ένας πάγκος εργαστηρίου, που το κεντρικό μέρος του ήταν καλυμμένο με γυάλινες θήκες παραταγμένες η μιά πλάι στην άλλη. Μέσα σε κάθε μία διακρινόταν ένα από

τα περίφημα μανιτάρια "κασχάπτου", μικρά, στιλπνά, με όμορφο γκριζογάλανο χρώμα. Στην κορυφή του πάγκου υπήρχε μια ψηλή πολυθρόνα που θύμιζε θρόνο, καθώς και μερικά ακόμη καθίσματα ολόγυρα. Αντίκρι υπήρχε μια Μήτρα με το κουβούκλιο κλειστό, όμοια με εκείνη που είχαν δει στην Αίθουσα των Αλλαγών. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με μεταλλικά ντουλάπια.

Στην αριστερή γωνία, κοντά στην είσοδο, ορθωνόταν μια παράξενη μεταλλική κατασκευή που τραβούσε την προσοχή περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο: πάνω σ' ένα χαμηλό μεταλλικό βάθρο στεκόταν ένα εντυπωσιακό γλυπτό σύμπλεγμα από μαρμάρινους λευκούς γλάρους που συμπλέκονταν αρμονικά με ανοιγμένα φτερά κι έφθαναν σχεδόν μέχρι το ταβάνι. *Τι να γυρεύει αυτό εδώ;* αναρωτήθηκε η Σύνθια κι ένιωσε ένα μικρό τσίμπημα στην καρδιά.

Ακριβώς απέναντι από την είσοδο σχηματιζόταν μια εσοχή, ένα κοίλωμα που σφραγιζόταν με δυο τετράγωνες, μεταλλικές μπουκαπόρτες, η μία πάνω από την άλλη. *Οι κλίβανοι*, συλλογίστηκε η Σύνθια και αναρρίγησε σύγκορμη, ενώ ορισμένοι ανεπαίσθητοι θόρυβοι έκαναν ξεκάθαρο ότι βρίσκονταν ήδη σε λειτουργία. Στο μεταξύ, η Τρίνλεϋ διατηρούσε την ίδια παθητική στάση...

“Ώστε εδώ είναι το αρχηγείο σου, Φένερ;” έκανε η Σύνθια, χωρίς να μπορεί να το πιστέψει.

“Στον ένα κλίβανο βρίσκεται η Τζίνπα”, δήλωσε τότε ο Φένερ. “Και στον άλλο...” κατέληξε μ' ένα αυτάρεσκο χαμόγελο.

“Πώς κατάφερες να επιβιώσεις;” ρώτησε η Σύνθια, νιώθοντας το μίσος να καταλαμβάνει την ψυχή της.

“Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς”, απάντησε ο πρίγκηπας και σκυθρώπιασε απότομα.

“Εννοώ, πώς κατάφερες να επιζήσεις μετά από εκείνη την τρομερή μονομαχία με την Ρέυγια, στον Λόφο των Αιώνων! Μη μου πεις ότι δεν το θυμάσαι!” επέμεινε η Σύνθια, νιώθοντας τον θυμό να την πνίγει.
“Δεν καταλαβαίνω τι λες, προφανώς μπλοφάρεις! Εγώ δεν χάνω ποτέ μονομαχίες!” αποκρίθηκε ο Φένερ και τα μάτια του στένεψαν.
“Εκείνη την ημέρα, μετά από την μοιραία μονομαχία με την Ρέυγια, πέθανες Φένερ!” είπε τότε η Τρίνλεϋ με φωνή σκληρή, σα να είχε μόλις βρει τον εαυτό της. “Η ψυχή σου εγκατέλειψε το σώμα, όμως χάρη στην ιδιαίτερη μεταφυσική σου εκπαίδευση κατάφερες να αποφύγεις τον λεγόμενο δεύτερο θάνατο. Έτσι, επέστρεψες στη ζωή, μα δεν ήσουν πια ο ίδιος! Μήπως αρχίζεις να θυμάσαι τώρα;”
“Δεν ξέρεις τι λες! Είμαι ο Φένερ, ο διάδοχος του θρόνου της Υζέρια, και δεν έχω γνωρίσει ήττα στη ζωή μου! Θα το καταλάβετε πολύ γρήγορα αυτό!” αντέταξε εκείνος σαρκαστικά.
“Κι όμως, κατά βάθος ξέρεις ότι λέω την αλήθεια! Επέστρεψες μεν, όμως είχες χάσει πλέον τις πνευματικές δυνάμεις σου, ενώ ο ψυχισμός σου αδυνατούσε να αντέξει την ήττα! Σίγουρα κόντεψες να τρελαθείς τότε, έτσι δεν είναι;”
“Όχι... Λες ψέματα!”
Ήταν φανερό ότι ο πρίγκηπας πάσχιζε να διατηρήσει την ψυχραιμία του. *Αλλά τι εννοεί η Τρίνλεϋ; Είναι δυνατόν να μη θυμάται ο Φένερ τι του συνέβη;* απορούσε η Σύνθια.
“Πότε ήταν η τελευταία φορά που μπήκες στη Μήτρα;” τον ρώτησε τότε η Θιβετιανή, με παράξενο ύφος. “Η μηχανή αυτή δεν ηρεμεί απλά το πνεύμα, έχει επίσης τη δυνατότητα να δημιουργεί ή να διαγράφει αναμνήσεις,

εφόσον επηρεάζει ανάλογα τον εγκεφαλικό φλοιό! Τα λέω καλά;”
“Ναι, και λοιπόν;” παραδέχθηκε ο άλλος, βαριανασαίνοντας.
“Εκείνη την ημέρα νικήθηκες, Φένερ! Και όχι μόνο αυτό, έχασες τις περίφημες ψυχικές σου δυνάμεις, που σε καθιστούσαν μοναδικό στην Υζέρια! Και δεν πρόκειται να τις ξαναβρείς, όσα μανιτάρια κασχάπτου κι αν δοκιμάσεις! Τώρα σε τι διαφέρεις από τον οποιοδήποτε ασήμαντο πολίτη; Για πες μου!”

Για μια στιγμή, η Σύνθια είχε την εντύπωση ότι τα μάτια του πρίγκηπα κόντευαν να βουρκώσουν. Αμέσως μετά όμως, επιβλήθηκε στον εαυτό του, ξαναπήρε το γνωστό αγέρωχο ύφος του και φώναξε στην Τρίνλεϋ:
“Αρκετά! Θα μου πεις πού έκρυψες το Άνθος της Σοφίας; Είναι η τελευταία σας ευκαιρία!”
“Δεν πρόκειται να το βρείς ποτέ!” αντέταξε η Θιβετιανή περήφανα, κάνοντας τον πρίγκηπα έξαλλο.
“Πολύ καλά, λοιπόν, δεν πρόκειται να χάσω άλλο τον χρόνο μου μαζί σας! Σε λίγα δευτερόλεπτα τα σώματά σας θα καίγονται στους κλίβανους! Με αυτό τον τρόπο απομακρύνουμε από τη βάση οτιδήποτε μας είναι άχρηστο, από σκουπίδια μέχρι πτώματα! Με τη διαφορά, ότι εσείς θα μπείτε ζωντανές εκεί μέσα!”
“Τι;” ψέλισε η Σύνθια γεμάτη φρίκη. “Μια... μια στιγμή, Φένερ! Υπάρχει κάτι ακόμα!”
“Τι θέλεις;” έκανε ο πρίγκηπας ενοχλημένος αλλά και περίεργος.

Η Σύνθια δεν είχε κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο στο νου· προσπαθούσε απλά να κερδίσει όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο. *Μα γιατί δεν κάνει κάτι η Τρίνλεϋ; Γιατί δεν τον υπνωτίζει όπως έκανε με τους άλλους;* αναρωτιόταν στο μεταξύ.

“Άκουσέ με, Φένερ”, συνέχισε η Σύνθια με μαλακή φωνή, ενώ οι μεταλλαγμένοι φαίνονταν να είναι υπ' ατμόν, ζυγιάζοντας την παραμικρή κίνηση στο δωμάτιο. “Ένας ικανός ηγέτης σαν εσένα, σίγουρα γνωρίζει πως ένας νικημένος εχθρός είναι πιο χρήσιμος ζωντανός παρά νεκρός... Αναγνωρίζω ότι κέρδισες κι εγώ θα έκανα οτιδήποτε για να σώσω τη ζωή μου, άλλωστε δεν βρίσκω πια κανένα λόγο να υπηρετώ την Ανατολία... Για αρχή, θα μπορούσα να σου δώσω μερικές πληροφορίες σχετικά με το κλίμα μυστικοπάθειας που ίσως έχεις παρατηρήσει ότι κυριαρχεί τελευταία στη βάση "Κένταυρος"! Ξέρεις πως ο γιατρός Κάλαν επιχείρησε να μας μεταλλάξει;”
Στο σημείο αυτό, οι δυο μεταλλαγμένοι αντάλλαξαν γρήγορες λοξές ματιές μεταξύ τους.
“Λες ψέματα!” φώναξε ο Φένερ. “Ο Κάλαν δεν θα τολμούσε ποτέ να παρακούσει τις εντολές μου! Τον έχω διατάξει ν' αναστείλει αυτά τα πειράματα επ' αόριστον!”
“Πώς εξηγείς, τότε, την παρουσία μας στην Αίθουσα των Αλλαγών; Απ' ότι άκουσα, είχες προστάξει να μας ρίξουν σε κάποιο κελί μέχρι να επιστρέψεις, ωστόσο ο γιατρός Κάλαν θέλησε ν' ακολουθήσει τα δικά του σχέδια: Έτσι, καθυστέρησε κι έδωσε στην Τρίνλεϋ την ευκαιρία να τον υπνωτίσει για να μας οδηγήσει στην Αίθουσα των Αλλαγών. “Από εκεί θα παίρναμε τον Ντέηβιντ και θα φεύγαμε...”

Στο άκουσμα του ονόματος η Τρίνλεϋ μουρμούρισε κάτι τρέμοντας, με το βλέμμα καρφωμένο στο κενό. *Είναι ακόμη πολύ ταραγμένη, δεν μπορεί να επιβληθεί στον εαυτό της... μάλλον θεωρεί ότι είναι η ίδια υπεύθυνη για τον χαμό του Ντέηβιντ*, συνειδητοποίησε τότε η Σύνθια, νιώθοντας πιο μόνη παρά ποτέ.
“Όλα αυτά, όμως, ανήκουν στο παρελθόν. Αναγνωρίζω

ότι αποτύχαμε, και βλέπω ότι εγώ ειδικά δεν θα 'πρεπε ποτέ να σου εναντιωθώ", κατέληξε η Σύνθια με μάτια που έλαμπαν.
"Δεν ξέρω τι προσπαθείς να πετύχεις αλλά..." έκανε ο Φένερ με σφιγμένα δόντια. Αμέσως μετά άνοιξε την συσκευή ενδοεπικοινωνίας που ήταν περασμένη στο αριστερό του καρπό και διέταξε:
"Γιατρέ Κάλαν! Έλα αμέσως εδώ!"

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ο γιατρός βρισκόταν ήδη στο κατώφλι, ακολουθούμενος από τους δυο βοηθούς του. Στο πρόσωπό του ήταν έκδηλη η αγωνία.
"Σε κάλεσα επειδή πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα τώρα", του εξήγησε αυστηρά ο πρίγκηπας.
Ο γιατρός χλώμιασε.

Τότε, την προσοχή όλων απέσπασε η Τρίνλεϋ: Κρατούσε το κεφάλι με τα χέρια της και μόρφαζε σα να υπέφερε φρικτά, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν ρυάκια στα μάγουλά της και ανάμεσα στους λυγμούς της ξεχώριζαν μερικά "Όχι, όχι!". Όλοι έμειναν να την κοιτάζουν αποσβολωμένοι, μόνο η Σύνθια προσπάθησε να την συνεφέρει μα στάθηκε αδύνατο· έτσι, οπισθοχώρησε κι εκείνη αποκαρδιωμένη, ενώ ήταν πια βέβαιη πως κάτι τρομερό επρόκειτο να συμβεί άμεσα...
"Αρκετά πια!" γρύλισε ο Φένερ και σήκωσε το όπλο του σημαδεύοντας την Θιβετιανή.

Η αρχική έκπληξη γρήγορα έγινε τρόμος όταν το ογκώδες αντικείμενο ξέφυγε από το χέρι του, σα να είχε αποκτήσει δική του θέληση, διέγραψε μια ελλειπτική τροχιά στον αέρα, χτύπησε βίαια πάνω στον αντικρινό τοίχο κι έγινε χίλια κομμάτια. Την ίδια στιγμή, η δίφυλλη πόρτα έκλεισε με ορμή, φυλακίζοντας μέσα τον Κάλαν και τους βοηθούς του. Ταυτόχρονα έκλειναν όλες οι πόρτες της βάσης, παγιδεύοντας μέσα το προσωπικό.

Ξαφνικά, η Τρίνλεϋ δεν έκλαιγε πια: Παρακολουθούσε μονάχα, με μάτια κατακόκκινα, τις διάφανες θήκες με τα μανιτάρια Κασχάπτου που τώρα στροβιλίζονταν ολόγυρα, μαζί με πλήθος άλλα αντικείμενα που πετάγονταν έξω από τα ντουλάπια – ήταν κάτι ασύλληπτο, σα να είχε ξεσπάσει θύελλα μέσα στην αίθουσα. Μάταια ο Κάλαν και οι βοηθοί του προσπαθούσαν να αποφύγουν τα αμέτρητα ιπτάμενα αντικείμενα που τους χτυπούσαν μανιασμένα από παντού. Ουρλιάζοντας η Σύνθια γύρεψε καταφύγιο πλάι στην κλειστή Μήτρα, μα δεν της πρόσφερε σπουδαία προστασία. Ένα από τα καθίσματα ξεκόλλησε από τη θέση του, εκσφενδονίστηκε στο χώρο κι έπεσε πάνω στο κεφάλι του Φένερ, που σωριάστηκε στο πάτωμα αναίσθητος. Αμέσως μετά, η Σύνθια σταμάτησε να ουρλιάζει: είχε μείνει άναυδη, παρακολουθώντας το ημιδιάφανο κουβούκλιο της Μήτρας που αποκολλήθηκε βίαια από τη θέση του και κόλλησε στο ταβάνι ώσπου, μ' έναν τρομερό πάταγο, προσγειώθηκε εκεί όπου μόλις πριν από μια στιγμή στεκόταν ο Κάλαν.

Η Τρίνλεϋ εξακολουθούσε να παρατηρεί τα πάντα με μια αλλόκοτη έκφραση απόσπασης στο πρόσωπο, σα να μην την αφορούσαν τα απίστευτα που συνέβαιναν εκεί μέσα, καθώς όλα έμοιαζαν να κινούνται γύρω της, χωρίς να απειλούν την ίδια στο ελάχιστο...

Ο γιατρός Κάλαν πανικοβλήθηκε για τα καλά και άρχισε να ουρλιάζει σαν τρελός μόλις συνειδητοποίησε ότι ο βαρύς πάγκος σερνόταν γοργά προς το μέρος του, σα να τον κυνηγούσε. Τελικά δεν απέφυγε να παρασυρθεί και όταν ο ογκώδης πάγκος ακινητοποιήθηκε μπροστά στους κλίβανους, ο γιατρός είχε εξαφανιστεί εντελώς από πίσω του.

Μια απόκοσμη, ιονισμένη γαλήνη απλώθηκε

ξαφνικά στο δωμάτιο, ενώ το πάτωμα ήταν κατάφορτο με αμέτρητα θραύσματα. Ούτε ήχος δεν ακουγόταν πια, όμως η Σύνθια ένιωθε πιο αναστατωμένη παρά ποτέ, καθώς διαισθανόταν πως το κακό δεν είχε περάσει ακόμα. Όσο για την Τρίνλεϋ, συνέχιζε να μένει ασάλευτη στη θέση της, παρατηρώντας τα πάντα με μάτια διάπλατα από την υπερένταση, δίνοντας την εντύπωση πως δεν ανέπνεε καν.

Την επόμενη στιγμή, μια σειρά από ανατριχιαστικούς κρότους σαν από σύρματα που βραχυκυκλώνονταν έσπασαν την παγερή σιωπή· ξαφνικά, το γοητευτικό γλυπτό με τα πουλιά, που μέχρι εκείνη την ώρα είχε μείνει παραδόξως στη θέση του, τυλίχτηκε μέσα σε ηλεκτρικές εκκενώσεις που εκτινάσσονταν βίαια γύρω του. Ταυτόχρονα, οι λευκοί γλάροι άλλαξαν το χρώμα τους σε φωτεινό κόκκινο. Μόλις τότε η Τρίνλεϋ ξύπνησε κάπως από το λήθαργό της και άφησε μια μικρή κραυγή απόγνωσης.

Αμέσως μετά η ογκώδης κατασκευή ταλαντεύτηκε πέρα-δώθε, σαν κάποια ασύλληπτη δύναμη να την ξερίζωνε από το δάπεδο, ώσπου έγυρε και κατέρρευσε με τρομερό πάταγο. Μόλις που πρόλαβαν οι δυο γυναίκες να καλυφθούν πίσω τον ογκώδη μεταλλικό θρόνο, ο οποίος παραδόξως έμενε στερεωμένος στη θέση του. Μαύρος καπνός έβγαινε μέσα από αναρίθμητες ρωγμές του βάθρου, ενώ γυμνά πυρακτωμένα σύρματα πετάγονταν έξω απειλητικά.

“Τρίνλεϋ! Πρέπει να φύγουμε!” έκανε τότε η Σύνθια, με κομμένη την ανάσα.

Η Θιβετιανή στράφηκε προς την πόρτα, συγκέντρωσε την προσοχή της και τα δυο φύλλα άνοιξαν απότομα, ελευθερώνοντας την έξοδο. Σιγά-σιγά συνερχόταν και ανακτούσε τον έλεγχο των δυνάμεών της.

Τότε, μια παθιάρικη γυναικεία φωνή ξεπήδησε μέσα από άπειρα κρυμμένα μεγάφωνα, διακόπτοντας κάθε σκέψη: “Κόκκινος συναγερμός... Προσοχή παρακαλώ... Κόκκινος συναγερμός... Το προσωπικό καλείται να εγκαταλείψει αμέσως την βάση Κένταυρος...”

Οι δυο γυναίκες κοιτάχτηκαν έντρομες. Αμέσως μετά πετάχτηκαν έξω από το δωμάτιο και άρχισαν να τρέχουν αλαφιασμένες στον διάδρομο, προσπερνώντας πόρτες φρακαρισμένες που δεν άνοιγαν με τίποτα πια, ενώ το μακάβριο μήνυμα έφθανε παντού, ακόμη και στ' αυτιά του Φένερ, ο οποίος μόλις τότε συνερχόταν. Ανασηκώθηκε αργά, ζαλισμένος ακόμη, έριξε μια αφηρημένη ματιά ολόγυρα και μετά η φρίκη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του όταν άκουσε την αισθησιακή γυναικεία φωνή που αντηχούσε παντού: “Κόκκινος συναγερμός... ο μηχανισμός αυτοκαταστροφής έχει ήδη ενεργοποιηθεί...”

Κατανικώντας την δυνατή ζάλη του, ο πρίγκηπας πετάχτηκε αμέσως όρθιος και με δυο δρασκελιές βρέθηκε κοντά στον θρόνο του, ενώ η αναγγελία της επικείμενης καταστροφής πλημμύριζε πια όλους τους χώρους της βάσης "Κένταυρος": “Κόκκινος συναγερμός... οι αλυσιδωτές αντιδράσεις ξεκινούν σε δέκα δευτερόλεπτα από τώρα...” Μόλις κάθησε πάνω, η αντίστροφη μέτρηση ξεκινούσε ήδη: “δέκα... εννέα... οκτώ...”

Με μια βεβιασμένη κίνηση, ο Φένερ πάτησε ένα κουμπί κάτω από τον δεξιό βραχίονα· ο θρόνος έκανε μια απότομη στροφή ενενήντα μοιρών, ενώ ένα μέρος του τοιχώματος απέναντί του υποχώρησε αυτόματα, αποκαλύπτοντας μια μυστική έξοδο κινδύνου που προοριζόταν για αποκλειστική χρήση από τον πρίγκηπα της Υζέρια. Σε χρόνο μηδέν, ο θρόνος γλίστρησε μέσα

στη μυστική δίοδο. Αμέσως μετά το άνοιγμα σφράγισε πίσω του, απομονώνοντας εντελώς την υπόγεια σήραγγα από την υπόλοιπη βάση, καθώς ο χρόνος κυλούσε ασυγκράτητος: “επτά... έξι... πέντε...”

Στο μεταξύ, οι δυο γυναίκες είχαν μόλις φθάσει στο τέρμα του διαδρόμου. Χρησιμοποιώντας ακόμα μια φορά τις ψυχοκινητικές δυνάμεις της, η Τρίνλεϋ ανάγκασε την στενή μεταλλική πόρτα να υποχωρήσει, ενώ η αντίστροφη μέτρηση προχωρούσε ακάθεκτη: “τέσσερα... τρία...”

Πέρασαν σαν αστραπή μέσα από το ρημαγμένο σπίτι της Τζίνπα κι από εκεί στον κεντρικό δρόμο του χωριού, ενώ η λαμπερή πανσέληνος φώτιζε τη νύχτα... “δύο... ένα... μηδέν!”

Ένας εκκωφαντικός πάταγος σαν δαιμονική βροντή ξεχύθηκε στην ατμόσφαιρα και οι δυο τους έπεσαν αμέσως καταγής, νιώθοντας ένα καυτό κύμα αέρα να περνάει από πάνω τους. Εντελώς ανέλπιστα, την επόμενη κιόλας στιγμή η ελεγχόμενη έκρηξη ήδη υποχωρούσε. Στρέφοντας διστακτικά προς τα πίσω, παρατήρησαν μια γιγάντια, εκτυφλωτική αναλαμπή που καταβρόχθιζε την κατοικία της Τζίνπα. Δεν φάνηκε ούτε μια γλώσσα φωτιάς, παρά μόνο μια πανίσχυρη λάμψη που φωταγώγησε όλη την περιοχή για μερικές στιγμές.

Οι χωριανοί διέκοψαν τον ήσυχο ύπνο τους, πετάχτηκαν έξω από τις καλύβες τρομοκρατημένοι, κι έμειναν να παρακολουθούν με δέος το υπερφυσικό θέαμα. Κανένα από τα σπίτια του Λάμανταγκ δεν κινδύνεψε πραγματικά, εκτός από δυο κοντινά που οι στέγες τους άρπαξαν φωτιά, όμως οι χωρικοί πρόλαβαν να τις σβήσουν εγκαίρως. Εκεί όπου άλλοτε βρισκόταν η καλύβα της Τζίνπα, υπήρχε τώρα ένας μεγάλος λάκκος σε σχήμα κρατήρα.

Από τον κεντρικό δρόμο του χωριού δεν φαινόταν, όμως μερικοί από τους νομάδες που είχαν κατασκηνώσει έξω από το Λάμανταγκ παρατήρησαν κατάπληκτοι ένα κυκλικό ιπτάμενο αντικείμενο που εκείνη την ώρα υψωνόταν κάθετα στον ουρανό με απίστευτη ταχύτητα, ώσπου χάθηκε εντελώς στον ξανοιγμένο ορίζοντα.

Σύντομα η απόκοσμη φωταύγεια που είχε απλωθεί ολόγυρα ξεθώριασε σταδιακά και το σκοτάδι της νύχτας έπεσε πάλι πηχτό.

Κεφάλαιο 19ο: Περιπλάνηση στο Βασίλειο της Μεγάλης Νύχτας

Το κρύο γινόταν όλο και πιο τσουχτερό καθώς ο αιμάτινος ήλιος έγερνε αργά πίσω από τα βουνά. Ο ουρανός ήταν καθαρός, χωρίς σύννεφα, μα ο άνεμος φυσούσε δυνατά, με μανία, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης που στροβιλίζονταν αδιάκοπα.

Η Σύνθια και η Τρίνλεϋ είχαν αφήσει την καλύβα πριν από ένα τέταρτο της ώρας περίπου, αφού πρώτα η Θιβετιανή επανέφερε το Άνθος της Σοφίας στη φυσική του μορφή. Είχε χρησιμοποιήσει την ίδια χύτρα με τα υπολείμματα του πρώτου μίγματος ξεραμένα μέσα, προσθέτοντας νερό και μερικές σταγόνες από ένα βαθυκόκκινο παχύρρευστο υγρό που θύμιζε αίμα. Γρήγορα σχηματίστηκε το γνώριμο, ασπρόγκριζο σύννεφο ατμών· μόλις διαλύθηκε αργά στον αέρα, το Άνθος της Σοφίας εμφανίστηκε ξανά κι έμεινε να αιωρείται λαμπερό πάνω από τη χύτρα.

Ακόμη, η Τρίνλεϋ είχε φροντίσει να προμηθευτούν νέα φυλακά *ζάελ* από την Ανατολία επειδή, όπως εξήγησε, θα τους ήταν απολύτως απαραίτητα όταν θα έφθαναν στον προορισμό τους. Στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα παράξενο φανάρι με γυάλινο περίβλημα και λεπτό μεταλλικό σκελετό.

Οι δυο γυναίκες συνέχισαν να προχωρούν στην κατηφορική πλαγιά, ώσπου οι τελευταίες στέγες του χωριού χάθηκαν πίσω τους. Εξαιτίας των μεγάλων διαφορών θερμοκρασίας που επικρατούν στην περιοχή,

συχνά στο διάστημα μιας μόνο μέρας, πολλοί βράχοι σχημάτιζαν βαθειές ρωγμές και αμέτρητες πέτρες ήταν σκορπισμένες τριγύρω. Εκτός από λίγες ιτιές και λεύκες, η βλάστηση ήταν σχεδόν ανύπαρκτη. Η εξελισσόμενη ανεμοθύελλα δυσκόλευε την πορεία τους, η οποία σε ορισμένα σημεία γινόταν επικίνδυνη, καθώς η κλίση του εδάφους μεγάλωνε.

Η Σύνθια ένιωσε ανακούφιση όταν η κάθοδος τελείωσε επιτέλους και βρέθηκαν στην αρχή ενός πετρώδους μονοπατιού το οποίο, όμως, γρήγορα κατέληγε σ' ένα στενό, φιδίσιο δρομάκι χαραγμένο στην άκρη του βουνού. Από κάτω έχασκε απειλητικά ο γκρεμός. Τουλάχιστον, εκεί ο αέρας έκοβε.

Διασχίζοντας πολύ προσεκτικά το κακοτράχαλο δρομάκι, δεν άργησαν να βρεθούν σ' ένα σκοτεινό, αφιλόξενο φαράγγι. Η αντικρινή πλαγιά ήταν γεμάτη με αγριόχορτα, αγκαθωτούς θάμνους και λίγα δέντρα που ξεφύτρωναν σαν παρείσακτα ανάμεσα στους γυμνούς βράχους. Όπως εξήγησε χαμηλόφωνα η Τρίνλεϋ, απέναντί τους ορθωνόταν η απόκρημνη περιοχή του βουνού που ήταν γνωστή στους ντόπιους σαν "Βασίλειο της Μεγάλης Νύχτας".

Πέρα στο βάθος, όχι πολύ μακριά, εκεί όπου οι δυο πλευρές του φαραγγιού πλησίαζαν αρκετά μεταξύ τους και το βάθος του γκρεμού μειωνόταν αισθητά, υπήρχε μια ξύλινη γέφυρα στερεωμένη πάνω σε μια πολύπλοκη σκαλωσιά. Μετά από μισή ώρα δρόμο, μπορούσαν να την δουν από κοντά: Φαινόταν πολύ παλιά και μάλλον εύθραυστη, έτσι όπως κλυδωνιζόταν τρίζοντας στο ρυθμό των δυνατών ανέμων που τη χτυπούσαν. Ανατριχιαστικές κλαγγές αντηχούσαν ολόγυρα κάθε φορά που οι πάσσαλοι τρίβονταν μεταξύ τους στο παραμικρό φύσημα του αέρα.

Η Τρίνλεϋ προχώρησε πρώτη και η Σύνθια ακολούθησε διστακτικά, κρατώντας σφιχτά τα πλαϊνά κάγκελα. Οι ταλαντώσεις γίνονταν πιο έντονες όσο πλησίαζαν στη μέση της γέφυρας. Τα ξύλα ήταν κρύα, υγρά, κακοδιατηρημένα, ενώ δυο-τρεις σανίδες είχαν ξεφύγει από τη θέση τους και κρέμονταν ετοιμόρροπες. *Άραγε, πότε να ήταν η τελευταία φορά που διέσχισε κάποιος τούτη τη γέφυρα πριν από μας;* αναρωτήθηκε η Σύνθια. Τότε, μια δυσάρεστη αίσθηση διέλυσε τους συλλογισμούς της: Ξαφνικά είχε την εντύπωση ότι δεν ήταν πια μόνες τους σ' εκείνη την ερημιά. Αντιλαμβανόταν μια ξένη, καθόλου φιλική παρουσία να καιροφυλακτεί εκεί κοντά, παρακολουθώντας το κάθε τους βήμα. Πού όμως; Κανείς δεν φαινόταν τριγύρω...

Είχαν περάσει τη μέση της γέφυρας, όταν η Σύνθια παρατήρησε μια ασημένια λάμψη που ερχόταν από μακριά, μέσα απ' το σκοτεινό βάθος της χαράδρας, και τρεμόπαιζε ανάμεσα στα πλεγμένα κλαδιά ενός δέντρου που ορθωνόταν γυρτό στο χείλος του γκρεμού. Μια ηλιαχτίδα έπεφτε πάνω σε μια γυαλιστερή επιφάνεια και προκαλούσε ανάκλαση του φωτός. *Τι να είναι άραγε;* αναρωτήθηκε μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά.
“Τρίνλεϋ;” μουρμούρισε δειλά.
“Ναι;”
Η Σύνθια δίστασε για μια στιγμή μόνο· έπειτα την έσπρωξε δυνατά, φωνάζοντας: “Τρέξε!”

Μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, οι δυο γυναίκες είχαν πεταχτεί στην άλλη άκρη του φαραγγιού, ενώ δυο χρυσαφένιες ακτίνες κεραυνοβολούσαν τη γέφυρα, ανατινάζοντάς την σε σύννεφα στάχτης που ήδη παρασύρονταν από τον άνεμο. Στρέφοντας, αντίκρισαν εμβρόντητες ένα κυκλικό αεροσκάφος που απογειωνόταν από το βάθος του γκρεμού, κατευθυνόμενο γοργά

προς το μέρος τους. Όταν ο ιπτάμενος δίσκος επανέλαβε την επίθεση, ήταν μόνο το ένστικτο που τις έσωσε, καθώς έπεσαν και οι δυο τους αυτόματα καταγής και γλίστρησαν ανάμεσα στις πέτρες.

Ακολούθησαν δυο νέες ριπές που σάρωσαν το μέρος γύρω τους· μία από τις ακτίνες κατέληξε μόλις λίγα εκατοστά πλάι στη Σύνθια, πάνω σ' έναν λείο βράχο που διαλύθηκε αμέσως σ' ένα σκούρο σύννεφο αποπνικτικής σκόνης. Κατρακυλώντας ασυναίσθητα, βρέθηκε δίπλα σ' έναν μεγάλο θάμνο θυμαριού και το πανοφώρι της πιάστηκε στα άγρια κλαδιά του. Στο μεταξύ, το εχθρικό αεροσκάφος εξακολουθούσε να πετά πάνω από τα κεφάλια τους, έτοιμο για άλλη μια επίθεση. Η Σύνθια έκλεισε τα μάτια και περίμενε. Όλα θα τελείωναν μέσα σε μια στιγμή, όμως η αναμονή έμοιαζε ατέλειωτη...

Όταν τελικά τόλμησε ν' ανοίξει τα μάτια της, παρατήρησε με απορία τις κάννες του πυροβόλου που φεγγοβολούσαν στο εσωτερικό, μα δεν εκτόξευαν τίποτα πια. *Η Μεγάλη Θεά κάνει θαύματα*, συλλογίστηκε κι άρχισε να ανιχνεύει με τα μάτια την περιοχή ολόγυρα, αναζητώντας την Τρίνλεϋ. Την είδε μερικά μέτρα πιο πέρα: Η Θιβετιανή στηριζόταν με το ένα γόνατο στο έδαφος, μπροστά σε μια πλατιά κοτρώνα που φαινόταν σφηνωμένη στο χώμα, ενώ το βλέμμα της ήταν συγκεντρωμένο πάνω στον ιπτάμενο δίσκο που συνέχιζε να τις γυροφέρνει απειλητικά.

Όταν ο εχθρός βεβαιώθηκε ότι δεν θα μπορούσε πια να επιτεθεί με τις ακτίνες λέηζερ, αποφάσισε να προσγειώσει το σκάφος λίγο πιο πέρα.

“Ο αχρείος, παραλίγο να μας σκοτώσει!” έκανε με αγανάκτηση η Τρίνλεϋ, πλησιάζοντας την Σύνθια. “Αν δεν μου φώναζες έγκαιρα...”

“Νόμιζα πως η βάση Κένταυρος είχε καταστρεφεί εντελώς! Από πού ξεφύτρωσε αυτό το πράγμα;”
“Προφανώς, κάποιος πρόφτασε να ξεφύγει!”
“Ποιός, όμως;”
“Δεν μαντεύεις;”

Οι δυο γυναίκες σώπασαν μόλις είδαν τον μυστηριώδη αντίπαλο να κατεβαίνει από το αεροσκάφος του και να τις αντικρίζει αγέρωχα. Φάνταζε πανίσχυρος, περήφανος και απόλυτα σίγουρος για τον εαυτό του, εντελώς διαφορετικός από την τελευταία φορά που τον είχαν συναντήσει. Φορούσε μια εντυπωσιακή πορφυρή στολή και τα μαύρα μαλλιά του ανέμιζαν σε κάθε πνοή του αέρα. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα ογκώδες όπλο με παράξενο σχήμα και χοντρή κάννη.
“Έχετε φτάσει αρκετά κοντά στο Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών, μα σας διαβεβαιώ ότι δεν πρόκειται να προχωρήσετε άλλο!” πρόφερε βαρειά ο πρίγκηπας της Υζέρια.
“Πώς κατάφερες να σωθείς;” ψέλισε η Σύνθια με σπασμένη φωνή.

Ο Φένερ δεν μπήκε στον κόπο να απαντήσει. Το πρόσωπο του φωτίστηκε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο και σήκωσε το βαρύ όπλο γοργά, αλλά με φανερή δυσκολία, καθώς αναγκάστηκε να επιστρατεύσει και το αριστερό του χέρι. Μόλις το έφερε στο ύψος που ήθελε, τράβηξε τον πλαϊνό μοχλό και στο εσωτερικό της κάννης φάνηκε να τρεμοσβήνει μια λευκή λάμψη που συνοδεύτηκε από έναν παράξενο, υπόκωφο βόμβο. Οι δύο γυναίκες παραμέρισαν απότομα και βρέθηκαν πεσμένες καταγής, ωστόσο καμία ακτίνα δεν εκτοξεύτηκε εναντίον τους. Απ' ότι φαινόταν, ο Φένερ είχε αποτύχει ακόμη μια φορά· παραδόξως, όμως, δεν έδειχνε να νοιάζεται ιδιαίτερα, ούτε ανυπομονούσε να

επαναλάβει την επίθεση. Μονάχα στερέωσε το όπλο στον ώμο του και περίμενε...

Την επόμενη στιγμή ένα άγριο μουγκρητό απροσδιόριστης προέλευσης έσπασε τη σιγή της φύσης, τόσο τρομακτικό που παρέλυε κάθε αντίδραση. Έπειτα η γη τραντάχτηκε σα να γινόταν σεισμός, η μεγάλη πέτρινη πλάκα όπου πριν στεκόταν η Τρίνλεϋ σχίστηκε στα δυο και μια πλατιά ρωγμή άρχισε να ξετυλίγεται από εκεί γοργά, σαν φίδι που εφορμά.

Το γυάλινο φανάρι κύλησε και χάθηκε μέσα στη σχισμή. "Τρίνλεϋ!" φώναξε η Σύνθια με απόγνωση και ύστερα άκουσε την τρομαγμένη φωνή της Θιβετιανής, καθώς το έδαφος υποχωρούσε κάτω από τα πόδια της και η κραυγή της πνιγόταν στον άνεμο. Αυτόματα η Σύνθια ανασηκώθηκε κι έτρεξε προς τα εκεί· σύντομα βρέθηκαν και οι δυο τους σε ελεύθερη πτώση ανάμεσα στα πέτρινα τοιχώματα. Αφού κατρακύλησαν για λίγο πάνω σε χωμάτινους όγκους, κατέληξαν μέσα σ' ένα γκρίζο γούβωμα μερικά μέτρα κάτω από την επιφάνεια της γης. Το θριαμβευτικό γέλιο του Φένερ έσβηνε στ' αυτιά τους, καθώς η κατολίσθηση έκλεινε τη ρωγμή και το θαμπό φως του δειλινού που εισέβαλε από κεί γρήγορα χάθηκε.

Μέσα στο υγρό, απόλυτο σκοτάδι, η Τρίνλεϋ άρχισε να ψηλαφεί το μέρος τριγύρω, ψάχνοντας για το φανάρι. Μόλις το βρήκε, το άναψε αμέσως μ' έναν στεναγμό ανακούφισης. Μια μικρή σφαίρα φωτός διακρινόταν τώρα αιωρούμενη πίσω από το άθραυστο γυαλί. *Άλλη μια μαγεία της Ανατολίας*, συλλογίστηκε η Σύνθια, παρατηρώντας το λαμπρό φως που τρεμόπαιζε σαγηνευτικά, φωτίζοντας τον χώρο ολόγυρα.

"Πώς είσαι; Μήπως χτύπησες;" τη ρώτησε η Θιβετιανή, ζυγώνοντας κοντά της.

“Πονάνε όλα μου τα κόκκαλα... Θα μπορούσα, όμως, να πάθω και χειρότερα!”
“Σωστά... Το παράξενο όπλο του Φένερ είναι ένας ισχυρός πομπός υπερηχητικών κυμμάτων. Έχει τη δύναμη να γκρεμίσει ένα ολόκληρο κτήριο, ή να διαταράξει την εδαφική ισορροπία μιας ευαίσθητης περιοχής, όπως αυτή εδώ!”
Ένα φορητό σεισμικό όπλο, συνειδητοποίησε η Σύνθια.
“Είμαστε τυχερές, λοιπόν. Αν δεν υπήρχε εδω αυτή η υπόγεια κοιλότητα, θα μας είχαν συντρίψει οι βράχοι!” συμπέρανε σκεπτική.
“Ολόκληρη η πλαγιά είναι κούφια... βρισκόμαστε ήδη στην αρχαία πόλη!” εξήγησε η Τρίνλεϋ.
“Μα τότε γιατί ο Φένερ μας έριξε εδώ; Είναι σα να μας βοήθησε!” απόρησε η Σύνθια.
“Η είσοδος της σπηλιάς τυχαίνει να είναι αρκετά μακριά και ο Φένερ δεν υπολόγισε ότι σε αυτή τη θέση μπορεί να υπήρχε κάποια στοά”.
“Άρα μας θεωρεί νεκρές!”
“Το ελπίζω... Αυτή τη φορά φανήκαμε τυχερές, όμως δεν θα είναι εύκολο να προσατανολιστούμε από δω. Επιπλέον, η παρουσία του Φένερ στο Βασίλειο της Μεγάλης Νύχτας περιπλέκει πολύ τα πράγματα... Πρέπει οπωσδήποτε να φθάσουμε εμείς πρώτες στο Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών!”
“Πιστεύω ότι θα βρούμε την άκρη!” έκανε η Σύνθια.
“Πρέπει να προσέχουμε πολύ: Η σπηλιά είναι λαβύρινθος και δεν μπορώ να είμαι σίγουρη για το τι θα συναντήσουμε παραπέρα... Ας ελπίσουμε, μόνο, ότι ο σεισμός δεν έχει αποκλείσει τις σωστές διόδους!”

Καθώς οι δυο γυναίκες περπατούσαν προσεκτικά κατά μήκος της σήραγγας, το μόνο που μπορούσαν να

διακρίνουν στο φως του φαναριού ήταν χώμα και πέτρες. Ξαφνικά, η Σύνθια ένιωσε το βάρος μιας πανάρχαιας καταστροφής να την πλακώνει στο στήθος.
“Γιατί ονομάζεται Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών;” ρώτησε τότε την Τρίνλεϋ.
“Θα καταλάβεις σύντομα”, αποκρίθηκε αόριστα η άλλη και συνέχισαν το δρόμο τους αμίλητες.

Η σήραγγα έμοιαζε ατέλειωτη, καθώς ξετυλιγόταν ελικοειδώς σε βραχώδη, κακοτράχαλα μονοπάτια. Αρκετές φορές η Σύνθια γλίστρησε κι έπεσε, προσπαθώντας να περάσει κάποιο απότομο ύψωμα ή σωρό πέτρες που έκοβε το δρόμο, ενώ η Τρίνλεϋ προχωρούσε με άνεση, σα να μην είχε το παραμικρό πρόβλημα. Σε ορισμένα σημεία η δίοδος στένευε τόσο ώστε με δυσκολία χωρούσαν να περάσουν σκυφτές η μία πίσω από την άλλη. Το σκοτάδι, η κλειστοφοβική ατμόσφαιρα, η υγρασία της σπηλιάς επηρέαζαν την Σύνθια όλο και πιο αρνητικά, φέρνοντάς της μια αίσθηση αυξανόμενης απογοήτευσης.

Στην αρχή δεν μπορούσαν να διακρίνουν τι ακριβώς ήταν εκείνος ο σωρός από κουρέλια πεταμένα στο βάθος της διόδου. Λίγα λεπτά αργότερα η Τρίνλεϋ τα προσπερνούσε αποφεύγοντας να τα κοιτάξει. Η Σύνθια γρήγορα μετάνιωσε για την περιέργειά της: Δεν ήταν καθόλου ενθαρρυντικό θέαμα εκείνος ο μικρός σωρός από ασπρισμένα ανθρώπινα κόκκαλα κάτω από ελάχιστα απομεινάρια προ πολλού φθαρμένων ρούχων. Λίγα βήματα παρακάτω υπήρχε ένας δεύτερος σκελετός, πιο καλοδιατηρημένος, που γατζωνόταν με το ένα χέρι στο τοίχωμα της υπόγειας στοάς.
“Έλεγες ότι κανείς δεν έρχεται ποτέ στο Βασίλειο της Μεγάλης Νύχτας!” ψιθύρισε στην Τρίνλεϋ με σπασμένη φωνή.

“Σχεδόν κανείς!”
“Τι νομίζεις ότι μπορεί να τους σκότωσε αυτούς;” ρώτησε χαμηλόφωνα μα δεν πήρε απάντηση.

Φθάνοντας επιτέλους στο τέρμα της σκοτεινής σήραγγας, οι δυο γυναίκες είδαν να απλώνεται μπροστά τους μια τεράστια κοιλότητα γεμάτη με εντυπωσιακούς σταλακτίτες και σταλαγμίτες που στραφτάλιζαν σε όλες τις αποχρώσεις της ίριδας. Αμέτρητες πέτρες ήταν σκορπισμένες ολόγυρα, στοίβες από λαξεμένα λιθάρια που ίσως κάποτε αποτελούσαν κτίσματα. Μια μικρή, ρηχή λίμνη είχε σχηματιστεί περίπου στο κέντρο του χώρου, με το νερό να κυμματίζει ελαφρά από τα ρεύματα του αέρα, σαν μυστικό κάλεσμα.

Για λίγες στιγμές η Σύνθια έμεινε ασάλευτη, μαγεμένη από την γοητεία του τοπίου. Η αίθουσα φωτιζόταν απαλά από ένα απαλό χρυσοπράσινο φως προερχόμενο από αμέτρητους, λαμπερούς, κιτρινοπράσινους κρυστάλλους που ήταν διάσπαρτα σφηνωμένοι στα τοιχώματα, στο έδαφος, στην οροφή, παντού, δημιουργώντας μια μυστικιστική μα αδιόρατα απειλητική ατμόσφαιρα.
“Τι είναι αυτές οι πράσινες πέτρες;” ρώτησε την Τρίνλεϋ.
“Αυτοί οι κρύσταλλοι είναι ψήγματα αλαρκονίου. Προτού οι τελευταίοι κάτοικοι εγκαταλείψουν την πόλη, δημιούργησαν τεχνητά αυτό το ραδιενεργό στοιχείο και γέμισαν όλη τη σπηλιά, με σκοπό να διαφυλάξουν το μυστικό της. Το αλαρκόνιο εκπέμπει ακτινοβολία τόσο ισχυρή, ώστε καταστρέφει τους ζωικούς ιστούς μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας. Όποιος φθάνει μέχρι εδώ, δεν γυρίζει ποτέ πίσω!”
“Κι εμείς πώς θα περάσουμε από δω;” αναρωτήθηκε η Σύνθια, ριγώντας σύγκορμη.

“Αυτό ακριβώς εννοούσα όταν έλεγα ότι τα *ζάελ* θα μας απολύτως απαραίτητα όταν θα φθάναμε στον προορισμό μας: Τα φυλακτά θα μας προστατεύσουν αποτελεσματικά από την ακτινοβολία. Μπορούμε να περάσουμε άφοβα!”

Ελπίζω να έχει δίκιο, στέναξε η Σύνθια και ακολούθησε πειθήνια την Θιβετιανή.

Χρειάστηκε να περάσουν μέσα από μερικές ακόμη τέτοιες αίθουσες διακοσμημένες με τα ίδια θανάσιμα πετράδια, καθώς βρήκαν πολλά περάσματα γκρεμισμένα, διόδους φραγμένες από βράχια και χώματα που είχε ρίξει ο σεισμός. Στο μεταξύ, η Σύνθια συχνά έπιανε το νου της να πλανιέται εκεί όπου δεν θα 'πρεπε, με τη μορφή του πρίγκηπα Φένερ να έρχεται δυναμική κι επιβλητική στη σφαίρα της φαντασίας της. Όχι λίγες φορές προσπάθησε να διώξει την εικόνα του μα εκείνη επέστρεφε επίμονη, ξανά και ξανά...

Αναγκάστηκαν να επαναλάβουν τις ίδιες διαδρομές αρκετές φορές, κάνοντας κύκλους μέσα σε αυξανόμενη δυσφορία, ώσπου ανακάλυψαν μια στενή στοά κρυμμένη πίσω από μερικούς ψηλούς βράχους. Ένα βρώμικο ρυάκι διέσχιζε τη δίοδο και χανόταν μέσα σ' ένα στενό πέρασμα στο βάθος. Η Τρίνλεϋ αντιμετώπισε με δυσπιστία το ενδεχόμενο να περάσουν μέσα από εκείνο το σκοτεινό, υγρό λαγούμι, όμως δεν είχαν άλλη επιλογή. Ένα ψυχρό ρίγος διαπερνούσε την Σύνθια κάθε φορά που η πλάτη της τριβόταν πάνω στα παγερά τοιχώματα της σήραγγας, ενώ το φως του φαναριού τρεμόσβηνε αδύναμο. Και οι δυο άφησαν έναν στεναγμό ανακούφισης όταν επιτέλους έφθασαν στο τέλος της σκοτεινής στοάς και αντίκρυσαν την επόμενη αίθουσα, που κυριολεκτικά τους έκοψε την ανάσα...

Το θέαμα ήταν μια φαντασμαγορία: Τα τοιχώματα και τα βράχια της απέραντης αίθουσας λαμποκοπούσαν λεία και ημιδιάφανα σαν υαλοποιημένα, σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Οι σταλακτίτες και οι σταλαγμίτες σχημάτιζαν αλλόκοτες μορφές που ερέθιζαν την φαντασία να οργιάσει. Μικρά θολωτά κτίσματα και ναΐσκοι με σκαλιστά περιστήλια ξεφύτρωναν εδώ κι εκεί, όλα φτιαγμένα από ένα λευκό ιριδίζον υλικό, σε απόλυτη αρμονία με τον χώρο. Το ρηχό ρυάκι, τώρα καθαρό και ζωηρό, κελάριζε ανάμεσά τους σα να τραγουδούσε. Όλα φαίνονταν πανέμορφα, ήρεμα και ειρηνικά· μια κυρίαρχη αίσθηση γαλήνης επισκίαζε κάθε φόβο, λες και κανένα κακό δεν θα μπορούσε ποτέ να φθάσει εκεί κάτω...

Οι δυο γυναίκες κατέβηκαν προσεκτικά τα βράχια και άρχισαν να διασχίζουν την τεράστια αίθουσα, σταματώντας κάθε τόσο για να θαυμάσουν την αναπάντεχη ομορφιά και τη λεπτή μαγεία που αναδυόταν σε κάθε γωνία. Έχοντας σχεδόν ξεχάσει τον αρχικό σκοπό τους, καθυστερούσαν όλο και περισσότερο μπροστά σε κάποιο περίτεχνο κτίσμα ή παράξενο σχηματισμό σταλαγμιτών και σταλακτιτών.

Σε μια στιγμή, αφήνοντας το βλέμμα της να πλανηθεί ολόγυρα, η Σύνθια την είδε κι έσπευσε αμέσως κοντά της: Ήταν ένα κορίτσι εκεί, γονατισμένο στην όχθη του ρυακιού ανάμεσα σε δυο ναΐσκους. Φορούσε γαλάζιο, αραχνοΰφαντο φόρεμα κι ένα ανθεμωτό διάδημα στόλιζε τα κατάξανθα μαλλιά της. Μάλλον δεν είχε αντιληφθεί τις δυο ξένες, καθώς φαινόταν πλήρως απορροφημένη παίζοντας με τη λεπτή, χρυσαφένια άμμο που περνούσε μέσα από τα λευκά δάχτυλά της ξανά και ξανά, σαν υγροποιημένο μετάξι. Η Σύνθια πήγε και στάθηκε δίπλα της, παρατηρώντας την

για μερικές στιγμές σαν υπνωτισμένη. *Η ζωή μας ξεφεύγει γλιστρώντας μέσα από τα δάχτυλά μας, ενώ εμείς την αφήνουμε να κυλά και να τελειώνει... η ίδια διαδικασία επαναλαμβάνεται στους αιώνες, από τη μία ενσάρκωση στην άλλη, κι εμείς μένουμε πάντα στην ίδια αναλλοίωτη και απαράλλακτη πορεία...* Οι ζοφεροί συλλογισμοί συνεπήραν το νου της Σύνθια σαν χείμαρρος κι ένα βίαιο κύμα θλίψης την κατέλαβε, ενώ ένα ανυπόφορο σφίξιμο στην καρδιά της έκοβε τη θέληση για οποιοδήποτε βήμα παραπέρα.

Τότε, το κορίτσι γύρισε αργά και την αντίκρισε με δυο μεγάλα μάτια, κάτασπρα, τυφλά. "Έλα μαζί μου", την προσκάλεσε με μια ιδιότυπη, μελωδική φωνή. Ασυναίσθητα η Σύνθια της έδωσε το χέρι, έχοντας ξεχάσει εντελώς την Τρίνλεϋ που στεκόταν πλάι της και παρακολουθούσε τη σκηνή έντρομη. Το κορίτσι έκανε να πιάσει το χέρι μα τότε, σαν μια εσωτερική κραυγή να την ξυπνούσε πάνω στην ώρα, η Σύνθια μαζεύτηκε κάνοντας δυο βιαστικά βήματα πίσω. Το κενό βλέμμα του στοιχειού σκλήρυνε, τα χείλη της συνοφρυώθηκαν μα η γοητεία της επιδρούσε ακόμη...

Τα επόμενα δευτερόλεπτα φάνηκαν αιωνιότητα, ώσπου το ξανθό κορίτσι μετακίνησε αργά το χέρι του δείχνοντας τώρα μια στενή δίοδο στα αριστερά, η οποία μόλις διακρινόταν πίσω από μια σειρά ψηλών σταλακτιτών. Ύστερα η οπτασία άρχισε να σβήνει, σαν παραπλανητικό όραμα που λυώνει στο φως της συνείδησης, το ίδιο και η μυστηριακή πόλη με τα λαμπερά χρώματα και τα φασματικά κτίσματα.

Η Τρίνλεϋ και η Σύνθια στέκονταν τώρα μέσα σε μια συνηθισμένη υπόγεια κοιλότητα διάσπαρτη με λαξεμένα λιθάρια και κρυστάλλους αλαρκονίου. Πλήθος σταλακτίτες και σταλαγμίτες πρόβαλλαν

επιθετικά από παντού, ενώ το ρυάκι εξακολουθούσε να μουρμουρίζει το θλιμμένο τραγούδι του ανάμεσα στα βράχια.
"Έπρεπε να το είχα υποψιαστεί από την αρχή", στέναξε η Θιβετιανή. "Το νερό μεταφέρει μια ναρκωτική ουσία, ένα αέριο που σχηματίζεται από τα πετρώματα της όχθης κι επιτρέπει την επαφή με άλλες διαστάσεις ή προκαλεί παραισθήσεις -όπως θες πες το. Αν άφηνες το στοιχειό να σε μαγνητίσει, θα χανόσουν για πάντα, ποιός ξέρει πού..."
"Γιατί δεν μας προστάτεψαν αμέσως τα ζάελ;"
"Η λειτουργία τους εξαρτάται από τις περιστάσεις", εξήγησε η Τρίνλεϋ. "Στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν πρόβλεψαν κίνδυνο. Μόνες μας έπρεπε να τα βγάλουμε πέρα, επιλέγοντας την επιστροφή στη δική μας πραγματικότητα..."

Μέσα σε αγωνιώδη προσμονή, οι δυο γυναίκες κατευθύνθηκαν σιωπηλές προς τη στοά που τους είχε δείξει το στοιχειό. Και οι δυο ένιωθαν πως δεν άντεχαν άλλο, πως έπρεπε να τελειώνει πια αυτή η ζοφερή περιπλάνηση στο νεκρό Βασίλειο της Μεγάλης Νύχτας που έβριθε από αρχαία φαντάσματα, απόκοσμους κινδύνους, ανεξέλεγκτους φόβους. Και ναι, το στοιχειό τους είχε δείξει τελικά τον σωστό δρόμο: Φθάνοντας στην άλλη άκρη της σήραγγας, αντίκρισαν το Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών να ξετυλίγεται μπροστά τους αινιγματικό και αλλόκοτο.

Με διστακτικά βήματα προχώρησαν ανάμεσα στα προϊστορικά χαλάσματα, όπου βασίλευε απόλυτη σιγή. Πλήθος λαξεμένα λιθάρια ήταν σκορπισμένα ανάμεσα στους σταλακτίτες και τους σταλαγμίτες. Πάνω σε ορισμένα από αυτά ξεχώριζε ανάγλυφη η παράσταση

μιας κεφαλής ταύρου, μ' έναν διπλό πέλεκυ να ξεπροβάλλει ανάμεσα στα κέρατα. Και εδώ υπήρχαν παντού διάσπαρτα ψήγματα αλαρκονίου που διέχεαν στο χώρο το κιτρινοπράσινο, επικίνδυνο φως τους.

Το φάσμα της ερημιάς, της φθοράς και της λήθης πλανιόταν κυρίαρχο στη βαριά, υγρή ατμόσφαιρα. Το σπήλαιο απέπνεε τη μελαγχολική νοσταλγία μιας πανάρχαιας, υπόγειας πολιτείας με ξεχασμένες, μυστηριώδεις επιστήμες και άγνωστες λατρείες, αλλά και θλίψη για τη μοίρα που την είχε οδηγήσει στην ολοκληρωτική καταστροφή και την παντοτινή λησμονιά.

Περνώντας προσεκτικά μέσα από μια μισοκατεστραμμένη πύλη, η Σύνθια και η Τρίνλεϋ βρέθηκαν να διασχίζουν τους ερειπωμένους χώρους που άλλοτε, χιλιάδες χρόνια πριν, αποτελούσαν έναν μεγαλόπρεπο ναό. Στο μέσο του δέσποζαν οκτώ εντυπωσιακά αγάλματα, παραδόξως διατηρημένα σε άριστη κατάσταση: Ήταν κατασκευασμένα από ένα λευκό, λαμπερό, κρυστάλλινο υλικό και απεικόνιζαν πανέμορφες νέες γυναίκες ντυμένες με αραχνοΰφαντα ιμάτια. Οι οκτώ νύμφες ήταν παραταγμένες σε κύκλο και κοιτούσαν όλες τους προς το κέντρο του, εκεί όπου ορθωνόταν μια παράξενη, πυραμιδοειδής κατασκευή φτιαγμένη από το ίδιο ημιδιάφανο υλικό.

Στην οροφή της αίθουσας, ακριβώς πάνω από την πυραμίδα, διακρινόταν μια μεγάλη τεθλασμένη ρωγμή γεμάτη με κρυστάλλους αλαρκονίου που συνδυάζονταν μεταξύ τους σαν σε αλλόκοτο, γιγάντιο κόσμημα, εκπέμποντας το μυστηριακό φως τους πάνω στα αγάλματα, στον βωμό, στα ερείπια, στους βράχους, παντού.

Πλησιάζοντας, η Τρίνλεϋ πρόφερε χαμηλόφωνα ένα μελωδικό ξόρκι μέσα από τα δόντια της και για μια στιγμή τα αγάλματα φωτίστηκαν ελαφρά· η Σύνθια δεν

ήταν σίγουρη αν αυτό οφειλόταν στο ξόρκι ή στο παιγνίδισμα του φωτός. Η Θιβετιανή της έκανε νόημα να την ακολουθήσει στο εσωτερικό του κύκλου. Η κρυστάλλινη πυραμίδα φαινόταν να ξεπηδά μέσα από έναν ογκώδη, τετραγωνισμένο βράχο· δεν ήταν ψηλότερη από ένα μέτρο και φωσφόριζε παράξενα στο ημίφως της σπηλιάς. *Ώστε αυτός είναι ο βωμός της Μεγάλης Θεάς;* αναρωτήθηκε σιωπηλά η Σύνθια, κοιτάζοντας ασυναίσθητα την Τρίνλεϋ, η οποία έγνεψε καταφατικά με τα μάτια, σα να διάβαζε τη σκέψη της. Δεν μιλούσαν εδώ, η φωνή τους δεν έβγαινε.

Η Θιβετιανή άφησε το φανάρι της πάνω σε μια εσοχή του βράχου. Ύστερα, με αργές τελετουργικές κινήσεις, φανέρωσε το Άνθος της Σοφίας, που είχε κρυμμένο στο πανοφώρι της, και το πρότεινε προς το μέρος της Σύνθια. Εκείνη, μέσα σε μια πρωτόγνωρη παραζάλη, σήκωσε το δεξί της χέρι, άγγιξε απαλά το Ιερό Ρόδο και μαζί με την Τρίνλεϋ το κράτησαν σταθερό πάνω από την κορυφή της πυραμίδας.

Η Σύνθια δεν μπορούσε να είναι σίγουρη τι ακριβώς συνέβη από εκεί και πέρα: Τα μάτια της άρχισαν να δακρύζουν από μια παράξενη συγκίνηση, καθώς βίωνε μια εσωτερική μεταστροφή, μια έντονη αλλοίωση της αντιληπτικής της δυνατότητας, μια διεύρυνση της προσωπικής της πραγματικότητας.

Σε μια στιγμή, το Άνθος της Σοφίας τυλίχτηκε σε μια εκτυφλωτική κόκκινη λάμψη· αμέσως μετά, γλίστρησε από τα χέρια τους και απορροφήθηκε μέσα στην πυραμίδα, όπου και σταθεροποιήθηκε στο μέσο της, λάμποντας μέσα με μια ρόδινη αύρα.

Στο μεταξύ, η Σύνθια κοίταζε γύρω της θαμπωμένη, σα να έβλεπε τα πάντα για πρώτη φορά: Σαν σε μυστικιστικό όραμα, τώρα βρισκόταν μέσα σε

μια φασματική αίθουσα που θα μπορούσε να είναι ο ναός της Μεγάλης Θεάς, πανέμορφος στην μαρμάρινη απλότητά του, λαμπρός και επιβλητικός, όπως θα ήταν την εποχή της δόξας του πριν από χιλιάδες χρόνια. Χάνοντας κάθε αίσθηση του χρόνου, αντιλαμβανόταν παράξενες αλλοιώσεις στον χώρο, αλλόκοτες γωνίες, παράδοξες καμπύλες, διάφανες ή γυαλιστερές επιφάνειες παράδοξα παραμορφωμένες -γνώριμα χαρακτηριστικά των αστρικών κόσμων.

Σύντομα το όραμα άρχισε να υποχωρεί και η θύελλα στο πνεύμα να καταλαγιάζει, καθώς η συνείδηση της Σύνθια επέστρεφε σταδιακά στο εδώ και τώρα. Μια πρωτόγνωρη, αδιάσειστη ηρεμία καταλάμβανε κάθε πτυχή της υπάρξής της, καθώς όλα τα μυστικά είχαν πλέον αποκαλυφθεί. Αισθανόταν σα να επέστρεφε επιτέλους στο αληθινό της σπίτι, μετά από πολλές χιλιάδες χρόνια. Είχε φθάσει στο τέλος της αναζήτησής της, κι όμως βρισκόταν μόλις στην αρχή.

Όταν η Σύνθια ξανακοίταξε το Άνθος της Σοφίας, εκείνο είχε μισανοίξει τα πέταλά του και λαμποκοπούσε με μαγική ομορφιά στο τρεμάμενο φως του φαναριού. Το εκστατικό βλέμμα της Τρίνλεϋ έδειχνε πως είχε βιώσει κι εκείνη μια ανάλογη εμπειρία. *Όταν έλθει η αυγή, ο ήλιος θ' ανατείλει σ' έναν διαφορετικό κόσμο*, συλλογίστηκε η Θιβετιανή και η Σύνθια άκουσε στη σκέψη ν' αντηχεί σαν θρίαμβος μέσα στο μυαλό της.

Μετά από μερικές στιγμές υποβλητικής σιωπής, η Θιβετιανή πήρε το φανάρι από το βράχο κι έκανε μεταβολή, ενώ η Σύνθια την ακολούθησε αμίλητη. Δεν υπήρχε πια λόγος να μείνουν περισσότερο σ' εκείνη τη σπηλιά...

Κεφάλαιο 20: Προοπτικές

“Μη βιάζεστε! Δεν πρόκειται να βγείτε ποτέ από δω!”
Στεκόταν εκεί, ακριβώς απέναντί τους, μπροστά στην είσοδο της αίθουσας, οργισμένος και απειλητικός, ενώ μόλις πριν από ένα λεπτό οι δυο γυναίκες δεν θυμούνταν καν την ύπαρξή του. Ήταν ο πρίγκηπας Φένερ της Υζέρια, επιβλητικός και εντυπωσιακός στην πορφυρή στολή του με την κυανή ζώνη και τις ψηλές μαύρες μπότες. Στο δεξί χέρι κρατούσε ένα ογκώδες όπλο φτιαγμένο από ένα γκριζογάλανο ημιδιάφανο υλικό, με περίεργο σχήμα που αγκάλιαζε το χέρι του μέχρι τον πήχη.
“Δεν έπρεπε να έλθεις εδώ, Φένερ!” του φώναξε ψύχραιμα η Τρίνλεϋ. “Δεν θα μπορέσεις να αντισταθείς στην ακτινοβολία του αλαρκονίου περισσότερο από λίγα λεπτά!”
Αντί για απάντηση ο Φένερ χαμογέλασε υπεροπτικά κι ετοιμάστηκε να πυροβολήσει με το αλλόκοτο όπλο του.

Η Σύνθια παρατήρησε την Τρίνλεϋ που αυτοσυγκεντρωνόταν προφέροντας τρεις ακατάληπτες λέξεις ξανά και ξανά, όμως για κάποιο παράξενο λόγο δεν κατάφερνε να επηρεάσει τον Φένερ, ούτε να σταματήσει την επίθεση του. Ύστερα συνειδητοποίησε ότι ο εχθρός δεν σημάδευε εκείνες αλλά τον βωμό της Μεγάλης Θεάς! Την επόμενη στιγμή, μια φωτεινή λευκή δέσμη εκτοξεύτηκε από την κάννη και χτύπησε την πυραμίδα, η οποία τυλίχτηκε σε μια φωτεινή σφαίρα για μερικές στιγμές. Όταν η σφαίρα χάθηκε, η επιφάνεια της

πυραμίδας ήταν γεμάτη λευκές ρωγμές, οι οποίες όμως έσβησαν σχεδόν αμέσως. Ο Φένερ έκανε έναν μορφασμό απογοήτευσης.
“Ένας αιθερικός ενισχυτής! Νόμιζα πως οι Υζέριοι τον είχαν ακόμη σε πειραματικό στάδιο!” μουρμούρισε ασυναίσθητα η Τρίνλεϋ, πιο ανήσυχη παρά ποτέ, παρατηρώντας το Άνθος της Σοφίας που εξακολουθούσε να λάμπει ρόδινο στο εσωτερικό της πυραμίδας. *Εκείνο μένει πάντα άτρωτο, όμως ο βωμός δεν θα αντέξει για πολύ* συλλογίστηκε, ενώ ο εχθρός ετοιμαζόταν να επαναλάβει την επίθεση...

Προτού καν το σκεφθεί, μ' ένα εντυπωσιακό άλμα η Τρίνλεϋ τινάχτηκε μπροστά και βρέθηκε πάνω σ' έναν βράχο στ' αριστερά της, ξαφνιάζοντας την Σύνθια αλλά και τον Φένερ, ο οποίος για μια στιγμή σάστισε. Αμέσως μετά η πήδηξε προς το μέρος του, προτού καν εκείνος να το συνειδητοποιήσει, και τα πόδια της χτύπησαν δυνατά το στήθος του παρασύροντάς τον στο έδαφος. Ωστόσο, μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό, ο εχθρός αντέδρασε άμεσα: με μια συστροφή του κορμού απέφυγε ένα δεύτερο χτύπημα και με μια δυνατή κλωτσιά έστειλε την Τρίνλεϋ να πέσει άγαρμπα πάνω σ' έναν χοντρό σταλαγμίτη. Η Θιβετιανή κατέρρευσε ζαλισμένη και ο Φένερ ανασηκώθηκε, σημαδεύοντάς την με το παράξενο όπλο, που παρέμενε στερεωμένο στο χέρι του.

Μόλις που πρόφτασε η Τρίνλεϋ να παραμερίσει και να ξανασταθεί στα πόδια της, ενώ ο σταλαγμίτης πίσω της τυλίχτηκε σ' ένα λευκό φως, πριν χαθεί μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης. Απέφυγε τις επόμενες θανάσιμες ακτίνες με μια αλληλουχία ακροβατικών αλμάτων, προσπαθώντας πάντα να πλησιάσει τον εχθρό, ο οποίος επιτιθόταν διαρκώς, με πείσμα.

Στο μεταξύ η Σύνθια είχε καλυφθεί πίσω μια συστάδα χοντρούς σταλακτίτες και παρακολουθούσε προσεκτικά την κάθε κίνηση, με αγωνία αλλά και εγρήγορση. Ο εχθρός έμοιαζε να την έχει ξεχάσει, κι εκείνη αναρωτήθηκε πώς θα μπορούσε να το εκμεταλλευτεί αυτό...

Τότε η προσοχή της εστιάστηκε στο παράδοξο όπλο του Φένερ, που εξακολουθούσε να μένει τυλιγμένο γύρω στο χέρι του παρά την ένταση της μάχης. *Πρέπει κάπως να του το πάρω... Αλλιώς, όλα είναι χαμένα*, συλλογίστηκε, γλιστρώντας προσεκτικά ανάμεσα στους βράχους και στους ψηλούς σταλαγμίτες, ζυγώνοντας όλο και πιο κοντά στον εχθρό, που συνέχιζε να είναι συγκεντρωμένος στην μάχη του με την Τρίνλεϋ.

Φθάνοντας αρκετά κοντά του, η Σύνθια συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχαν περιθώρια για λάθη. Στο σημείο αυτό ήταν θέμα δευτερολέπτων να την αντιληφθεί ο εχθρός, ο οποίος τώρα φάνταζε αλλόκοτα εντυπωσιακός στα μάτια της – σε σημείο που έπιασε τον εαυτό της να προσπαθεί να φανταστεί τι ακριβώς υπήρχε κάτω από εκείνη την εφαρμοστή, πορφυρή στολή...

Εκείνη την στιγμή η Τρίνλεϋ κατάφερε άλλο ένα χτύπημα στο στήθος του εχθρού με μια περιστροφική κλωτσιά στον αέρα, κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του. Τότε η Σύνθια όρμησε καταπάνω του, τον παρέσυρε στο έδαφος και, αντικρίζοντας το έκπληκτο βλέμμα του, τον φίλησε με πάθος αιφνιδιάζοντάς τον και ακινητοποιώντας το οπλισμένο χέρι καταγής, αποκλείοντάς του κάθε άλλη αντίδραση εκείνη την ώρα.

Για μερικές παράξενες στιγμές και οι δυο φαίνονταν να απολαμβάνουν αυτή την παράξενα τρυφερή επαφή... Ύστερα, ακούστηκε ένας ελαφρός κρότος και

το βλέμμα του Φένερ σκοτείνιασε από τον τρόμο: το όπλο δεν βρισκόταν πια στο χέρι του· το είχε αποσπάσει η Σύνθια με μια απαλή μα καλά μελετημένη κίνηση. Με ένα αστραπιαίο τίναγμα ο πρίγκηπας πέταξε την γυναίκα από πάνω του και προσπάθησε να το ξαναπάρει -όμως ήταν πολύ αργά: Ο αιθερικός ενισχυτής βρισκόταν τώρα στο χέρι της Τρίνλεϋ, ενώ ο πρίγκηπας την κοιτούσε εμβρόντητος, άοπλος και ανυπεράσπιστος, βαριανασαίνοντας με αγωνία.
“Έχεις ήδη αρχίσει να αδυνατίζεις! Παραδώσου Φένερ! Είναι η μόνη σου ελπίδα!” του φώναξε.
“Ξέρω... ξέρω πως είναι... πολύ αργά πια...” αποκρίθηκε εκείνος ασθμαίνοντας,.
“Αν φορέσεις το δικό μου ζάελ ως την έξοδο, πιθανόν να γλυτώσεις”, του εξήγησε η Τρίνλεϋ, κοιτάζοντάς τον κατάματα και αφήνοντας την Σύνθια άναυδη.
“Εντάξει... κερδίσατε”, ψέλισε τότε ο Φένερ ξέπνοος, αποστρέφοντας τα μάτια.
Η Τρίνλεϋ έβγαλε το *ζάελ* από το χέρι της κι έσκυψε προς το μέρος του, ενώ η Σύνθια παρακολουθούσε τη σκηνή αμίλητη και καχύποπτη.

Τότε, ενώ η Θιβετιανή ετοιμαζόταν να του φορέσει το βραχιόλι, τα μάτια του πρίγκηπα άστραψαν με μια αναπάντεχη δύναμη, την χτύπησε βίαια στο πρόσωπο και όρμησε να της αρπάξει τον αιθερικό ενισχυτή. “Δεν θα πεθάνω τώρα!” φώναξε έξαλλος. “Όχι έτσι, όχι πριν από σας!”

Ακολούθησε μια σύντομη αλλά σφοδρή μάχη, όπου η Τρίνλεϋ ήταν μοιραίο να επικρατήσει, καθώς ο αντίπαλος αδυνάτιζε από στιγμή σε στιγμή, ώσπου γονάτισε εξαντλημένος. “Όχι... όχι τώρα...” ψέλισε κοιτώντας το κενό. Ύστερα σωριάστηκε καταγής, ανήμπορος να κρατηθεί στα πόδια του. Μόλις που

πρόλαβε η Σύνθια να κρατήσει το κεφάλι του στα χέρια της, αφήνοντάς το να γύρει μαλακά στο χώμα, μια στιγμή προτού ο Φένερ ξεψυχήσει. Αμέσως μετά τράβηξε τα χέρια της με φρίκη, μόλις κατάλαβε ότι βαθιές χαρακιές αυλάκωναν το δέρμα του πρίγκηπα, καθώς οι ιστοί του σώματός του καταστρέφονταν όλο και πιο γοργά.

Μια βαριά, ιονισμένη σιωπή απλώθηκε στο χώρο, καθώς τα βλέμματα των δυο γυναικών συναντήθηκαν σε μια ανέκφραστη, διφορούμενη παραδοχή. Έπειτα, απομακρύνθηκαν από το άψυχο σώμα του Φένερ και πέρασαν αμίλητες στην κοντινή σήραγγα, αφήνοντας για πάντα πίσω το Σπήλαιο των Οκτώ Νυμφών. Ήταν παράξενο, μα καμιά τους δεν ένιωθε ικανοποίηση για τον θάνατο του χειρότερου εχθρού τους...

Ακολουθώντας άλλο δρόμο τώρα, συνέχισαν να διασχίζουν ατέλειωτες υπόγειες διόδους χωρίς να αρθρώνουν λέξη. Ήταν φορές που η Σύνθια νόμιζε πως δεν άντεχε άλλο την κλειστοφοβική υγρή ατμόσφαιρα και τις οδυνηρές αναμνήσεις, συνέχιζε όμως να περπατά γλιστρώντας σε απανωτά υψώματα και απότομες κατωφέρειες, πάντα πίσω από την Τρίνλεϋ, η οποία με κάθε βήμα φαινόταν να αδημονεί όλο και περισσότερο.

Κάποτε φάνηκε επιτέλους η πολυπόθητη έξοδος, λουσμένη στο φως της σελήνης. Χρειάστηκε να σκαρφαλώσουν λίγο για να τη φτάσουν και να βρεθούν έξω από τη δαιδαλώδη σπηλιά, στον ψυχρό μα ευπρόσδεκτο αέρα της βουνοπλαγιάς. Αμέτρητα αστέρια λαμπύριζαν στον νυχτερινό ουρανό και η χρυσή πανσέληνος ξεπρόβαλλε κυρίαρχη πάνω από τις δαντελένειες κορυφογραμμές.

Όταν, μετά από αρκετή πεζοπορία, έφθασαν στην άκρη της χαράδρας, οι δυο γυναίκες συνειδητοποίησαν πως θα τους ήταν αδύνατο να περάσουν απέναντι με τον ίδιο τρόπο που είχαν έλθει εφόσον η ξύλινη γέφυρα που ένωνε κάποτε τις δυο πλευρές είχε πια καταστραφεί.

Δεν δυσκολεύτηκαν να ανακαλύψουν το εγκατελειμένο σκάφος του Φένερ λίγο πιο πέρα, που έλαμπε με ασημένια λάμψη στο φως του φεγγαριού. Χωρίς δισταγμό, η Τρίνλεϋ παραβίασε την είσοδο με τη δύναμη της σκέψης της· ύστερα πήγε και κάθησε στη θέση του πιλότου με σιγουριά και άνεση.

“Τι είναι ο αιθερικός ενισχυτής;” ρώτησε τότε η Σύνθια, ενώ η Θιβετιανή έκανε τις απαραίτητες ρυθμίσεις στον πίνακα ελέγχου.

“Είναι ένας μετασχηματιστής αιθερικής ενέργειας και, όπως είδες, έχει μεγάλη καταστροφική δύναμη. Νόμιζα πως οι Υζέριοι δεν τον είχαν τελειοποιήσει ακόμη”, απάντησε προβληματισμένη η Τρίνλεϋ. “Όποιος το φοράει προστατεύεται από κάθε είδους ψυχικές και ηλεκτρομαγνητικές επιθέσεις, γι' αυτό και δεν κατάφερα να επηρεάσω αποτελεσματικά τον Φένερ”, συμπλήρωσε στενάζοντας.

Σύντομα ο ιπτάμενος δίσκος απογειωνόταν πάνω από τα σκοτεινά βουνά· αιωρήθηκε για μερικές στιγμές τριγύρω, ώσπου βρέθηκε το κατάλληλο μέρος για προσγείωση στην αντικρινή πλευρά του γκρεμού.

“Δεν θα ήταν καλύτερα να εξαφανίσουμε το σκάφος;” πρότεινε η Σύνθια, αφού είχαν απομακρυνθεί αρκετά.

“Σωστά... Αν αυτό το πράγμα μείνει εδώ, γρήγορα θα το βρουν και θ' αρχίσουν πάλι οι συνηθισμένες ιστορίες σχετικά με επισκέψεις εξωγηίνων. Ας το εξαφανίσουμε λοιπόν!”

Την επόμενη στιγμή η Τρίνλεϋ στράφηκε προς τα πίσω, σήκωσε το οπλισμένο χέρι της και κεραυνοβόλησε το αεροσκάφος με τον αιθερικό ενισχυτή. Για ελάχιστα δευτερόλεπτα το σκάφος τυλίχτηκε μέσα σε μια μεγάλη φωτεινή σφαίρα. Ύστερα ολόκληρο το φαράγγι φωτοβόλησε από την καταστροφή, σαν ηφαίστειο που εκρήγνυται. Η Σύνθια έμεινε στη θέση της ασάλευτη, παρατηρώντας το συναρπαστικό θέαμα σαν μαγεμένη: η πύρινη λάμψη έσβηνε σταδιακά, ώσπου την κατάπιε εντελώς το σκοτάδι της νύχτας.

Όταν η γαλήνη αποκαταστάθηκε ξανά στο άγριο τοπίο, οι δύο γυναίκες συνέχισαν ήσυχα το δρόμο τους για το χωριό. Άλλες κουβέντες δεν ειπώθηκαν. Μονάχα στο νου της Σύνθια αντηχούσαν σαν τραγούδι τα λόγια που η Τρίνλεϋ δεν είχε πει ποτέ: *Όταν έλθει η αυγή, ο ήλιος θ' ανατείλει σ' έναν διαφορετικό κόσμο.*

Η νύχτα ήδη ξάνοιγε, καθώς οι πρώτες ακτίνες του ήλιου χάραζαν τον ορίζοντα...

# # #